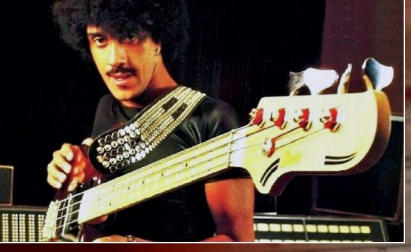

PHIL LYNOTT
- underskattad soloartist

#5 2023 Pris: 89:-
Norge 109 NOK,
Finland 9 EURO inkl. moms.

Rock'n'Roll

★ Umeå Guitarshow
★ Döda havet
★ Cd-samlaren

WISHBONE ASH överlevde maktkampen

ALICE COOPER
"Alice-karaktären tog nästan livet av mig!"

THE ZOMBIES
fick en raketstart

Albinsson&Sjöberg
TIDSAM 4623-05
7 388462 308906 05
RETURVECKA 30

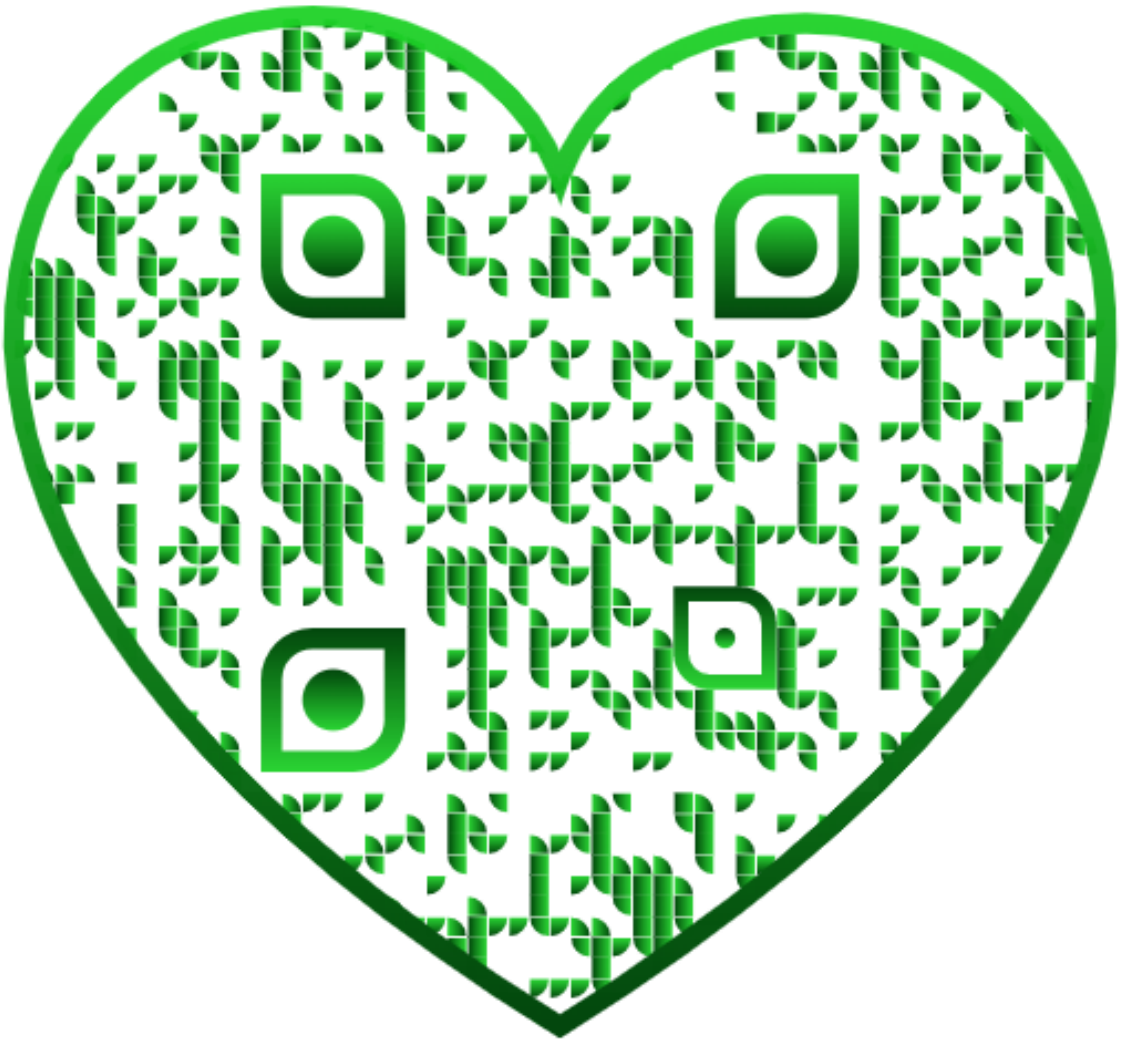

MUSIKNYHETER!

Du hittar många fler titlar på vår hemsida!

ginza.se 55 år 1968-2023

TRYGG E-HANDEL

☎ 0512-299 50

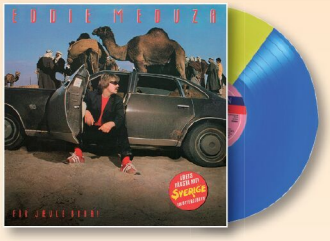

Eddie Meduza:
För jaevle braa! (Blå/Gul/Ltd)
LP 107950 ..... **249kr**

KSMB: Bröderna Bengtssons hatt & mössfabrik 2023
CD 101542 ..... **159kr**
LP 101505 ..... **199kr**

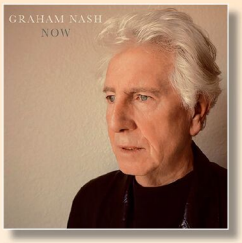

Graham Nash:
Now 2023
CD 104631 ..... **169kr**
LP 104629 ..... **299kr**

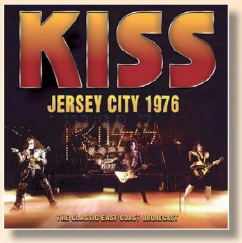

Kiss:
Jersey city 1976
CD 109533 ..... **169kr**

Arjen Lucassen's Supersonic Revolution: Golden age of music
CD 108531 ..... **169kr**
2LP 108511 (Blue) **299kr**

Bob Dylan:
Shadow kingdom 2023
CD 109350 ..... **169kr**
2LP 109348 ..... **389kr**

Tygers Of Pan Tang:
Bloodlines 2023
CD 103718 ..... **169kr**
LP 103688 ..... **279kr**
LP 103689 (Red) **279kr**

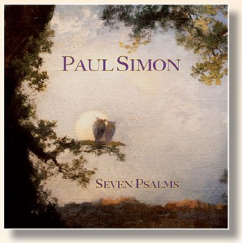

Paul Simon:
Seven psalms 2023
CD 109238 ..... **169kr**
LP 109237 ..... **289kr**

Black Sabbath:
Live evil (SDLX)
4CD+Bok 108996 ..... **1039kr**
4LP+Bok 108992 ..... **1339kr**

Foo Fighters:
But here we are 2023
CD 10015 ..... **169kr**
LP 10037 (White) **389kr**

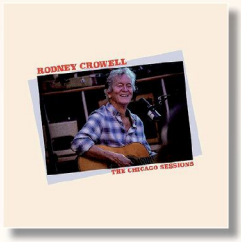

Rodney Crowell:
Chicago sessions
CD 108904 ..... **169kr**
LP 108805 (Denim blue) **339kr**

Daft Punk:
Random access memories (10th ann)
2CD 104608 ..... **239kr**
3LP 104607 (Ltd) **599kr**

Ghost:
Phantomime EP 2023
CD Maxi 108655 ..... **149kr**
12" 108657 ..... **199kr**
12" 108658 (Clear yellow/Ltd) ... **199kr**
MC 108656 ..... **169kr**

Alice Cooper:
Killer (Digi/DLX/Rem)
2CD 10154 ..... **229kr**
3LP 10128 ..... **799kr**
(Release 2023-06-09)

Alice Cooper:
School's out 1972 (Digi/DLX/Rem)
2CD 10153 ..... **229kr**
3LP 10121 ..... **1049kr**
(Release 2023-06-09)

Yes: Mirror to the sky 2023
CD 64245 ..... **179kr**
2CD 66612 (Digi/Ltd) **179kr**
2CD+BD 79092 (DLX/Ltd) ... **599kr**
2LP 77634 ..... **439kr**
2LP+2CD+BD 81388 ..... **1289kr**
(Earbook/DLX/Ltd)

Nästan en halv miljon CD, LP, DVD, SPEL, BÖCKER, ELEKTRONIK, RETRO-PRYLAR m m i sortimentet!

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - Vi skickar den GRATIS!

Ginza AB • Fåglum • 465 81 Nossebro • kundservice@ginza.se

Du kan även ringa och beställa!

0512-299 50

Rock'n'Roll MAGAZINE

Grundad 2011

NR 5 2023

Rock'n'Roll Magazine utkommer med 8 nummer 2023.
Info: **www.rocknrollmagazine.se**

UTGIVARE
Förlags AB Albinsson & Sjöberg
Box 529, 371 23 Karlskrona
Besöksadress: Östra Köpmansgatan 1, Karlskrona
Telefon: 0455-33 53 25, Fax: 0455-31 17 15

PUBLISHER & ANSV. UTGIVARE
SL Sjöberg 0455-33 53 35

REDAKTION

CHEFREDAKTÖR
Peter Törnqvist 0455-33 53 08
peter.tornqvist@fabas.se

REDAKTÖR
Jörgen Holmstedt 08-641 81 38, 0708-19 33 19
jorgen.holmstedt@outlook.com

SKRIBENT
Anders Lundquist 0705-51 90 12
lunkydory@gmail.com

FOTOGRAF
Stefan Boman
stefan.boman.stockholm@gmail.com

LAYOUT
Daniel Daleke
0455-33 53 19

BILDCHEF
Joachim Cruus 0455-33 53 82
joachim.cruus@fabas.se

KORREKTUR
Petra Stieger

ANNONSAVDELNING

FÖRSÄLJNING
Erkki Salin 0705-31 24 23
erkki.salin@fabas.se

MATERIAL
Lena Dahlström 0455-33 53 01
lena.dahlström@fabas.se

MARKNADSAVDELNING

MARKNADSANSVARIG
Linnéa Lundell 0455-33 53 10
linnea.lundell@fabas.se

PERSONUPPGIFTSPOLICY
Din personliga integritet och hur vi hanterar dina personuppgifter är viktigt för oss. Vi har förtydligat hur vi hanterar dina personuppgifter i vår policy. Läs mer på www.fabas.se/integritetspolicy

PRENUMERATION & LÄSARSERVICE
Din prenumeration beställer du enklast på www.rocknrollmagazine.se/prenumerera
För personlig service är du välkommen att kontakta vår kundservice på telefon 0455-30 29 30, vardagar 9-12, 13-15 eller e-post kundservice@fabas.se
Pris helår (8 nr) **499 SEK**, 2 år (16 nr) **949 SEK**.
Utanför Sverige tillkommer portotillägg.
Reservation för eventuella prisändringar.

ÖVRIGT

TEKNISK PRODUKTION
Albinsson & Sjöberg Tel. 0455-33 53 55

TRYCK:
V-TAB, Vimmerby

DISTRIBUTION
Tidsam

COPYRIGHT
Förlags AB Albinsson & Sjöberg
Rock'n'Roll Magazine: ISSN 2001-6395

RESERVATION
Rock'n'Roll Magazine ansvarar inte för insänt, ej beställt material i form av text och bilder. Vid eventuell beskattning av vinster från tidningens pristävlingar svarar pristagarna själva för denna. Allt material lagras digitalt. Den som sänder material till tidningen förutsätts medge att materialet får lagras och spridas elektroniskt eller i pappersform.

Svanenmärkt trycksak, 3041 0189

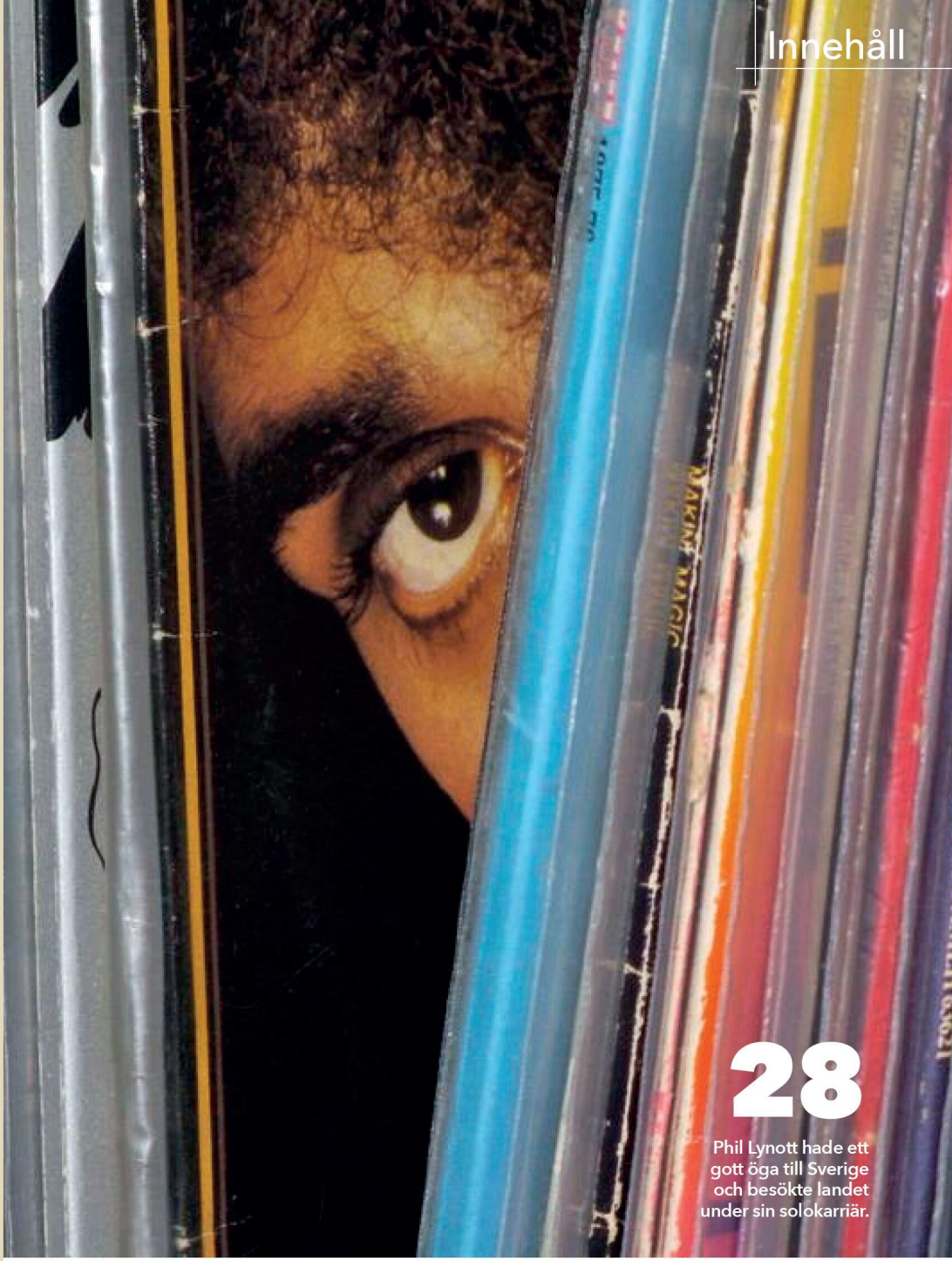

28
Phil Lynott hade ett gott öga till Sverige och besökte landet under sin solokarriär.

4 The Zombies
Kickstartade 1964.

10 Rock'n'Roll-världen
Lite om vad som är på gång.

22 Umeå Guitarshow
Gitarrmässa i Norrland.

28 Phil Lynott
Solokarriären efter Thin Lizzy.

34 Rock'n'recensioner
Nya och återutgivna plattor.

38 Alice Cooper
Guide med alla studioalbum recenserade.

54 Cd-samlaren
Sålde vinylen köpte cd.

60 Döda Havet
Uppsalaband med blandade tongångar.

64 Samantha Fish
Bluesgitarristen vittjar Skivbacken.

70 Wishbone Ash
Med gitarrer i fokus.

Så kickstartades deras karriär:

– Och vinnarna är ... The Zombies!

Unga och okända The Zombies tävlade mot över hundra andra grupper – och vann.
– Det visste jag att vi skulle göra, säger keyboardisten Rod Argent triumferande när han och sångaren Colin Blunstone minns hur deras karriär sparkades igång 1964.

Av Jörgen Holmstedt (text), TT, arkiv (foto)

År 1961 träffades Rod Argent och Colin Blunstone för första gången, i en lokal i St Albans i England för att kolla om de fungerade ihop musikaliskt. 63 år senare är de fortfarande på turné tillsammans och har nyss släppt ännu ett The Zombies-album, "Different game".

– Vi var 15 år båda två, minns Colin. Sedan dess har vi varit vänner. Jag är alltid som tryggast när jag är på scenen med Rod. Jag kan inte förklara varför, men det måste vara för att vi spelat ihop så länge. Det är en skön känsla.

Rod nickar.

– Vi har aldrig någonsin varit ovänner, eller hur? säger han.

– Vår vänskap och vårt sätt att samarbeta har bara blivit starkare, svarar Colin.

The Zombies, som förutom Colin på sång och Rod på keyboards bestod av Chris White (bas), Hugh Grundy (trummor) och Paul Atkinson (gitarr), ställde upp i en talangjakt, The Hearts Beat Music Competition. Året var 1964.

– Tio deltävlingar, erinrar sig Colin. Vi gick hela vägen till finalen, som vi vann. Det ledde i sin tur till skivkontraktet med Decca och inspelningen av singeln "She's not there", som släpptes den 22 juli 1964. Bara några veckor efter tävlingen. Det är otroligt hur snabbt allting gick på den tiden.

Någon knackade på dörren

Låtarna som The Zombies framförde var "It's alright with me", vilket var den första låten Rod skrev, covern "I got my mojo working" och Beatles-låten "You can't do that".

”Vi vann!” The Zombies karriär tog fart sommaren 1964, när de segrade i talangjakten The Hearts Beat Music Competition. Från vänster: Paul Atkinson (gitarr), Rod Argent (klaviatur), Hugh Grundy (trummor), Colin Blunstone (sång) och Chris White (bas).

Fem helyllegrabbar som spelar prima pop. The Zombies hade en ofarlig framtoning 1964. ”Men egentligen ville vi låta lite tuffare, mer rock’n’roll än vi gjorde i början”, medger Colin Blunstone och Rod Argent.

I St Albans, en liten stad som ligger 35 kilometer norr om London, är man stolta över sin berömda popgrupp. Det var här, i byggnaden som innefattar puben Blacksmith Arms, som The Zombies bildades i april 1961. Numera finns där en plakett som berättar detta.

”Här är vi på väg”, säger Colin. Den 10 maj 1964 i Watford gick The Zombies vidare från den tredje deltävlingen. Från vänster Chris White, domaren Sandra Berry, Rod Argent, Hugh Grundy, Colin Blunstone och Paul Atkinson.

”She’s not there”, inspelad den 22 juni 1964, blev The Zombies debutsingel och internationella genombrottslåt. ”Det var den andra låten jag skrev”, minns Rod Argent som då var bara 18 år.

”Ett mycket begåvat band”, tyckte Dick Rowe och gav The Zombies kontrakt med Decca. Mr Rowe hade näsa för talang och hittade Rolling Stones, Animals, Moody Blues och … tackade nej till Beatles.

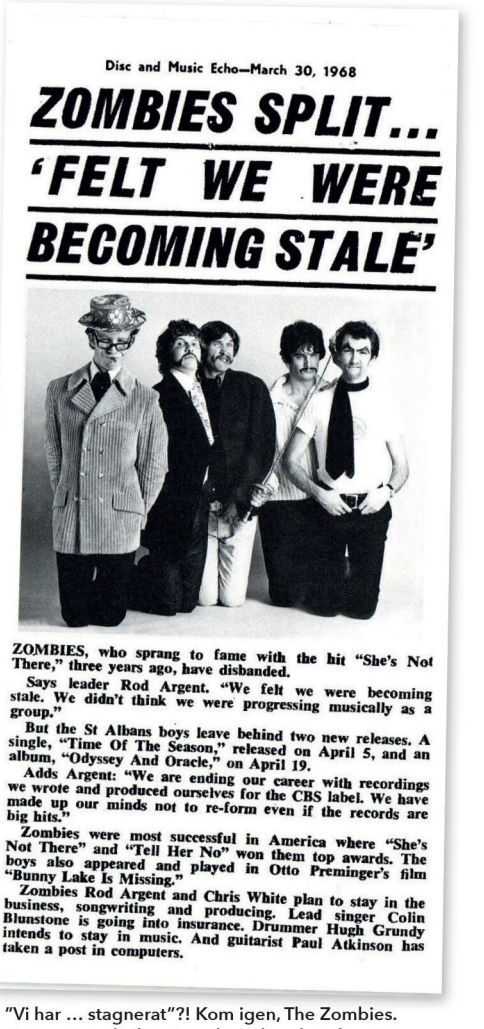

Disc and Music Echo—March 30, 1968

ZOMBIES SPLIT... 'FELT WE WERE BECOMING STALE'

ZOMBIES, who sprang to fame with the hit "She's Not There," three years ago, have disbanded.

Says leader Rod Argent. "We felt we were becoming stale. We didn't think we were progressing musically as a group."

But the St Albans boys leave behind two new releases. A single, "Time Of The Season," released on April 5, and an album, "Odyssey And Oracle," on April 19.

Adds Argent: "We are ending our career with recordings we wrote and produced ourselves for the CBS label. We have made up our minds not to re-form even if the records are big hits."

Zombies were most successful in America where "She's Not There" and "Tell Her No" won them top awards. The boys also appeared and played in Otto Preminger's film "Bunny Lake Is Missing."

Zombies Rod Argent and Chris White plan to stay in the business, songwriting and producing. Lead singer Colin Blunstone is going into insurance. Drummer Hugh Grundy intends to stay in music. And guitarist Paul Atkinson has taken a post in computers.

”Vi har … stagnerat”?! Kom igen, The Zombies. Det var inte därför ni upplöste bandet efter sista konserten i december 1967. Gruppen hade då just spelat in sitt mästerverk ”Odessey and oracle”.

”Jag blev väldigt överraskad när vi vann tävlingen, som sparkade igång vår karriär. Vi upptäckte att Rod hade förmågan att skriva underbara låtar och ’She’s not there’ blev etta i nästan hela världen. Etta i USA!”

– Samt någon mer låt, säger Colin. Jag blev väldigt överraskad när vi vann tävlingen, som sparkade igång vår karriär. Vi upptäckte att Rod hade förmågan att skriva underbara låtar och ”She’s not there” blev etta i nästan hela världen. Etta i USA!

Rod hade känt sig segerviss.

– Typiskt honom, skrattar Colin.

– Jag trodde absolut att vi skulle vinna, betonar Rod. När vi ansökte till tävlingen, tänkte jag att det här är vår chans att bli en heltidsgrupp. Alla i bandet hade planer på att studera om vi inte kunde klara oss som musiker. Efter finalen knackade det på dörren till vår loge. Vi öppnade och där stod Dick Rowe, artist- och repertoaransvarig på Decca.

Mannen som tackade nej till The Beatles, men som fick revansch med Rolling Stones, The Animals, Small Faces, Moody Blues, Them och många andra succégrupper.

– Dick sa: ”Jag vill att ni gör en singel för Decca”. Det VAR vår chans! understryker Rod.

”Du har gjort det här i 50 år”

Colin förklarar sin pessimism angående bandets möjlighet till seger:

– Det var ju hundra andra grupper att tävla mot. Men när vi vann tänkte jag att det kanske fanns en chans för oss att göra detta professionellt.

– Man bör veta att Colin, ända tills han var 70, har kollat runt efter vad han ska bli, säger Rod med ett retsamt flin.

– Det är en osäker bransch! kontrar Colin och skrattar.

– Jag brukar påpeka: ”Colin, du har gjort det här i 50 år!” fortsätter Rod.

– Okej, jag har faktiskt insett att musikbranschen är där jag hör hemma, vid 77 års ålder, ler Colin.

Efter några mindre hitlåtar och debut–lp:n ”Begin here” samlades The Zombies i i Abbey Road-studion i London 1967, för att spela in andra albumet ”Odessey and oracle”

– Det var en stor grej för oss att spela in i samma studio som The Beatles gjorde sina skivor i, säger Colin. Vi bokade studio 3 och fick två briljanta ljudtekniker, Geoff Emerick och Peter Vince. Vi hade en

The Beatles i Abbey Road-studion 1967, i färd med att spela in "Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band". Från vänster Paul McCartney, Ringo Starr, George Harrison och John Lennon. Nästa grupp i samma studio blev …

… The Zombies. "Vi utnyttjade inställningarna som Beatles hade gjort", medger Colin. "Jag spelade på Lennons mellotron. Albumet hade låtit annorlunda om han inte hade lämnat kvar den", ler Rod.

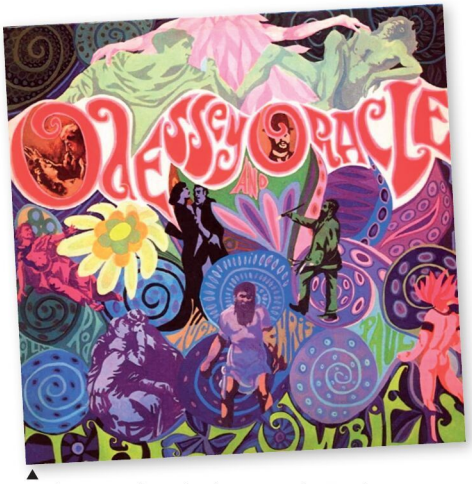

▲ "Odessey and oracle", lp:n som The Zombies skapade i Abbey Road-studion, släpptes den 19 april 1968. Men då fanns inte gruppen längre. De gav upp efter att två singlar från albumet, "Friends of mine" och "Care of cell 44", hade floppat.

Den 18 september 2021 återvände The Zombies till Abbey Road-studion för att där framföra en konsert kallad "World tour in one night", som sändes på nätet. "Abbey Road kommer alltid vara vår favoritstudio", säger Rod Argent. ▶

pytteliten budget, tusen pund, och vi hade repeterat som bara den innan vi gick in i studion.

Frustrerade över tamt ljud

The Zombies tyckte att Abbey Road var en ovanligt bra studio, för soundet var på plats redan när de kom dit.

– I många studior måste man spendera dagar bara för att hitta soundet. I Abbey Road lät allt rätt från första början, säger Colin.

Vilket inte minst Rod uppskattade:

– Chris White och jag, som skrev låtarna på den tiden, var frustrerade över hur vi blivit producerade tidigare. Vi ville fånga soundet och förverkliga visionen vi hade för våra låtar. Därför producerade vi "Odessey and oracle" själva, med de två duktiga ljudteknikerna. Och vi hade jättekul, eller hur?

– Absolut, svarar Colin. Tidigare hade vi jobbat med en maktfullkomlig producent.

Fick inte vara med

Colin pratar om Ken Jones (1927–1988), mest känd för att ha komponerat filmmusik.

– Han vägrade att låta oss vara med under mixningsproceduren. Rod och jag gick till puben. När vi kom tillbaka för att lyssna på vad han hade mixat, fattade jag ingenting. Det lät som ett annat band som spelade våra låtar. Soundet var inte ens i närheten av hur vi föreställde oss att vi skulle låta.

– Vår rock'n'roll-känsla var nästan borta, beklagar Rod.

– Vilket gällde mycket av det vi spelade in på den tiden, fortsätter Colin. Därför var det viktigt att vi producerade "Odessey and oracle" själva. Jag har ofta funderat på vad som skulle ha hänt med vår karriär om vi tagit det steget tidigare, även om vi inte hade den möjligheten. Kontraktsmässigt, menar jag. Men jag känner att våra tidigaste inspelningar inte håller. Då pratar jag inte om "She's not there" och resten av låtarna från den första sessionen.

– Den är briljant! flikar Rod in.

– Men efter den fick vi ett väldigt tamt sound. Inte alls vad vi ville ha, suckar Colin.

Tack, The Beatles!

Allt det där ställdes till rätta på "Odessey and oracle", hyllat som ett av 60-talets allra ▶

The Zombies är fortfarande ett starkt liveband och turnerar just nu världen över. ”Vi hoppas komma till Sverige så fort vi kan”, säger Colin Blunstone och Rod Argent. Senast de spelade i vårt land var 2018.

Skäms på er, falska The Zombies! 1969 åkte fyra okända amerikaner på turné i The Zombies namn, och utnyttjade listsuccén som det engelska originalbandet då hade i USA. Två av dem, Dusty Hill (tvåa från vänster) och Frank Beard (tvåa från höger), blev sedan världsberömda i ZZ Top.

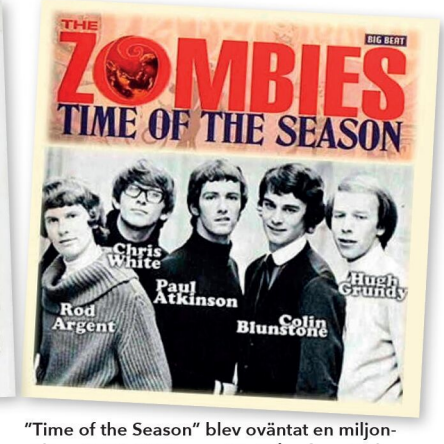

”Time of the Season” blev oväntat en miljonsäljare i USA 1969, mer än ett år efter att The Zombies hade brutit upp. Bandet erbjöds en miljon dollar för att återförenas, men Rod Argent tackade nej. ”Jag var redan i full gång med mitt nästa band, Argent”, förklarar han.

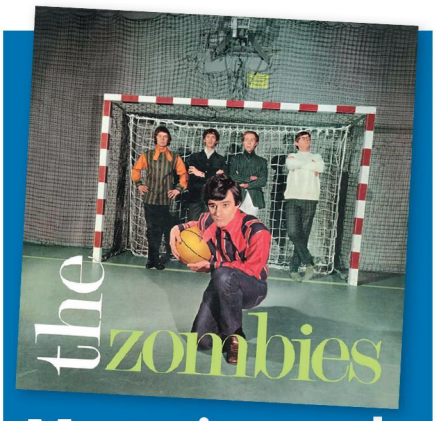

Mysteriet med det svenska skivomslaget

1966 släpptes ett självbetitlat samlingsalbum med The Zombies. Omslagsbilden sägs vara tagen i Sverige, fast ingen har kunnat bekräfta detta. Tills nu.

– Just det, den med handbollsmålet! utbrister Rod Argent igenkännande när han får se skivomslaget med bandet poserande i en gymnastiksal.

– Den fotograferades i Sverige, säger Colin Blunstone. Minns inte exakt var. Kläderna köpte vi i en svensk butik, som den där röda skjortan Rod har med långa kragsnibbar. Jag bär en likadan, fast orange.

Det här bör ha skett under The Zombies turné i vårt land samma år, 1966.

– Vi gjorde vår första utlandsturné i Skandinavien. Började i Trondheim och fortsatte i Sverige. Vi älskade det, säger Colin.

Skivan i fråga är numera en mindre klassiker och har blivit återutgiven många gånger.

▶ starkaste album. Till viss del kan The Beatles krediteras för det lyckade resultatet.

– Beatles hade just lämnat studion vi skulle jobba i. Vi utnyttjade de tekniska inställningarna som de hade gjort, inte minst eftersom vi använde samma ljudtekniker, Geoff och Peter. Beatles hade även lämnat instrument efter sig, eller hur? säger Colin vänd till Rod.

– Det låg slagverk och allt möjligt på golvet, som vi använde. Jag spelade på John Lennons mellotron. Vi frågade aldrig om lov, fnissar Rod.

Ni säger att det var kul att spela in albumet, men det sägs också att ni bråkade om hur låten ”Time of the season” skulle sjungas?

– ”Time of the season” var sista låten vi spelade in, säger Colin. Jag hade inte hunnit få grepp om melodin och fraseringarna. Rod körde hårt med mig från kontrollrummet. Jag fick hans anvisningar i hörlurar. Tiden var på väg att rinna ut. Jag hade en stor klocka framför mig och en röd inspelningslampa lysande under den. Jag kände pressen att bli klar. Rod var snäll och försökte hjälpa till, men till sist kokade det över för mig.

Sångaren småler förläget.

– Språkbruket blev fruktansvärt.

Rod skrattar.

– Colin röt: ”Om du är så jävla bra, sjung den själv då”.

– Du gav dig inte, fortsätter Colin. ”Kom igen! Du får inte gå förrän du har satt låten”. Där stod jag och försökte sjunga vackra, gulliga rader som ”it’s the time of the season for lo–o–oving”, samtidigt som vi vräkte ur oss de värsta svordomarna man kan tänka sig.

Han fnittrar vid minnet.

– Men till sist lyckades jag sätta låten, och därmed var vi sams igen.

Förlåter ZZ Top för bedrägeriet

The Zombies upplöstes i december 1967, efter att flera singlar hade floppat och det publika intresset för en turné var svagt. ”Odessey and oracle” släpptes våren 1968. Nämnda ”Time of the season” gavs ut som singel i USA, och blev där en jättehit. Ett falskt The Zombies åkte helt fräckt på turné och tjänade pengar på bandets succé. Två av bedragarna var basisten Dusty Hill och trummisen Frank Beard, som senare blev världsberömda i ZZ Top.

Har ni förlåtit ZZ Top–killarna för detta?

The Zombies–duon garvar.

– Jag förlät dem i samma stund som jag fick veta detta, bedyrar Rod. Men jag vet att ett par av killarna i bandet blev upprörda.

– Jag brydde mig inte heller, intygar Colin. Rod och jag har alltid strävat framåt. Vi hade redan nya karriärer på gång, när ZZ Top–killarna låtsades vara The Zombies.

Colin, har du förlåtit Rod för att han tackade nej till en The Zombies–turné i USA 1969, som skulle ge er en miljon dollar?

– Med de stålarna vi drar in nu, oh ja! ironiserar Colin roat.

– Ja, vi gick väl plus minst 20 pund förra veckan? hänger Rod på.

– Jag förlåter alla för allt! avslutar Colin och slår ut med armarna i en omfamnande gest. □

HOT STUFF

COLLECTOR´S RECORDS & EPHEMERA

WORLDWIDE MAILORDER SINCE 1986
ÄLMHULT - SMÅLAND - SWEDEN

Beställ på www.hotstuff.se för snabba leveranser, väl packat. Betala med Kort, PayPal eller mot faktura.

Anmäl dig på hemsidan för nyhetsmail, så får du inbjudan till våra butiksdagar och nyheter på ingång eller följ oss på Instagram.

Lika många vinyler som på Tradera, men till fast pris & på ett ställe

Södra Sveriges Största Skivbutik finns i Älmhult

Välkommen till vår 250 kvm välsorterade vinylbutik i centrala Älmhult. Minst 50.000 titlar i lager, i god ordning, i de flesta musikstilar. Nytt och begagnat, där du både kan göra fynd och syna riktiga rariteter. Alltid minst 25.000 skivor som ännu inte hunnit ut i webbutiken och bara finns på plats.

Älmhult ligger mitt i södra Sverige. 1h från västkusten, 1,5 h från Malmö, Jönköping och Östkusten. Utmed stambanan. Om du kommer med tåg så finns vi 300 meter från stationen.

VÄLKOMMEN TILL VÅRT KASSAVALV

Där kan du se Gula getter, oskalade bananer, ”Slaktar-omslag”, handscreenad Banksy tillsammans med Mint-Lp´s från 60-talet och 90-talet, de obskyraste punksinglarna, gamla konsert-affischer, Promofoton, signerade items och mycket mer.
En del av skivorna i valvet finns att se i ”Valvet” på hemsidan.

15.000 SINGLES GOING STEADY - i vårt singelrum hittar du 15.000 singlar i alla möjliga genres. Allt från Jukeboxsinglar på 50-talet till senaste nya Limited editions. Många singelnördar stannar här en hel dag.

I vårt 40 kvm bankvalv förvarar vi de riktiga rariteterna och tar väl hand om dem. Alltid ca 20°c, högst 30% luft-fuktighet och helt fritt från solljus.

Skivbesök inkl. hotell & frukost.

Besök oss fram till 31/8, så kan du boka en hotellnatt på Ikea Hotell i Älmhult, till specialpriset 695 kr inkl. frukost.

Vi har även specialpriser för hela familjen. Ta med skivkompisen, din partner eller hela familjen och gör det till lite mer än ett vanligt skivaffärsbesök. Ring eller gå in på hemsidan, så får du veta mer.

Vår butik i Varberg

Där finns ca 7000 vinyler i de flesta genrés. Från Jazz och klassiskt till Punk, Metal etc. Vi har butiken tillsammans med Backlist som dessutom säljer CD´s, DVD, Spel mm.

Butiken finns på Östra Långgatan 30. För öppentider, aktiviteter mm kolla

www.hotstuff.se/varberg

Vi betalar bäst för stora skivsamlingar i hela Sverige. Tipsa oss, så betalar vi ”hittelön”

hotstuff.se

Huvudbutik: Norra Esplanaden 5, Älmhult
Telefon 0476-10449

Rock'n'Roll Världen

Av Jörgen Holmstedt: **JH**
Anders Lundquist: **AL**
Peter Törnqvist: **PT**
E-post: **rocknrollmagazine@fabas.se**

Nästan sex timmar livemusik med allas vår "Slowhand".

21 x Clapton

1990 spelade **Eric Clapton** 18 kvällar, med tre olika sättningar, i sin favoritlokal, Royal Albert Hall i London. Året därpå följde 24 konserter med samma sättningar, där den minsta var en kvartett och den största bestod av hela 13 musiker, däribland **Johnnie Johnson**, **Jimmie Vaughan**, **Chuck Leavell**, **Nathan East**, **Greg Phillinganes**, **Steve Ferrone**, **Ray Cooper** och **Jerry Portnoy**.

Sammanfattningar av konserterna släpptes på dvd och dubbelalbum.

Nu har dock **Simon Climie**, **Peter Worsley** och **David Barnard** gått igenom allt inspelat material för en rad utgåvor som släpps 23 juni under titeln "Definitive 21 nights". De mest omfattande "limited edition"-boxarna rymmer 47 låtar och nästan sex timmar av musik på antingen åtta lp eller sex cd kompletterat av tre bluray för den audiovisuella upplevelsen. **AL**

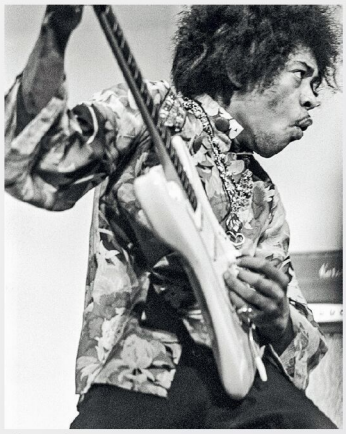

Sköna ikoner! Beatles anländer till Arlanda 1964, Hendrix på Grönan 1967, glade Dylan i bil på väg till Stockholm 1966 och Jagger i Kungliga Tennishallen samma år.

En skön tid

På 60-talet var rockbranschen ung och inte lika reglerad som i dag. Artisterna hade inga stora följen av säkerhetspersonal, assistenter, affärsmän och så vidare. Som fotograf var det ofta bara att kliva in i logen och plåta lite som man ville. Artisterna var med på detta då de behövde uppmärksamhet i en mediefattig värld, långt innan MTV, kommersiell radio och internet.

Denna speciella tid går att avnjuta när legendariske fotografen **Larsåke Thuresson** nu visar sina bästa bilder. Utställningen "Ikoner" öppnar på Liljevalchs i Stockholm fredagen den 16 juni och avslutas den 3 september. En av höjdpunkterna är **Bob Dylan** som glatt blir skjutsad i **Lill-Babs** Mercedes-Benz i Stockholm 1966. Vidare **The Beatles**, **The Who**, **Jimi Hendrix**, **Cher**, **Janis Joplin**, **The Rolling Stones** och många fler.

Den 7 oktober flyttar utställningen till Örebro slott. **JH**

Tack alla ni som passade på att renovera skivspelaren när jag och Rock'n Roll Magazine firade 10 år tillsammans.

VM-95E på bilden utsågs till den mest prisvärda i Hifi & Musiks test nr 9 2020. **Pris 595 kr.**

audio-technica.

Till alla som uppgraderar sin skivspelare med en Audio-Technica pick-up bjuder jag på valfri audiofilskiva från Opus 3 till **100 kr lägre pris.**

NYMANS HiFi & Musik
Ö. Boulevarden 24, Kristianstad | Tel. 0707-88 63 26
www.nymanshifimusik.com

WE BUY GUITARS • INTERNATIONAL SALES • +500 USED INSTRUMENTS IN STOCK • 25 YEARS IN BUSINESS

OSCAR GUITARS

www.oscarguitars.se
Roslagsgatan 7 stockholm

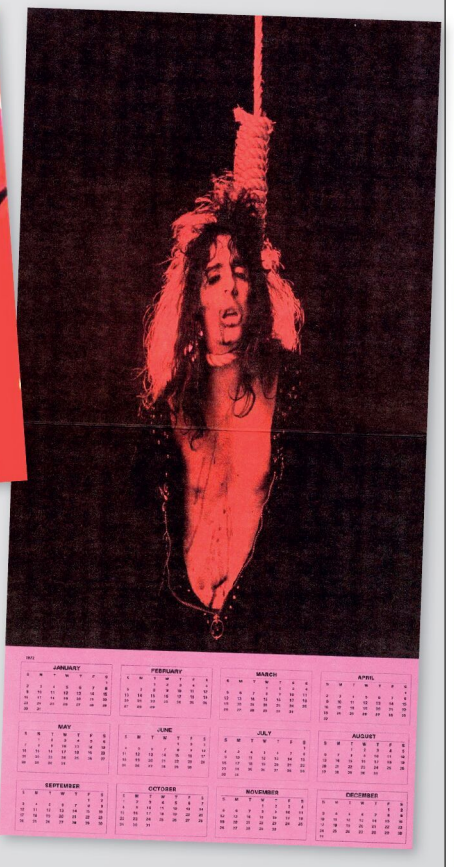

Almanackan som medföljde albumet "Killer" (släppt 1971) satt över sängen i pojkrummet i många år efter 1972 då den var aktuell. En tidlös klassiker …

LEDARE

En riktig killer

DET AMERIKANSKA rockbandet Alice Cooper släppte albumet "Killer" 1971. Det innehöll en kalender med sångaren Vincent Furnier hängd i en snara. Morsan var inte glad när denna miniposter hamnade över min säng i föräldrahemmet. Favoritlåtarna på plattan var öppningsspåret "Under my wheels" och första låten på andra sidan: "You drive me nervous".

Skivan snurrade väldigt mycket. Ibland körde jag bara de två favoriterna oräkneliga gånger. Morsan var inte nöjd. Hon tyckte att jag drev henne till vansinne … Under större delen av 70-talet fick hon också göra bekantskap med Deep Purple, Sweet, Nazareth, Status Quo, Uriah Heep, David Bowie, BTO, Thin Lizzy, samt många andra band och artister som var glödheta just då.

PÅ DEN TIDEN hade jag bara råd att köpa lp-skivor max en gång i månaden. Det innebar att varje ny platta spelades konstant tills nästa kunde inhandlas. Tror till och med att morsan såg fram emot nya skivor, då samma låtar plågat henne dagligen under lång tid.

EN AV MINA FAVORITPLATTOR både då och nu är Pink Floyds "The dark side of the moon". Den tyckte morsan var väldigt knepig och hemsk.

Minns inte exakt, men det var nog i samband med inköpet av Black Sabbaths "Paranoid" som hon köpte mig ett par fina, dyra, vadderade hörlurar. Eftersom vi bodde i lägenhet var det kanske fler som pustade ut i samband med det köpet …

Peter Törnqvist
Chefredaktör

2/12–5/12
LONDON
ABBA VOYAGE
med Londons Julmarknad
ENGLAND

Flyg från Stockholm/Köpenhamn

Följ med till London och upplev ABBA:s återkomst till rampljuset! Den trollbindande ABBA Voyage-konserten pågår under 90 minuter och här får du njuta av ABBA:s allra största hits och en magisk show utan motstycke. Uppträdandet sker på en specialbyggd arena i Queen Elisabeth Olympic Park i London, nu benämnd som ABBA Arena, där vi bokat sittande läktarbiljetter. ABBA-projektet är en av de dyraste livemusikupplevelserna i historien med en budget på 2 ca miljarder kronor. Vidare gör vi en guidad rund tur i London med lokalguide. Då finns det också tid för julshopping och egna upplevelser. Vi bor centralt på hotell Copthorne Tara Hotel Kensington ****

Bokning/information senast 25 september 2023.

Pris fr: 9.900 kr/pers. i dubbelrum

CAB RESOR
info@discovereurope.se
0431-36 96 55
www.cab-resor.se

Open mind
UPPSALAS STÖRSTA VINYLBUTIK!

- BRETT SORTIMENT AV BEGAGNAT & NYTT,
- NYINKOMMET VARJE VECKA,
- ALLTID INTRESSERAD AV ATT KÖPA VINYL!

S:T LARSGATAN 8C, UPPSALA
ÖPPET: ONS–FRE 12–18, LÖR 11–15
TEL: 018-10 32 80
OBS: ÄNDRADE ÖPPETTIDER 1/7 - 5/8
TOR-FRE 12-18 OCH LÖR 11-15

WWW.OPENMINDRECORDS.SE
/OPENMINDRECORDSUPPSALA

The Golden Oldies Shop

ORIGINALPRESSADE VINYLSKIVOR
1955 - 1995
LP-skivor, Singlar & EP-skivor
Rock - Pop - Svenskt - Punk - Soul - etc
Flera 1000 skivor i 26 kategorier
1977 – 2023 46 ÅR
2x WEBSHOP: www.goldenoldies.se
www.discogs.com/seller/goldenoldies
BUTIK: S:t Eriksgatan 96, 113 31 Stockholm TELEFON: 08-32 22 40

★ **Russ Ballard** har två album på gång. Ett med egna inspelningar av de låtar som spelats in av **Rainbow**, **Ace Frehley**, **Kiss**, **Uriah Heep** och andra artister. Kanske med titeln "On the remake". Det följs av ett album med nya låtar.

★ **UK**, med originalen **John Wetton** och **Eddie Jobson**, gjorde 2023 ett unikt gig i Kawasaki, Japan. Där framfördes gruppens två studioalbum i sin helhet. Det hela gavs ut på dvd med titeln "Curtain call", men endast i Japan. Nu släpps inspelningen, i ommastrat skick, över hela världen i en box med dvd, bluray och bluray audio.

★ **Psychotic Youth** släpper nya albumet "Happy songs" den 27 oktober på lp (Red West Production) och cd (Waterslide Records/Japan). Singeln "Can this be the one" kommer redan i sommar.

★ Ännu en svensk bok om **Rockpile**, "Play that fast thing one more time – the Rockpile story" förväntas publiceras i slutet av året. Huvudsaklig redaktör är **Rikard Bengtsson**.

★ **Janne Stark** spelar in sista plattan med Mountain of Power, "Volume 5". Det blir covers på **Angel**, **Humble Pie**, **Black Sheep**, **Black Sabbath** och **Scorpions**. Bland gästerna finns bland andra **Jimmy Kunes** (**Cactus**) och **Don Mancuso** (**Black Sheep**). Den släpps i juli på Grooveyard Records.

★ **Alice Coopers** nästa drag blir ett konceptalbum om turnélivet, betitlat "Road". Producent är **Bob Ezrin** och plattan kommer att lyfta fram Coopers turnéband, som inte alltid fått så mycket plats på hans skivor. "95 procent av plattan är gjord live i studion, för jag ville ta chansen att visa hur bra de är", säger Cooper, som beskriver albumet som gitarrdrivet.

Omslagskungen

Lasse Ermalms skivomslag finns eller har funnits i nästan vartenda svenskt hem. Åren 1971-2017 formgav han konvoluten till folkhemsfavoriter som **Peter Lemarc**, **John Holm**, **Ola Magnell**, **Pugh Rogefeldt**, **Eddie Meduza**, **Ebba Grön**, **KSMB**, **Imperiet**, **Jerry Williams** och **Spotnicks**.

– Under årens lopp har folk frågat mig om en bok, säger Lasse med anledning av "Omslag: Ermalm's Egenart", en lunta på 250 sidor (se recension i detta nummer) om hans yrkesliv som grafisk formgivare.

Första omslaget han formgav var till **The Underground Failure**, vars självbetitlade platta kom 1971. Lasse spelade bas och gitarr i gruppen.

– Vi var ett gäng vänner som spelade ihop. Två av dem var mina klasskompisar från gymnasiet, **John Holm** och **Roffe Wikström**.

Året därpå spelade John Holm in sin solodebut "Sordin".

– Jonte bad mig att fotografera och göra konvolutet, säger Lasse.

Eftersom skivan blev en succé, och numera en klassiker, fick han fler uppdrag och därmed en karriär.

– Som mest gjorde jag ett lp-konvolut i veckan.

Lasse gjorde aldrig någonting överarbetat.

– En ren och enkel stil tycker jag blir bäst och ger hög kvalitet, resonerar han.

Övergången från lp till cd ser han, kanske något överraskande, som relativt positiv.

– Många tyckte att det var tråkigt när omslaget krympte. Men då kunde jag göra en rolig cd-bok och lite annat. Det man var tvungen att tänka på, var att det inte fick bli för plottrigt.

Omslagsmästare Ermalm. Flygfisken i bakgrunden var hans varumärke.

Den nya boken pryds av den lilla flygfisk Lasse alltid lade in som sitt varumärke på skivomslagen.

– Firren uppstod på Bergs reklamskola när jag var sur på rektor Berg. Han godkände inte en annonsskiss jag hade gjort, om fiske. Sedan fick jag för mig att lägga in fisken efter mitt namn.

Sista omslaget, ett nytt till **Bo Hanssons** tidlösa verk "Sagan om ringen", gjorde Lasse Ermalm 2017.

– Det får räcka nu, säger Lasse efter cirka 2.500 skivomslag. **JH**

Album och film – men först 2024

Det är 40 år sedan **Europe** släppte det debutalbum som följde deras seger i Rock-SM. Jubileet firas med en festivalsommar och en höstturné. Den omtalade dokumentären och ny musik får vi dock vänta på, berättar basisten **John Levén**.

Känns det som 40 år sedan debutalbumet?

– Nej. Ju äldre man blir desto fortare går tiden. Då fanns inte ens tanken att man skulle hålla på när man var 60. Och med pandemin försvann några år.

Vilka är dina tydligaste inspelningsminnen av debuten?

– Att jag låg i lumpen samtidigt. Även **Mic Michaeli**, som senare hamnade i Europe, låg på I1 samtidigt. Som tur var låg logementet i Kungsängen, så jag kunde pendla till skivinspelningen. Jag fick inte permission, vilket hockeyspelarna fick, så det var ett jäkla bax. Utöver att lägga bas var jag knappt med under inspelningen. Det är därför den låter så illa, he he!

John Levén (t.v.) och Joey Tempest, snart på jubileumsturné.

I höst är det sex år sedan "Walk the earth" kom. Ett långt uppehåll. Har ni tappat inspirationen?

– Nej, vi är mer inspirerade än på länge, speciellt efter den lyckade turnén ihop med **Whitesnake**, men vi har turnerat mycket och haft sidoprojekt: jag har gjort två album med **Crowne**, **John Norum** har gjort en soloplatta, **Joey** har gjort en "Rock meets classic"-turné i Tyskland och så vidare. Vi har låtarna men inspelningen blir nog inte förrän nästa år. I sommar blir det festivaler ända tills Joey fyller 60, då vi tar paus. I höst blir det en jubileumsturné.

Kommer ni att ha videoskärmar med gamla filmklipp?

– Vi måste väl nästan ha det. Men det blir så jävla dyrt och vi måste försäkra oss om att videoskärmarna får plats överallt.

Vad händer med dokumentären om er?

– Tanken var att den skulle vara klar till 40-årsjubileet, men pandemin och annat har bromsat, så jag gissar att den kommer ut 2024, men jag vågar inte svära på det heller. **AL**

SVERIGES GEMYTLIGASTE ROCKFESTIVAL SEN 2006

TIME TO ROCK FESTIVAL

7-10 JULI 2023 KNISLINGE

MSG

K.K.'s Priest
ONLY SHOW IN SWEDEN

Saxon

DAD

Blind Guardian

Alestorm

The Hooters

Molly Hatchet

The Answer

Sham 69

The Toy Dolls

Marky Ramone's Blitzkrieg

A TOM GABRIEL WARRIOR TRILOGY
WORLD EXCLUSIVE SHOW. 3 NIGHTS TO REMEMBER

Hellhammer performed by Tom Gabriel Warrior's Triumph of Death

Triptykon performing Celtic Frost

Triptykon

Steve 'n' Seagulls

Ross The Boss

Uli Jon Roth

Diamond Head

Masterplan

Hardline

Smash Into Pieces

Treat

Teaze

Punkrock Factory

Terry Slesser's Back Street Crawler

Tungsten

Knogjärn

Prins Svart

Ström

Tygers of Pan Tang

Dream Evil

Saffire

Emotional Fire

The Cruel Intentions

The Quill

The Dahmers

Casbon

Mats Ronander Band

The Crypt

Browsing Collection

Släkt:en

Battering Ram

Smoking Snakes

Happy (H) Hour

www.timetorockfestival.se

Skånsk Live

Sparbanken Skåne

Rocavaka

Östra Göinge

ticketmaster

Region Skåne

KVALITETSKÄNSLA,
LJUD OCH LIVSLÄNGD
ÄR SVÅRA ATT FÖRMEDLA
I EN BROSCHYR SOM DENNA.

SANGEAN
SINCE 1974
RA-101 series

RA-101 är en stilfull och mycket potent Bluetooth högtalare som du någonsin haft möjlighet att äga. Denna nya RA 101 är första steget i Sangeans nya RETRO design serie.

RA-101 har utvecklats för att visa marknaden hur en bra, men trots detta smidig Bluetooth högtalare med radio kan erbjuda avseende ljud, design och funktion.
Till exempel med verkligt långlivat inbyggt laddbart batteri, modern retro design med riktigt bra ljud.

moon
Creating business!

Exklusive distributör i Sverige
Moon Radio AB www.moon.se

Grabbarna i Angel från vänster: Charlie Calv, Steve Ojane, Frank Dimino, Punky Meadows, Danny Anniello och Billy Orrico. "Vi var för tidigt ute", tror Punky.

Äntligen är Punky nöjd med Angel

Kultbandet **Angel** återvände nyligen med ett oväntat starkt album,"Once upon a time". Gitarristen **Punky Meadows** är numera heltidsmedlem igen. Innan albumet "Risen", som kom för ett par år sedan, hade han bara gästat bandet.

– Jag var trött på branschen och hade jobbat med annat tillsammans med min fru, berättar Punky. Jag fick dock blodad tand när jag 2016 gjorde ett soloalbum, "Fallen angel", med **Danny "The Farrow" Anniello** som medproducent och "co-writer". Han är numera med i Angel. Danny var ett Angel-fan som tvingade mig ur pensionen och hävdade att jag var hans favoritgitarrist.

Hur vill du beskriva det nya Angel-albumet, "Once upon a time"?

– Jag vill att vi ska ge folk något nytt med varje album, precis som **The Beatles** gjorde. Inte bara återskapa vad vi redan har gjort. På den nya plattan finns politiska låtar, partylåtar och en del soulinfluenser. Jag hatar att säga det, men jag var ofta besviken på de gamla Angel-plattorna och mitt gitarrspel blev aldrig riktigt som jag ville. Comebackplattan "In the beginning" från 1999 gästade jag bara på, för att bandet skulle få kalla sig Angel, men jag tyckte den lät lite för mycket **Led Zeppelin**.

Soloplattan och de två senaste Angel-plattorna är han nöjd med.

– "Risen" hade både bra låtar och genomarbetad produktion och detsamma gäller det nya albumet.

På papperet hade Angel allt på 70-talet: image, starka låtar och bra backning.

Håller du med om att ni aldrig blev så stora som folk trodde att ni skulle bli?

– Ja. Vi hade låtarna, en bra sångare, en bra scenshow och en intressant image. Det var dock många faktorer som spelade in när det gäller att vi inte nådde ända fram, från management till att vi var för tidiga med vår grej. Vi slutade ju precis när MTV dök upp. Vår visuella stil hade nog varit perfekt för dem. Men då hade vi redan gett upp. **AL**

Rättar misstaget

Yes är tillbaka med "Mirror to the sky". Vi pratade med bandets gitarrist och numera även producent, **Steve Howe**.

Efter att både **Chris Squire** och nu senast **Alan White** lämnat oss, är Steve Howe "last man standing" från gruppens klassiska sättning.

Vilka var dina huvudsakliga uppgifter som producent?

– Att vara på plats från början till slut och lösa problem som oundvikligen dyker upp på vägen. Det börjar med val av material och ingen har problem med att presentera sitt. Jag bestämmer i vilken ordning saker ska göras, vem som behövs när, men det allra viktigaste är mina öron och min upplevelse av hur jag känner för musiken. Jag har alltid varit medproducent i Yes och genom att göra soloskivor har jag blivit bättre på att tänka på helheten.

Det gäller att vara beredd att konstant omvärdera saker, menar Steve.

– Som producent kan man inte ha en fix idé om hur saker ska göras och köra över folk, för det skulle bli en skitplatta. Alla som är inblandade är människor som ska samarbeta, komma med idéer och kunna stå för slutresultatet.

Yes förrförra album, "Heaven earth" var ingen höjdare. Steve håller med.

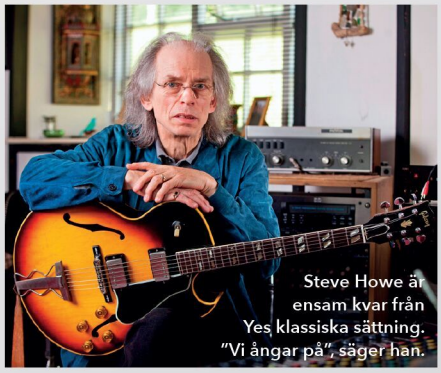

Steve Howe är ensam kvar från Yes klassiska sättning. "Vi ångar på", säger han.

– Den lämnades liksom i luften. Den fungerade inte och vi vill inte göra om det misstaget. Så vi ansträngde oss för att göra "The quest" så bra den kunde bli. Den var ett sätt att vänja sig vid den nya sättningen och sedan Alans bortgång har **Jay Schellen** tagit över rollen som trummis helt. Men han försöker hedra Alans sound.

Steve är trygg i förvissningen att "Mirror to the sky" är bra.

– Den var ett nöje att göra, vi kände ingen press och alla drog åt samma håll. Vi var inspirerade när vi gjorde "The quest" och kände att vi var på rätt spår, så vi ångade på! **AL**

UNITED FORCES 2023

HELLOWEEN

HAMMERFALL

9 SEPTEMBER GÖTEBORG PARTILLE ARENA

BILJETTER VIA FKPSCORPIO.SE

@FKPSCORPIOSWEDEN

MIKE PORTNOY RICHIE KOTZEN BILLY SHEEHAN

THE WINERY DOGS

13 OKT **STOCKHOLM**
FRYSHUSET KLUBBEN

14 OKT **GÖTEBORG**
TRÄDGÅR'N

16 OKT **KØBENHAVN**
PUMPETHUSET

BILJETTER VIA FKPSCORPIO.SE / PUMPEHUSET.DK

THEWINERYDOGS.COM

NEW ALBUM III OUT NOW

FKP SCORPIO

★ **Nils Lofgren** släpper den 21 juli soloalbumet "Mountains", med flera välkända gäster. **Ringo Starr** spelar på "Ain't the truth enough" och sjunger "We better find it". **Neil Young** hörs på "Nothing's easy" medan hädangånge **David Crosby** hann medverka på "I remember her name". Lofgren kommer också att lansera dokumentärserien "Rockality" på sin hemsida. Där återger han händelser ur sin karriär.

★ **Marillions** frontman, **Steve Hogarth**, och **Porcupine Trees** klaviaturspelare, **Richard Barbieri**, släppte ett par gemensamma album 2012 och 2013. Inspelningen av en uppföljare inleddes 2015. Duon avbröt dock samarbetet på grund av andra åtaganden och var inte säkra på att materialet passade för ett album. Nu har de insett att dess lekfulla, atmosfäriska karaktär lämpar sig väl för en ep, som är ute nu via Bandcamp.

★ **The Hives** är tillbaka med sin första nya musik på över ett decennium. Singeln "Bogus operandi" är redan ute och albumet "The death of Randy Fitzsimmons" släpps den 11 augusti. Gruppen lovar att de inte har mognat. "Rockmusiken är en evig tonåring. Vem fan vill ha mogen rock'n'roll?" undrar gruppens verbale frontman **Howlin' Pelle Almqvist** retoriskt.

Att pressa sig på gränsen

En bärs efter ett lyckat gig. Missa inte Prins Svart, ett av landets bästa liveband.

Hur följer man upp en episk dubbel-cd? Genom att ta ner allt på jorden med en käftsmäll på åtta låtar. **Prins Svart** är tillbaka med sitt femte album, "Till vårt försvar".

Hej, Henrik Bergqvist, gitarrist, medkompositör och huvudsaklig textförfattare i Prins Svart. Vad har du att säga till ditt försvar?

– Haha! Ja, var ska jag börja? Vår förra platta var ju en mastodont, både i våra och många andras ögon. Pandemin gjorde att vi hade tid och möjlighet att göra något stort och den har vi tuffat runt med sedan dess.

Hur följer man upp en sådan skiva? Man kan ju inte göra en dubbel till och en trippel orkar ingen med ...

– Någonstans kände vi att det enda rätta var att återvända till vad vi höll på med innan pandemin. Processen att skriva nytt material var enkel. På slutet blev det ändå bråttom. Vinyl som ska pressas och annat praktiskt.

I slutändan är det väl ändå när ni står där på scenen som det är skarpt läge?

– Ja. Det finns också vårt skrås förbannelse och välsignelse: dagen kan ha varit en fullständig katastrof och timmen på scenen blir ändå jättebra. Omvänt kan man ha haft perfekta förberedelser, men det blir inte alls som man hoppats.

Henrik berättar att Prins Svart pressar sig till att göra saker som kanske är på gränsen till vad de klarar av.

– **David Bowie** sa "du ska bege dig så långt ut i vattnet att du inte riktigt når botten. Det är då det börjar hända saker". Det försöker vi ta till oss.

Man känner sig dock trygg som lyssnare.

– Det är bra. Då är illusionen komplett!

Detta är ert andra hela album med **Mats Levén** på sång. Han är en fantastisk sångare, men jag glömmer ibland att han sjunger på svenska.

– Mats är en performer – uttrycket är det primära. Samtidigt blir det intressant med melankoliska texter som sjungs med attityd. Det är trots allt hårdrock vi sysslar med! **AL**

Aerosmith med nye trummisen John Douglas. 26 januari nästa år är det över.

Hej då, Aerosmith

Drygt 50 år efter sin albumdebut, som släpptes i januari 1973, har **Aerosmith** utannonserat sin avskedsturné. De vill dock ha en mer positiv känsla än det sorgliga ordet "farväl" och kallar turnén "Peace out".

40 arenagig inleds i Philadelphia den 2 september och avslutas i Montreal den 26 januari. Tyvärr följer inte originaltrummisen, **Joey Kramer**, med. Hälsoproblem inom familjen sägs vara orsaken. **Steven Tyler** lär dock ha blivit av med sitt beroende av smärtstillande. Konflikterna mellan honom och gitarristen **Joe Perry** ryktas bestå.

Förband på hela avskedsturnén blir **The Black Crowes**, förutsatt att bröderna **Robinson** lyckas hålla sams. **AL**

"Har annat att göra." BCC lägger av efter nya albumet.

Femte och sista

Black Country Communion, med **Glenn Hughes** på bas och sång, gör nu slag i saken och spelar in sin länge omtalade femte skiva.

– Vi går in i studion i juni och gör vår sista platta, säger gitarristen **Joe Bonamassa**. Det kan bli några konserter efter utgivningen. Därefter upplöser vi bandet, eftersom vi alla är upptagna med annat.

Liksom tidigare återfinns **Derek Sherinian** på keyboards och **Jason Bonham** bakom trummorna. **JH**

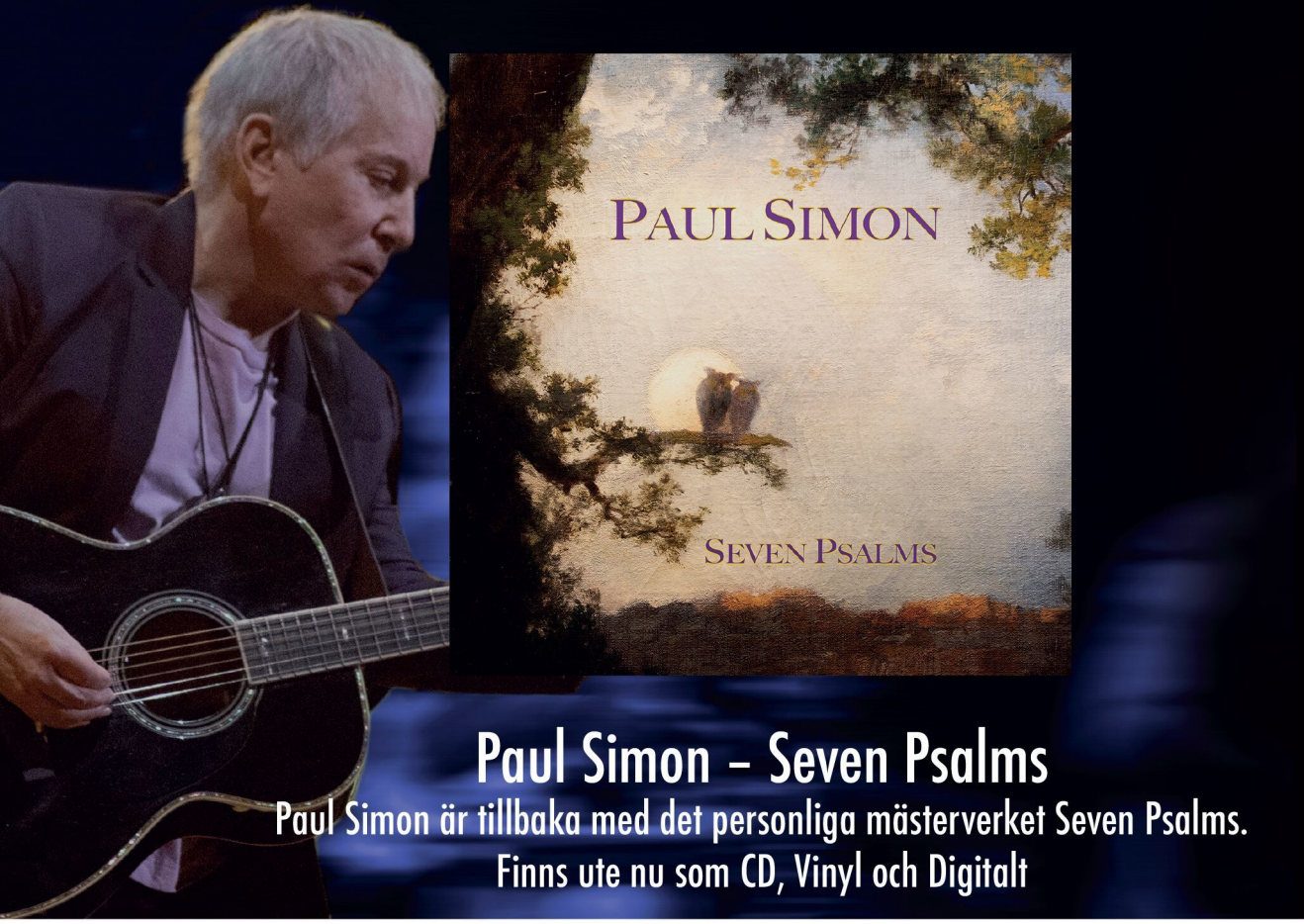

Paul Simon – Seven Psalms

Paul Simon är tillbaka med det personliga mästerverket Seven Psalms.
Finns ute nu som CD, Vinyl och Digitalt

Bob Dylan – Shadow Kingdom

Äntligen släpps musiken från Bob Dylans hyllade onlinekonsert "Shadow Kingdom".
Släpps som CD, 2LP och digitalt 2 juni

LEGACY SONY MUSIC COLUMBIA Spotify Lyssna på Apple Music ginza.se BENGANS CDON.COM

Rock'n'Roll Världen

★ Den 23 september i Huddersfield Town Hall genomför **Barclay James Harvest** en konsert med **The Slaithwaite Philharmonic Orchestra**. Fokus ligger på gruppens storhetstid (70-talet), däribland den episka "Dark now my sky", som gruppen inte framfört sedan 1973. Showen sammanfaller med utgivningen av en deluxe-utgåva på fem discar baserad på albumet "Baby James Harvest" från 1972, ommixat för stereo och surround.

★ **Lucinda Williams** släppte sitt nya album "Stories from a rock'n'roll heart" 30 juni. Gästartisterna på albumet inkluderar **Bruce Springsteen**, **Angel Olsen** och **Tommy Stinson** (ex-**Replacements**).

★ En tributplatta till **Soundgardens** album "Superunknown" släpps 14 juni av Magnet Eye Records. Titeln än "Superunknown Redux" och presenterar tolkningar av albumets 15 spår. Artisterna är okända, eller vad sägs om **Ufomammut** och **Marissa Nadler**? Dessutom släpper samma skivbolag "Best of Soundgarden Redux", som rymmer covers på ytterligare 15 låtar ur gruppens karriär.

★ **Emerson, Lake & Palmer**-trummisen **Carl Palmer** återhämtar sig i skrivande från en hjärtoperation och förbereder en turné där han och hans band ska spela till videor av hans bortgångna kollegor **Keith Emerson** och **Greg Lake**. Filmerna kommer från en konsert som ELP gjorde 1992. Turnén, som betitlats "The return of Emerson, Lake & Palmer", inleds i USA i juli.

★ Innan **Neil Merryweather** gick bort gjorde han klart inspelningarna av sin tredje **Space Rangers**-platta, vilken hans svenske vän **Janne Stark** har börjat mixa. Stark har även förärats filen till en outgiven platta med **Lita Ford**, som Merryweather gjorde 1984. Fortsättning följer.

Låtslaktare med dubbla album

Rival Sons är albumaktuella med "Darkfighter", och i november kommer uppföljaren "Lightbringer". Två skivor inspelade samtidigt. Med gitarristen **Scott Holiday** och sångaren **Jay Buchanan** framför mig, undrar jag vem som kom på den idén.

– När vi började skriva hade vi inte den idén, svarar Scott. Men efter ett tag kom jag med förslaget att dela upp materialet på två album.

– Jag ville samma sak, säger Jay. Jag ville inte göra en enda lång skiva. Jag gillar inte långa skivor.

– Samma här, nickar Scott. Alla mina gamla favoritskivor har en speltid på runt 35 minuter.

Att "Darkfighter" följs av "Lightbringer" känns som ett koncept.

– Det är inte ett koncept i egentlig mening, säger Jay. Skiva två börjar med låten "Darkfighter", vars text går: "I wanna be a darkfighter, a lightbringer". Där börjar kampen mot mörkret. Men det finns inget stort budskap.

– Alla vi jobbar med sa att vi måste sålla bort en massa låtar, minns Scott. Men låtarna utgör en helhet. Där finns frågeställningarna och svaren. Allt hänger ihop. Ändå är vi de största låtslaktarna man kan tänka sig.

Är ni alltid överens om när en låt ska slaktas?

– Nej, för låtar är som ens barn, svarar Scott.

– Det blir många diskussioner, som "kom igen, den låten måste vara med!" Men vi är ett team, och hittar en utväg i slutändan, förklarar Jay.

Men Jay och Scott medger att båda två vill sitta i förarsätet.

– För att få det att fungera har vi insett att vi måste byta av varandra vid ratten ibland, konstaterar Jay.

– Jag älskar att jobba med Jay, betonar Scott.

– En del av mitt jobb är att få Scott att framstå som så bra som möjligt, nickar Jay.

Jay Buchanan (t.v.) och Scott Holiday har lite dåligt samvete. "Men vi kommer tillbaka", lovar de.

– Och vice versa, inflikar Scott.

Ett bra exempel på det är låten "Darkside" på nya albumet, menar Jay.

– Den handlar om min bäste vän som blev svårt sjuk. Scott förstod och tillförde det tyngsta, mörkaste riffet jag har hört honom skriva, för att spegla situationen. Det gjorde låten bättre.

– Det handlar inte om att tävla med varandra, utan om att samarbeta, påpekar Scott.

Rival Sons, som kompletteras av **Mike Miley** på trummor och basisten **Dave Beste**, ska ut på en turné som når Stockholm den 18 november. Det blir låtar från "Darkfighter", men inte från "Lightbringer". Inte än.

– Jag har lite dåligt samvete över att folk inte får höra "Lightbringer" och hur det hela slutar, än på flera månader, medger Jay.

– Ja, det är som att vi lämnar lyssnarna ensamma i en öken, utan vatten. Vi sparkar ut dem ur bilen, och säger "vi kommer tillbaka", skrattar Scott. **JH**

Ian och fårskocken

En kort tid efter **Jethro Tulls** album "The zealot gene", anlände deras senaste album "Rökflöte". Vi snackade lite med **Ian Anderson** om skivan – och om varför han inte socialiserar med andra på turné.

Ditt första soloalbum "Walk into light" har många bra låtar, men spelades in med syntar och trummaskiner. Har du någon gång funderat på att återuppliva dem med ett mer organiskt sound?

– Nej. Jag har varit med tillräckligt länge för att veta att publiken kommer för att få höra åtminstone en del av sina favoritlåtar och de kommer ofta från de år då de blev introducerade för Jethro Tulls musik. I övrigt vill vi framföra låtar från den nyaste skivan, "Rökflöte".

Beskriv den!

– Ursprungligen tänkte jag göra en instrumental platta med mycket tvärflöjt, men det blev i slutändan en ganska typisk Tull-skiva. Den handlar mycket om nordisk mytologi. Jag har alltid varit intresserad av olika religioner. Jag har undvikit Ragnarök och liknande på grund av dess koppling till både heavy metal och högervriden politik, men det kändes också som en utmaning att koppla vad som skedde då till vad som pågår i dag.

Att sitta hemma och skriva låtar är ett ensamt jobb, medan turnerande är mer socialt. Är det svårt att pendla mellan dessa två extremer?

– Inte direkt, för jag är inte social på turné heller. Jag föredrar att resa, äta och sova ensam. Jag "hänger inte med grabbarna". Jag gillar inte sällskap. I snitt tillbringar jag tre timmar med de andra på scenen. Ibland sitter jag i en van med dem. Det räcker.

Har du alltid varit så?

– Ja, men det är ännu viktigare för mig nu, i och med covid. Oavsett det är det obegripligt att folk inte tycks klara att vara ensamma. Jag hör de andra i bandet göra planer efter frukost. "Vi ses i lobbyn om en halvtimme!" De är som en fårskock. Det är rätt sorgligt, faktiskt. **AL**

Ian Anderson i hemmet. Här slipper han fårskocken, som han kallar sitt band. "Jag gillar inte sällskap", betonar han.

GITARRER

Vintage ★ Nytt ★ Beg
Renoverar ★ Värderar

Din BÄSTA gitarraffär!

TIP TOP
MUSIK

Katarinavägen 22, Stockholm
Ⓣ Slussen uppgång Södermalmstorg
TIS-FRE 13-18, LÖR 12-15

En bortglömd 2 dagars live inspelning av bandet BC & Heartkeys med BILL ÖHRSTRÖM, Janne LOFFE Carlsson och gästartisten Eric Bibb har nu räddats.

31 låtar och över 2 timmar musik av yppersta klass.
Dubbel CD:n BC & Heartkeys "One Of A Kind"
finns nu att köpa, ***endast 150 kr.***

Beställ på mail@tiptop.se eller 08-642 73 00.

TACK för att du stödjer musiker & levande musik!

www.tiptop.se

RING 08-642 73 00

NAGAOKA

JEWELTONE **JT-80** MM-Cartridge, 80th Anniversery Model

GOOD DESIGN AWARD

JT-80 BK

Cantilever i boron med en naken, elliptisk spets som ger ett välbalanserat ljud från de lägsta till de högsta tonerna.
Perfekt för klassisk musik eller finstämd jazz.

JT-80 LB

En sammanfogad spets på en cantilever av aluminium ger en mycket prisvärd pickup med ett kraftfullt ljud med stort omfång.
Rekommenderas för pop, jazz och rock.

NAGAOKA distribueras i Sverige av Svalander Audio AB. Du hittar NAGAOKAS produkter hos din lokala HiFi-handlare eller på svalander.se

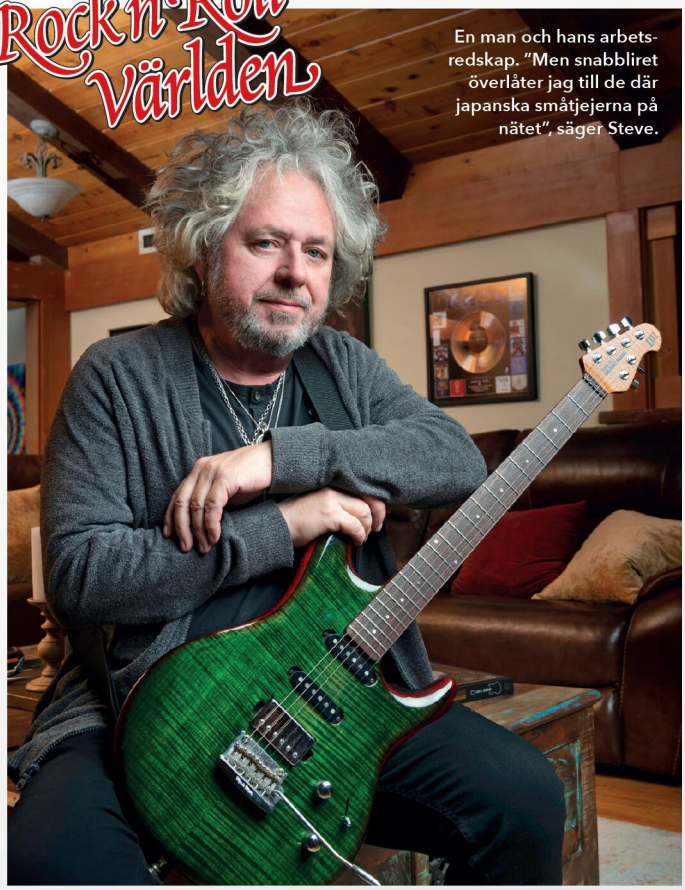

En man och hans arbetsredskap. "Men snabbliret överlåter jag till de där japanska småtjejerna på nätet", säger Steve.

Lukather – mjuk innanför hårt skal

Steve Lukathers nya, nionde album "Bridges" är förvånansvärt tillbakalutat.

Du har ju sagt att du är trött på att bli sedd som balladsångare?

– Äsch, jag har sagt så mycket strunt genom åren, säger Steve. Jag ville göra ett album som skamlöst flörtade med 80-talet. En hälsning till mitt förflutna. Därför heter skivan "Bridges", den är en bro mellan mina solograjer och **Toto**. Ironiskt är att jag, rockaren, har sjungit alla de där gulliga balladerna i Toto. Men det finns en mjuk kille innanför det här hårda skalet.

Flera av låtarna är färgade av två becksvarta pandemiår.

– Jag trodde att vi alla skulle dö av det där jävla skitviruset. Jag proppade i mig mediciner och bröt ihop. Blev galen av att inte få turnera, vilket jag gjort sedan jag var tonåring. Jag ramlade ner i ett djupt, mörkt hål.

Steve suckar tungt.

– Men till slut såg jag ljuset i tunneln, och kunde få i gång Toto igen. Dessutom har jag en jättebra psykolog, ler han.

Toto fortsätter att turnera, men är på juridisk väg förhindrad att göra ett nytt album.

– Det är komplicerat, muttrar Steve. Jag, **Joe** (**Williams**) och **David** (**Paich**) är på samma sida. Under turnéerna måste vi betala personerna som saknas på scenen.

Toto-bråket om rätten till gruppnamnet och en massa annat, har pågått i flera år.

– David och jag sköter affärerna. Men även om vi skulle göra en ny Toto-skiva, hur mycket skulle den sälja? 2.000 exemplar mer än våra soloplattor? Säljer man några hundra skivor, får man vara nöjd. På 80-talet kunde man sälja miljontals med plattor. Jag var där när de stora pengarna fanns. Nu är allt annorlunda. Men jag vill ändå fortsätta att göra skivor. Jag är artist och måste få skapa.

Blir det en soloturné?

– Kanske så småningom. Först väntar två år med Toto. Vi kommer till Sverige nästa år. **JH**

Missa inte nästa nummer

I butik 25 juli

Prenumerera

Du får Rock'n'Roll Magazine tidigare i brevlådan – och ännu billigare!

www.rocknrollmagazine.se

Blir de någonsin normala?

Över 50 år efter sin albumdebut är **Sparks** tillbaka med ett nytt album, karaktäristiskt betitlat "The girl is crying in her latte". Ända sedan den **Todd Rundgren**-producerade debuten har Sparks oförtrutet fortsatt att spotta ur sig excentriska plattor, till synes oberörda av trender och rådande musikklimat. Något som sammanfattades i dokumentären "The Sparks brothers" häromåret.

Storebror **Ron Mael** – han med mustaschen – är sedvanligt pratglad och vänlig under vårt videosamtal via Zoom.

– Att vi inte kommer till Sverige på vår kommande turné är inget medvetet beslut. Vi har ju alltid haft bra konserter där och dessutom skrivit en radiomusikal kallad "The seduction of Ingmar Bergman". Som vanligt handlar det om logistik och att hitta en lämplig, ledig lokal vid ett visst datum och den här gången funkade det uppenbarligen inte.

Förr stod du alltid som ensam låtskrivare, men nu anges både du och din bror Russell, som är sångare, som upphovsmän. Har ni bestämt er för att dela "broderligt" på allt, eller är han verkligen med och skriver?

– Sedan vi byggde vår egen studio är han mycket mer delaktig i låtskrivandet, så svaret är det senare: han är med och skapar låtarna. För övrigt tycker jag att det är häftigt att han fortfarande kan sjunga alla låtar i deras ursprungliga tonarter efter alla dessa år.

Nej, det blir de inte. Det ser man ju. Länge leve Sparks!

Den nya plattan känns som ett klassiskt Sparks-album. Vad kan vi vänta oss härnäst?

– Vi skrev låtarna till en musikal som hette "Annette" för några år sedan och håller på med en ny musikal, "X Crucior," som jag inte kan avslöja så mycket om. Vi gillar att varva sådana projekt med vanliga plattor.

Fast ni har väl aldrig gjort en normal platta?

– Det har du rätt i. Vi kanske skulle chockera omvärlden med att göra en sån? **AL**

UTE 2 JUNI

RIVAL SONS

DARKFIGHTER

Crafton och Musikanten gillar Ibanez. Från vänster Rikard Nyman (Musikanten), Magnus Olsson (Crafton) och Fredrik Jakobsson (Musikanten).

De lokala hjältinnorna Johanna Sandgren och Lisa Johansson från Americana-inriktade bandet Halm visade sig vara trogna läsare av Rock'n'Roll Magazine. De var själva med i nummer 6/2022.

Saku Vuori på Vuorensaku Guitars i Jyväskylä och Matti "Skipper" Vauhkonen från Skipper's Amps. Förra året bestämde Jesper Eriksson och Saku att de skulle göra något ihop och här poserar Saku med en gitarr som de gjorde till Dregen, medan Matti håller i den gitarr han fick på sin 50-årsdag – Vuorensakus första vänsterhanta.

Skön stämning på Umeå Guitar Show

Den andra upplagan av Umeå Guitar Show var i alla avseenden större än 2022 års premiär. Större lokaler, fler utställare, och mer omfattande clinics och andra omkring-event.

Av Anders Lundquist (text), Joakim Amorell (foto)

Den 6-7 maj var det dags för Umeå Guitar Show att visa att den kommit för att stanna. Mässgeneralen Leif Jakobsson på Sweden Guitarworks, tillika mannen bakom Jakobsson-gitarren, hade jobbat i många månader för att ta mässan till nästa nivå.

– Jag fick en del feedback om stort och smått efter förra årets mässa och det har varit till stor hjälp. Det här året har utställarna varit ännu mer positiva och det är det viktigaste för mig eftersom många har rest långt, berättade en trött men lycklig Leif när vi haffade honom för att sammanfatta årets mässa.

– Alla verkar nöjda med att vi hade två våningar och mer än dubbelt så stor yta som förra året. Vi hade bra med besökare – framför allt på lördagen, men även helt okej på söndagen. På lördagen hade vi cirka 1.000 personer på plats sammanlagt. 38 utställare: gitarrbyggare, pedalmakare, förstärkarbyggare, mjukvarutvecklare, clinics och workshops. ▶

Pelle Gustafsson och Leif Jakobsson från Sweden GuitarWorks var givetvis på plats. Fattas bara annat: den senare är mannen bakom Umeå Guitar Show, som i år ägde rum för andra året.

Kristian Bäckbrant på Bäck Instruments var på plats i år igen. ”Jag har fortsatt bygga lika mycket, men det är allt fler som vet vem jag är. Ringarna på vattnet börjar växa. Joel Lindholm i Marduk har turnerat världen runt med en av mina basar i ett år och gillar den skarpt, så jag ska bygga ytterligare en till honom i sommar.”

Sonnemo Guitars har tioårsjubileum i år. ”För att krångla till det firar vi med att göra nio gitarrer med blockinlägg och extra kul specar” berättar Mattias Sonnemo. På bilden en lätt relikerad sak med blockinlägg och limited edition flake finish. I dag är 29.995 kronor utgångspris för deras gitarrer och de har gjort cirka 500 stycken totalt.

Erik på Nordin Guitars har gjort en T-style-inspirerad variant kallad Comet 3. ”Den har dock fortfarande 25-tums-skala och mitt eget stall”.

Oscar Björklund på Oscar Guitars med en Höfner-bas från 1964 och matchande Dynacord bastopp och låda som den förre ägaren Hans-Göran köpte begagnad i Umeå 1968. Förstärkaren och lådan köptes av Martin Claesson, basist i 60-tals-inspirerade Umeåbandet The Most.

Joakim Zetterberg på MJ Musik visar Fibenares sjusträngade Erotic. Välvd i profilen, med tonkontrollerna nedsänkta i träet. Gitarrerna börjar på 30.000 kronor men kan med dyra specifikationer även kosta nästan det dubbla.

▶ Något speciellt tema för årets mässa fanns inte, utan utbudet kan i stort sett beskrivas som ”mer av allt”.

Många från Finland

Utöver detta var det invigningsmingel och konserter på Guitars – The Museum, som ligger högst upp i Folkets Hus, där mässan ägde rum. Dessutom buffé och livemusik på intilliggande O’Learys på lördagskvällen. Där spelade bland andra gitarristerna David Henriksson, Andreas Rydman och Johan Borg med rytmsektion och gitarrsolona stod som spön i backen.

– Vi hade ovanligt många människor från Finland på plats, både utställare och besökare, och det var väldigt kul, säger Leif.

En sak som många fortfarande efterlyser på mässan är separata rum där man kan dra på volymen lite när man testar gitarrer, förstärkare och pedaler, utan att störa de övriga mässbesökarna.

– Vi har förstått detta och siktar på att nästa år ha separata lyssningsrum för såväl akustiska instrument som för förstärkare. I övrigt går det alltid att förbättra saker och vi ska snart sätta oss ner och utvärdera allt.

Att man kommer att fortsätta ha två mässdagar verkar i alla fall vara bestämt.

– De flesta utställare tycker att en dag är för kort, när de ändå bemödat sig att ▶

Christian Lindblad från HMS Guitars är baserad på landet utanför Helsingfors. HMS står för ”handmade stuff” och bygger både elektriska och akustiska gitarrer. Mercury heter den han håller i. Hals av björk, kropp av tall och greppbräda av körsbär. En budgetgitarr på cirka 750 euro.

”En sak som många fortfarande efterlyser på mässan är separata rum där man kan dra på volymen lite när man testar gitarrer, förstärkare och pedaler, utan att störa de övriga mässbesökarna.”

Björn Clern på Tip Top Musik tycker att det är viktigt att göra prisvärda gitarrer som snabbt kommer ut till musiker och verkligen används. De kostar därför mellan 11.000 och 19.000 kronor. Här visar han upp Tigern, en tigerflammig och handbetsad sak med extra starka mikrofoner och Clerns eget stall i aluminium.

Kari Nieminen på Versoul har byggt cirka 650 gitarrer de senaste 45 åren. ”Ron Wood har köpt 16 av mina gitarrer och har varit min klient i 20 år. Den här modellen, Raya Blue Light, köpte han 2007 och den har sedan dess använts på alla Stones-gig. Även Pete Townshend och Billy Gibbons tillhör kunderna.

Jukka Kattelus, CEO och luthier på Katar Kustum Kuitars i Säinäjoki utanför Vasa i Finland, visade sin handgjorda Katar-gitarr. ”Jag har en grundläggande Popmaster-form men bygger alla gitarrer efter beställning”. Priset ligger från 3.800 euro och uppåt. Till höger syns Jukkas fru Helena Hemminki.

Johan Lundgren på Lundgren Pickups presenterade bland annat sin Humbucker/single coil Nashville Split. En Humbucker med stavmagneter i. Den kan man köra i serie som en Humbucker men också splitta i single coil-läge. Så den är hyfsat kompromisslös. En vanlig splittad Humbucker låter väldigt sällan som en enkelspolig.

Rune Pettersson från NordSound i Esse, Finland, med en Smitty Model 4 med egengjord mini-Humbucker. Byggaren Eric Smid har sin bas i Nederländerna, men är även känd i England, Belgien och Tyskland. Priset är ca 35.000 kronor. ”Detta är hans egen ’take’ på en Gibson Reverse”, säger Rune.

Torbjörn Tjärnhage på Guitar Science Umeå, eller GuSciUm som logotypen lyder, poserar med sitt senaste verk, en 29.000-kronorstingest gjord i en än så länge odöpt kroppsform som han har jobbat med sedan 2010. ”På senare år har jag utvecklat mina ”skills” när det gäller förstärkare. Det har i sin tur gjort att jag blivit bättre på att serva gitarrer”.

”Finske Saku Vuori, luthier på Vuorensaku Guitars, efterlyste fler ’riktiga’ konserter i anslutning till mässan.”

▶ komma. Dock kändes det bra att öppna lite senare på söndagen, så att alla fick sova ut efter lördagens socialiserande, och att ha en lite kortare söndag, så att de som ville packa ihop och åka hem samma dag hade möjlighet till det.

Vill ha mer livemusik

Finske Saku Vuori, luthier på Vuorensaku Guitars efterlyste fler ”riktiga” konserter i anslutning till mässan.

– Det finns exempelvis många tunga finska artister, som Erja Lyytinen, som säkert gärna skulle komma om det fanns en scen som även allmänheten kunde besöka. Det skulle också ge mässan lite mer skjuts om välkända och socialt begåvade rockstjärnor som exempelvis Dregen var på plats och minglade. Då kanske folk som är mer generellt musikintresserade, men kanske inte själva spelar gitarr, också skulle komma.

Tillbaka till mässgeneral Jakobsson.

Var det något som gick snett under mässan?

– Det svettigaste var nog att både skrivaren och kortläsaren gick sönder tio minuter innan vi öppnade, men vi löste det.

Till sist, är det något andra mässor har, som du tycker Umeå Guitar Show saknar?

– Det skulle väl vara att NAMM-mässan i Kalifornien har palmer medan vi har björkar, ler Leif, men det kan vi tyvärr inte göra så mycket åt! □

”Du vet väl om att vi på AD Butik & Bilverkstad gillar hårdrock nästan lika mycket som bilar”

Älska varje mil

Världens mest underskattade soloartist

Thin Lizzy-legenden Phil Lynott (1949-1986) var en av de mest mångbegåvade soloartisterna man kan tänka sig. Men en oförstående musikbransch stoppade honom från att visa upp hela sitt register.
– Utom i Sverige, sa Phil tacksamt.

Av Jörgen Holmstedt (text),
TT Bild, arkiv (foto)

Mot slutet av 70-talet kände Phil Lynott, basist, sångare och låtskrivare, att han var så mycket mer än hårdrocken han skapade med Thin Lizzy. Ofta skrev Phil låtar som varken han eller bandet tyckte passade Lizzy. Som en vaggvisa (”A child’s lullaby”), synthpop (”Yellow pearl”), calypso (”Jamaican rum”) och vad många tycker är den bästa hyllningslåten till Elvis Presley, ”King’s call”.

Alltså blev en solokarriär lösningen. Phils första egna lp, ”Solo in Soho”, släpptes våren 1980.

– Även om albumet tog två år att göra, vilket låter som en väldigt lång tid, har jag bara varit i studion i sammanlagt åtta veckor. Detta eftersom Thin Lizzy alltid kommer först för mig, förklarade Phil.

”Solo in Soho” var en bländande uppvisning av en sällsynt mångbegåvad artist på toppen av sin förmåga. Nämnda ”King’s call” lät, med Mark Knopfler på gitarr, som den bästa Dire Straits-låten Dire Straits aldrig gjort, och borde ha blivit en världshit. Tvillinggitarrlåten ”Dear miss lonely hearts” var Thin Lizzy (hela bandet framförde låten) i smittsam popform. ”Tattoo” med Huey Lewis på munspel hade en munter kardborrerefräng som osade hitsingel. Samma sak med ”Girls”. Reggaegungiga titellåten ”Solo in Soho” gav en mörk, lite hotfull och

Phil Lynott på en sällsynt bild från omslagsfotograferingen till hans andra soloalbum ”The Philip Lynott album” 1982. Leende, trots frustrationen över hur han ansåg att hans karriär missköttes av de ansvariga i England.

Personligt

PHILIP PARRIS LYNOTT.
FÖDD: 20 augusti 1949 i West Bromwich, England. Uppväxt i Dublin.
DÖD: 4 januari 1986 i Salisbury, England.
FAMILJ: Döttrarna Sarah, 44, och Cathleen, 42, med frun Caroline (de separerade 1984). En bortadopterad son, Macdaragh Lambe, 53.
KARRIÄR: Basist och sångare i Thin Lizzy, Grand Slam och som soloartist. Har sålt cirka 20 miljoner skivor.

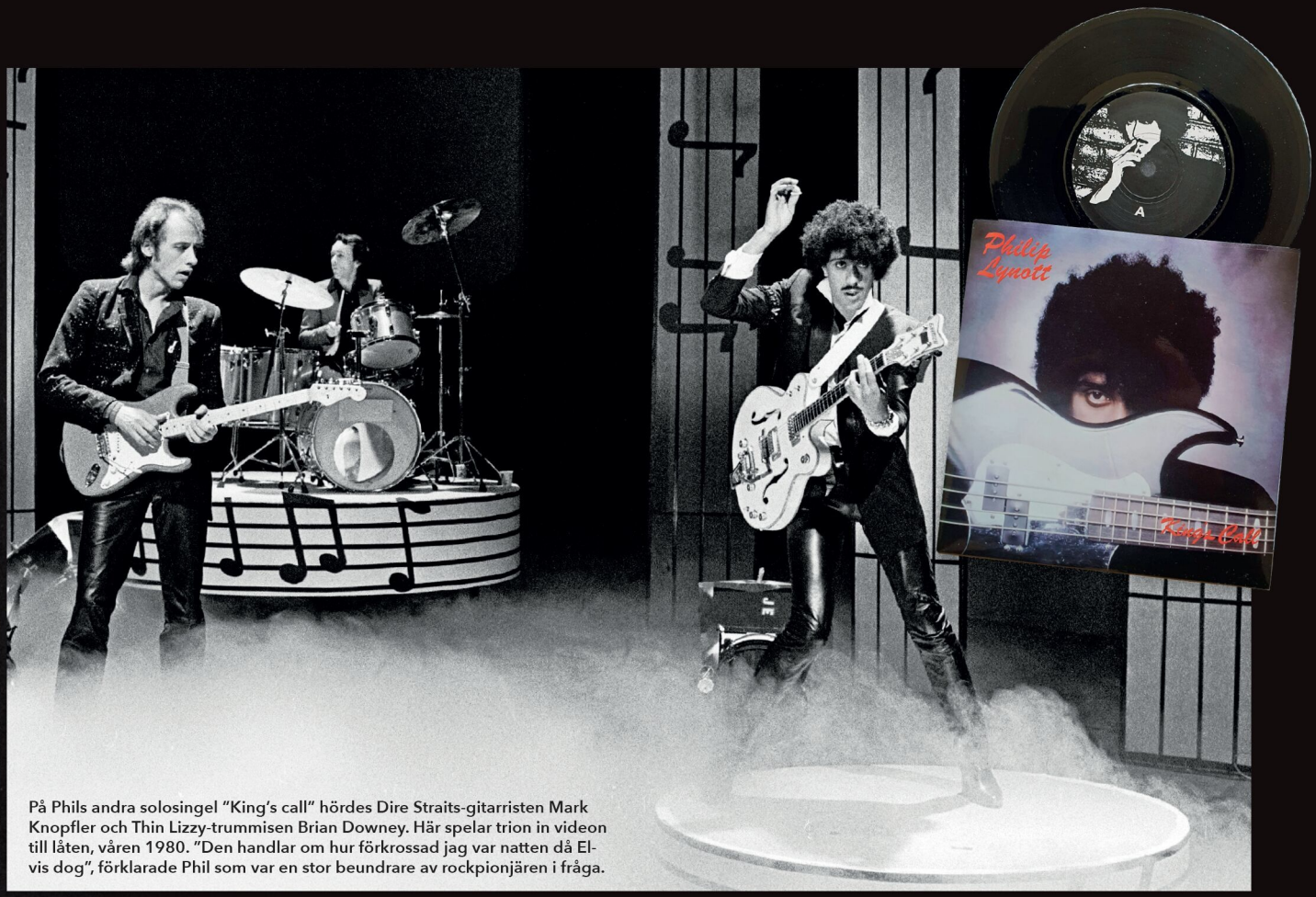

På Phils andra solosingel "King's call" hördes Dire Straits-gitarristen Mark Knopfler och Thin Lizzy-trummisen Brian Downey. Här spelar trion in videon till låten, våren 1980. "Den handlar om hur förkrossad jag var natten då Elvis dog", förklarade Phil som var en stor beundrare av rockpionjären i fråga.

spännande rundtur i Londons sjaskigaste kvarter.

– Jag ville ta ut svängarna, förklarade Phil.

Succé i Sverige

En spretig blandning, som skivbolaget Polygram tyckte var svår att marknadsföra.

– Utom i Sverige, där branschen och publiken tog mitt artisteri på allvar, konstaterade Phil efter en fin sjätteplats på vår topplista.

Trots alla starka låtar floppade "Solo in Soho" i alla andra länder. Det gjorde att Phil Lynott inte alltid hade skivbolagets stöd när han började jobbet med uppföljaren. På den blottade upphovsmannen sitt havererade äktenskap ("Together"), ifrågasatte sig själv som rockstjärna ("Somebody else's dream") och skrev flera andra mörka och självutlämnande låtar. Verket döpte han till "Fatalistic attitude" och hans konstnärsvän Jim Fitzpatrick målade ett omslag uppvisande en djupsinnig artist. Skivbolagshöjdarna fick kalla fötter och ställde in utgivningen, till Phils gruvliga besvikelse.

Den 13 februari 1982 var Thin Lizzy i Göteborg. Phil var schysst och svarade på mina frågor på sitt hotellrum, medan han tittade på "Tipsextra". Då han just fått en oväntad framgång i England som soloartist med "Yellow pearl". Men den satt långt inne.

– De fick ge ut den tre gånger innan den slog, berättade Phil. Första gången hände ingenting. Sedan började "Top of the Pops" att använda den som signaturlåt.

Den dåtida listshowen med flera miljoner tittare.

– Då släppte vi den igen. Även det försöket blev resultatlöst. Men i och med att "Yellow pearl" hördes varje vecka på tv, uppstod ett sug efter den. Så vi gav ut den för tredje gången, och DÅ! Äntligen en hit, log han triumfatoriskt.

Låten till Hendrix

När du släppte "Solo in Soho" sa du att det fick vara nog med soloskivor på ett tag. Ändå började du jobba med din andra solo-lp bara nio månader senare?

Albumet "Solo in Soho" släpptes 1980, och var fullt av potentiella hitsinglar. Men endast syntpoplåten "Yellow pearl" lyckades på listorna. Phil tackade artikelförfattaren för hans jobb med Thin Lizzys fanklubb, på omslaget.

– Nja, allt jag gjorde var att gå in i studion för att påbörja ett par låtar. Mitt kontrakt är nämligen uppgjort så att jag får hälften av budgeten när jag påbörjar ett album. När jag sedan avslutar plattan får jag den andra hälften. Så jag behöver i princip bara gå in i studion för att få häften av pengarna, haha!

Runt den tiden släpptes även sololåten "Song for Jimmy" på så kallad flexskiva, som bilaga till tidningen Flexipop.

– Den spelade jag in förra året (1981), till min andra solo-lp. Låten kom till av allt prat om att jag eventuellt skulle spela Jimi Hendrix på film. Allt jag gjorde var egentligen att använda hans låttitlar och delar av vissa texter.

Succén med "Yellow pearl" gjorde att Polygram trots allt ville ha ett nytt soloalbum från Phil. Men cheferna på bolaget krävde att vissa låtar skulle bytas ut och att plattan skulle få den intetsägande titeln "The Philip Lynott album", samt prydas av ett idolfoto.

Med följd att albumet tippade kommersiellt. Ja, utom i Sverige då.

– Philip tilläts inte att utvecklas. Skivbolaget fuckade upp hans andra soloalbum rejält, beklagade Jim Fitzpatrick, som fick se sitt originalomslag refuserat.

Frustrerad

Även om det andra albumet var djupare och mer konstnärligt, är det ofattbart att inte en ▶

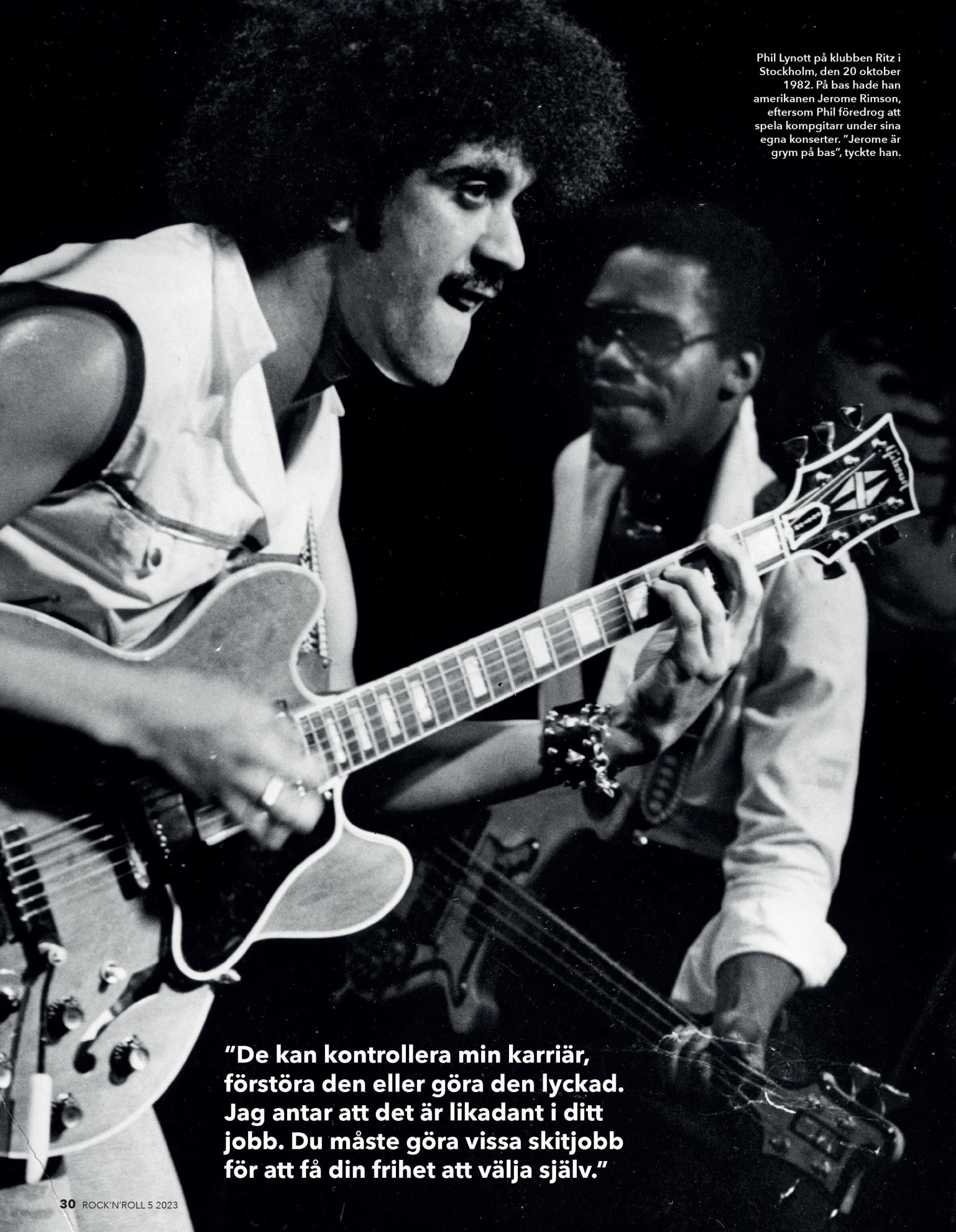

Phil Lynott på klubben Ritz i Stockholm, den 20 oktober 1982. På bas hade han amerikanen Jerome Rimson, eftersom Phil föredrog att spela kompgitarr under sina egna konserter. ”Jerome är grym på bas”, tyckte han.

”De kan kontrollera min karriär, förstöra den eller göra den lyckad. Jag antar att det är likadant i ditt jobb. Du måste göra vissa skitjobb för att få din frihet att välja själv.”

Thin Lizzy tar en paus under filmandet av videon till Phils sololåt "Dear miss lonely hearts", tidigt 1980. Hela bandet spelade på låten som innehöll deras välkända tvillinggitarrer. Från vänster: Snowy White, Phil, Brian Downey och Scott Gorham.

Grand Slam, Phils grupp 1984. Från vänster: Mark Stanway, Doish Nagle, Phil, Laurence Archer och Brian Downey.

Hemma hos Phil i huset på 183 Kew Road i London. Sin kära Seeburg-jukebox hade han försett med de egna solo- och Thin Lizzy-singlarna. Här levde han de sista åren av sitt liv, och skrev mycket av materialet till sin solokarriär. Hans svenska hyresgäst var ...

... Annika Johansson (i dag Björk), här till vänster om Phil, med kompisen Åsa Rosdahl på andra sidan. "Bilden togs av Gary Moore när han och Phil uppträdde på BBC 1985", berättar Annika.

▶ fantastisk poplåt som "Old town" blev en hit. I Sverige backade man under hösten 1982 upp utgivningen av "The Philip Lynott album" med promotionbesök, turné och medverkan i tv-showen "Casablanca".

– Jag älskar Sverige, sa Phil tacksamt.

Sommaren 1983 gav han sig till och med ut på en folkparksturné som tog honom till platser som Hunnebostrand och Avesta (allt om den turnén går att läsa i nr 1/2016). Vi tog ett nytt snack den 8 augusti på Sjöfartshotellet i Stockholm. Phil var uppenbart frustrerad över hur hans solokarriär hade skötts av de ansvariga i England.

– Har du hört talas om en kille som heter Paul Brady? undrade han.

En irländsk musiker, eller hur?

– Ja. Vi gjorde originalversionen av "Together" (första singeln från "The Philip Lynott album") tillsammans. En jättebra inspelning där vi delade på sången. Helt annorlunda mot den som Midge Ure producerade. Gus Isodore spelade gitarr.

Varför släpptes inte den?

– Det undrar jag också. Men de tyckte att det var mer kommersiellt med syntversionen som Midge producerade.

Skivbolaget eller managementet?

– Båda, svarade Phil men en föraktfull fnysning.

Men behöver du, artisten, bry dig om vad de tycker?

– Jag måste. De kan kontrollera min karriär, förstöra den eller göra den lyckad. Jag antar att det är likadant i ditt jobb. Du måste göra vissa skitjobb för att få din frihet att välja själv.

Outgivna låtar

Han hade då börjat jobba med Junior, en danspopartist i stil med Michael Jackson.

– Vi har spelat in en bunt låtar, och det kommer en singel.

Men den Tony Visconti-producerade "The lady loves to dance" från november 1983 är fortfarande outgiven.

Solokontraktet med Polygram var över.

– Skivbolaget i Sverige gjorde ett bra jobb, för jag fick göra soloturnéer där. Det bevisar att skivorna kunde ha sålt bättre. I England gjorde bolaget inte så mycket och i USA gjorde det ingenting, suckade Phil.

Efter Thin Lizzys upplösning i september 1983, bildade Phil raskt ett nytt band. Grand Slam var baserat på gruppen han åkt runt i folkparkerna med. Men många var tveksamma till det oväntat snabba draget.

– Jag fattade aldrig varför det var så förtvivlat bråttom att bilda ett nytt band, säger Thin Lizzy-trummisen Brian Downey. Motvilligt gick jag med på det. Men efter några demoinspelningar gav jag upp. Phil var i dålig form och bandet var bara en sämre variant av Lizzy.

Svenska hyresgästen Annika

Hösten 1984 flyttade Skånetjejen Annika Johansson in i Phils hus på 183 Kew Road i London.

– Vi träffades på klubben Stringfellows. Jag letade efter ett rum att hyra, och fick göra det hos Phil, berättar hon.

Då var Grand Slam nära upplösning, bara ett år efter starten.

– Phil skrev låtar i sin hemstudio, minns Annika. Han gav mig en kassett med nyskrivna, rätt lugna låtar.

Grand Slam förblev utan skivkontrakt.

– Jag kan omöjligt begripa varför, muttrade Phil när han ringde upp mig mot slutet av 1985.

– Det berodde inte på låtarna, så mycket vet jag. "Military man" var bra nog för att hamna på Gary Moores nya album. En annan låt, "Nineteen", är min nya solosingel. ▶

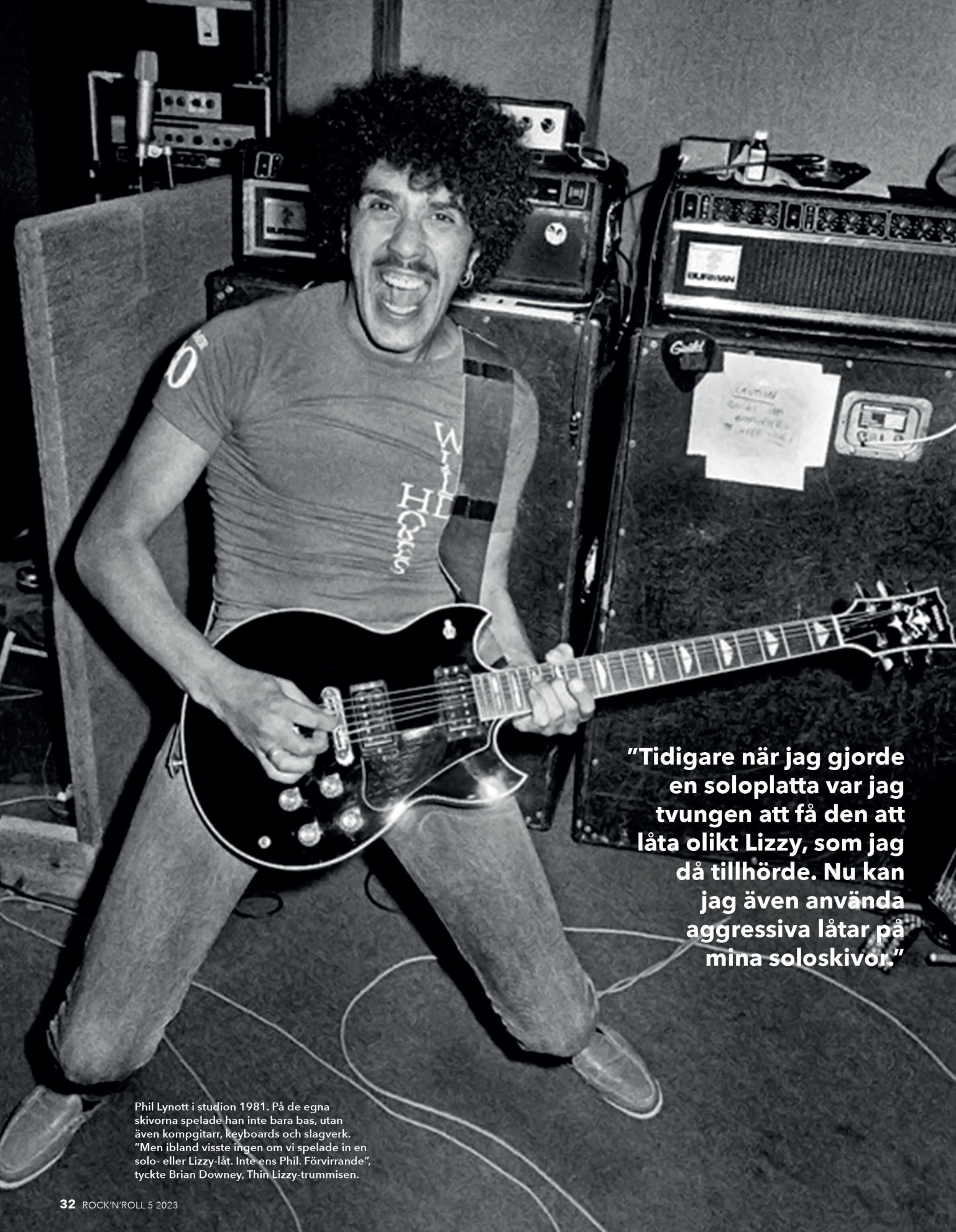

”Tidigare när jag gjorde en soloplatta var jag tvungen att få den att låta olikt Lizzy, som jag då tillhörde. Nu kan jag även använda aggressiva låtar på mina soloskivor.”

Phil Lynott i studion 1981. På de egna skivorna spelade han inte bara bas, utan även kompgitarr, keyboards och slagverk. ”Men ibland visste ingen om vi spelade in en solo- eller Lizzy-låt. Inte ens Phil. Förvirrande”, tyckte Brian Downey, Thin Lizzy-trummisen.

Sololåten "Song for Jimmy" hamnade på en flexiskiva som medföljde tidningen Flexipop 1982. "Jag ska göra en bättre inspelning av låten senare", sa Phil. Så skedde aldrig. Låten går även att finna i Thin Lizzy-boxen "Vagabonds, kings, warriors, angels".

Phil Lynott och Rock'n'Roll Magazines redaktör Jörgen Holmstedt den 8 augusti 1983. "Jag måste ta mig en funderare över min framtid", sa den besvikne soloartisten.

Phils konstnärsvän Jim Fitzpatrick målade omslaget till andra solo-lp:n "Fatalistic attitude". Efter refusering fick den omgjorda plattan titeln "The Philip Lynott album". "Skivbolaget fuckade upp det", beklagade Jim.

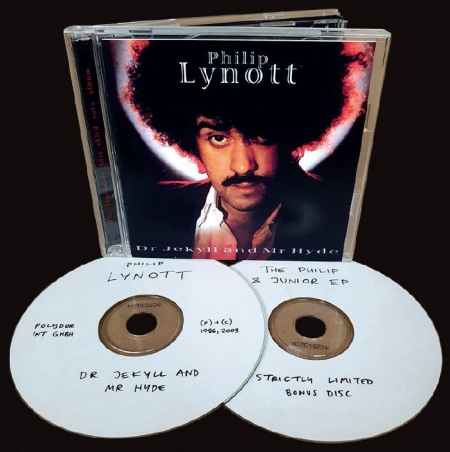

Phils tredje, aldrig fullbordade soloalbum finns som bootleg. Arbetstiteln "Dr Jekyll and Mr Hyde" var ett skämt med allvarlig botten från hans sida.

▶ Phil hade då skrivit på ett solokontrakt med Polydor där "Nineteen" var först ut.

Deprimerad

Han hade funderat mycket på vad som gått snett.

– Kanske jämförde många Grand Slam med Thin Lizzy, som innehöll känt folk och spelade på stora ställen. Mot den bakgrunden kanske Grand Slam framstod som ointressanta i branschens ögon.

Han suckade tungt.

– Ett tag var jag fruktansvärt deprimerad. Lizzy hade spruckit, jag hade misslyckats med Grand Slam och gått igenom en separation från min fru. Vad skulle jag göra? Jag var i praktiken tvingad att gå solo. Det var allt som återstod.

"Nineteen" var en tuff rocklåt med maskinell 80-talsproduktion. Det sistnämnda beklagade jag. Phil försvarade dock tilltaget.

– Du har rätt i att låtens originalkänsla har försvunnit. Men jag tycker att den här versionen blev bra. ZZ Top har gjort dansmixar och Eddie Van Halen har spelat med Michael Jackson. Det gav mig idén med en sorts ruffig dansmix.

Det var meningen att Gary Moore skulle spela på "Nineteen".

– Men han var upptagen med annat. Jag ska göra en ny singel för utgivning i januari, och hoppas att Gary kan spela på den. Om inte annat får han spela på singeln därefter.

Tredje soloalbumet

Phil planerade sitt tredje soloalbum, som han hoppades kunna släppa i mars 1986. Halvt på skämt lekte han med arbetstiteln "Dr Jekyll and Mr Hyde".

– Den skivan kommer att ge en mer rättvis bild av mig. Tidigare när jag gjorde en soloplatta var jag tvungen att få den att låta olikt Lizzy, som jag då tillhörde. Nu kan jag även använda aggressiva låtar på mina soloskivor.

Tom Dowd, som hade arbetat med Eric Clapton, Rod Stewart, The Allman Brothers och många andra legendarer, såg ut att bli plattans producent.

– Tom gillar min musik och skivbolaget har godkänt honom, sa Phil.

Han spelade även in ett par låtar med Huey Lewis som producent i San Francisco, varav "Still alive" hade en smittsam hitkänsla.

Planerade för ny turné

Phil trodde på en turné 1986.

– Jag håller på att plocka ihop ett band just nu. Klart är att Brian Downey åter sluter upp vid min sida. Jag har även hittat en ny gitarrist, Steve Johnson. I övrigt vet jag inte hur jag vill ha det. Kanske en keyboardist eller en gitarrist till. Det beror lite på vilka jag finner. Vet du någon bra svensk gitarrist som skulle passa mig? Ni har hög standard över lag på era musiker i Sverige.

En döende man

Dessvärre lät Phil i uselt skick. Andades tungt och väsande. Jag minns att jag sa till skivbolagets Annika Rabe att jag trodde att jag just hade intervjuat en döende man. Jag hade ingen aning om hur rätt jag hade. Phil avled ett par månader senare, den 4 januari 1986, till följd av en hård och självförbrännande livsstil.

Med tanke på att Thin Lizzy fortfarande är ett populärt band och att återutgivningarna och arkivrensningarna med gruppens musik säljer bra, är det märkligt att skivbolaget inte har tagit en närmare titt på Phils sololåtar. De två soloalbumen har inte ens getts ut nymastrade med bonuslåtar – och det finns massor.

Till dess att så sker, förblir Phil Lynott världens mest underskattade soloartist – utom i Sverige. □

Rock'n'Recensioner

LP, CD, DVD BLU-RAY & BÖCKER

Av Jörgen Holmstedt: **JH**
Anders Lundquist: **AH**

Betyg 1-5

1 skiva: Underkänd
2 skivor: Bättre kan ni
3 skivor: Bra
4 skivor: Kolla in den
5 skivor: Världsklass

DIGI Finns endast digitalt.

Mysigt med boa. Först Kachina och här, i november 1972, orm nummer två, Yvonne.

När Alice var som giftigast

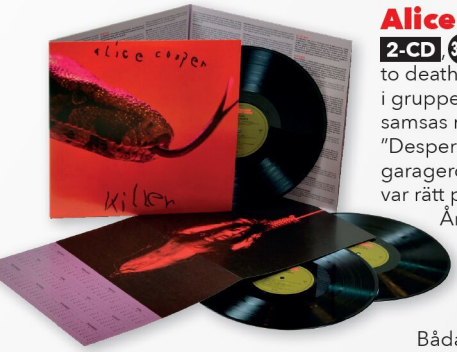

"Killer" – allra vassast ...

Alice Cooper *Killer/School's out* (Warner)

2-CD, **3-LP** "Killer" (●●●●●) släpptes liksom föregångaren "Love it to death" 1971 och de flesta av låtarna är i dag ansedda som höjdpunkter i gruppens katalog. Rak rock som "Under my wheels" och "Be my lover" samsas med vindlande opus som "Halo of flies", Jim Morrison-hyllningen "Desperado" och oförglömliga "Dead babies". Originaliteten är inte lika stor i garagerock som "You drive me nervous". Än en gång visade Bob Ezrin att han var rätt producent för jobbet.

Året därpå kom "School's out" (●●●●) och titelspåret innehöll vad som skulle komma att bli Ezrins kännetecken: en barnkör. Albumet har färre klassiker än "Killer" och materialet lutar mer åt rockopera. Snäppet svagare än "Killer", men aldrig ointressant.

Dessa deluxeutgåvor släpps på trippel-lp respektive dubbel-cd. Båda innehåller en livekonsert samt några "outtakes" och "School's out" har, liksom originalet, en pop-up"-skolbänk och ett par trosor. **AL**

... och "Schools out" – inte långt efter.

Med reservation för ändringar

Nysläppt

Bob Dylan *Shadow kingdom* (cd, lp, Sony).
Foo Fighters *But here we are* (lp, cd, Sony).
Roger Waters *The lockdown sessions* (ep, Legacy).

Juni

16 Steve Lukather *Bridges* (cd, lp, Mascot).

Juli

21 Greta Van Fleet *Starcatcher* (cd, lp), **Nils Lofgren** *Mountains* (cd, lp).

På gång

Ray Montana Band *Katharsis* (cd, lp), **Mammoth** *WVH II* (cd, lp, BMG), **The Hives** *The death of Randy Fitzsimmons* (cd, lp, Fuga), **Danko Jones** *Electric sounds* (cd, lp, AFM)

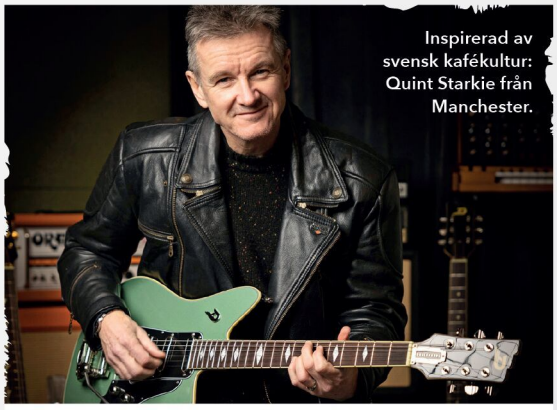

Inspirerad av svensk kafékultur: Quint Starkie från Manchester.

Inga svackor

Quint Starkie *Quintessential* (Music 4 Media) ●●●●

CD Att göra covers på västkustklassiker på Sjöcaféet vid Djurgårdsbron i Stockholm varje torsdag några somrar i rad tycks ha influerat Quint Starkie att låta sin egen musik gå i en liknande riktning. Hans andra solo-album är elegant, "slickt" och rymmer läckra detaljer i fråga om körarrangemang, snygga inpass på gitarren och genomarbetade texter. Här finns inga svackor. Möjligen är hans vokala uttryck – lika delar Sting och Jimmy Nail – lite enahanda. **AL**

Skånska begåvningar. Fr.v. Jerry Sahlin (k), Thomas Lejon (tr), Herman Saming (sång), Ola Andersson (gtr) och Peter Asp (bas).

Den där låten saknas

A.C.T *Falling* (Actworld) ●●●

CD Begåvade svenskar som på sin nionde platta fortfarande håller till i gränslandet mellan Saga och City Boy. De gillar att krångla till det för sig, men har den här gången valt en aningen mer kommersiell bana, lite i stil med svenska 90-talsbandet Big Money. Men ännu saknas låten som tar dem till nya höjder. **JH**

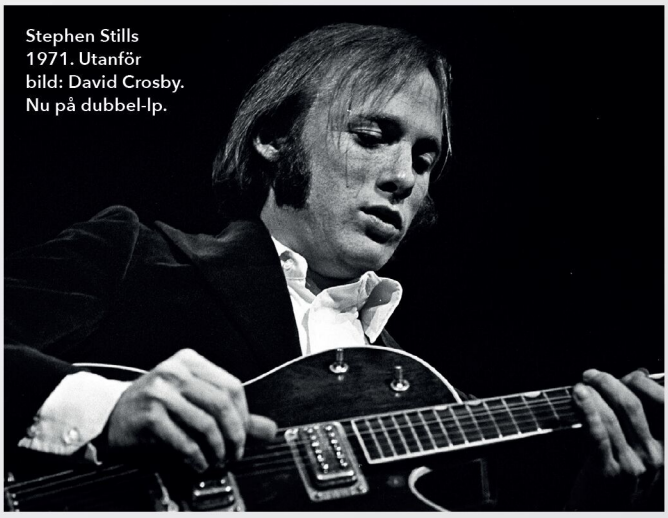

Stephen Stills 1971. Utanför bild: David Crosby. Nu på dubbel-lp.

Ett bra surrogat

Stephen Stills *Live at Berkeley 1971*

(Omnivore) ◎◎◎◎

CD, 2-LP Stephen Stills har inte mycket kvar av sin hörsel, men spelar fortfarande live. Ny musik tycks vi inte kunna räkna med. Detta livealbum, inspelat 1971 på en teater i Berkeley i norra Kalifornien, är ett bra surrogat – liksom i Neil Youngs fall förmodligen bättre än det som presteras i dag.

14 låtar, två med David Crosby gästande på sång och gitarr och en pianobaserad version av Buffalo Springfield-klassikern "For what it's worth". En vital period. **AL**

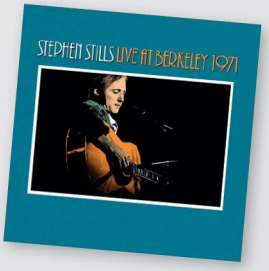

En 84-åring, nöjd med att just ha gjort en av sina bästa skivor.

Galet vital

Ian Hunter *Defiance Part 1* **(Sun Records)** ◎◎◎◎

CD, LP Finns det någon vitalare 84-åring i rockvärlden än Ian Hunter? Denne evige hjälte har ju gjort många av sina bästa skivor de senaste 20 åren! Det känns också passande att han numera ligger på Sun Records – Jerry Lee Lewis är en av hans största idoler. Även Stones och Dylan förblir hörbara influenser, men i dag är Hunter intressantare än båda. Singlarna är starkast, "Angel" är fin och "This is what I'm here for" är en medryckande programförklaring. **AL**

Det sista Samantha behövde var en partner. Trodde man. Men samspelet med Jesse fungerar bra.

Efter ett tag händer det

Samantha Fish/Jesse Dayton

Death wish blues **(Rounder)** ◎◎◎

CD, LP De inledande låtarna har ganska likartade standardmelodier och tunga rockriff i snarlika tempon och lätt antiseptisk produktion. Efter ett tag händer det dock saker, som den av Fish sjungna soulballaden "No apology", bitskt humoristiska duetten "Lover on the side" eller sexigt swamp-grooviga "Rippin' and runnin'". Lekfulla "Supadupabad" är rolig och den akustiskt färgade och countryinfluerade avslutningen "You know my heart" avrundar anrättningen fint. **AL**

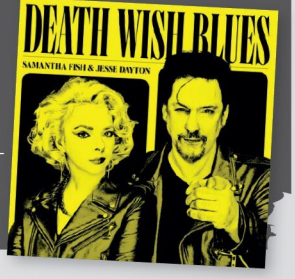

Medlemmarna faller av pinn, en efter en, men Yes verkar vara bandet som inte kan dö.

Räkna inte ut Yes

Yes *Mirror to the sky* **(Sony)** ◎◎◎

CD, BLURAY, LP Efter katastrofen "Heaven & earth" gjorde Yes en viss uppryckning med sitt första album utan Chris Squire, "The quest". Nu har även Alan White lämnat jordelivet och med ersättaren Jay Schellen har bandet hittat en ny bandkemi. Sångaren Jon Davison är en blek kopia av sin namne Anderson, men materialet är oväntat inspirerat. Yes kanske inte går mot en ny vår, men detta är mer vitalt än det rimligtvis borde vara. Det är för tidigt att räkna ut dem. **AL**

FOTO: STEFAN BOMAN

Joe Bonamassa med sitt 18:e (!) livealbum. Stundtals med riktigt aggressivt gitarrspel.

Bäst eller inte?

Joe Bonamassa *Tales of time* (Provogue) ●●●

CD+DVD Joe Bonamassa tycks vara en riktig vattendelare bland fans av elektrifierad bluesgitarr. Vissa tycker att han är det bästa som har hänt sedan Bluesbreakers-plattan med Clapton, andra att han använder sin bredd till att vandra där andra redan har gått och saknar ett eget fingeravtryck. Senaste utgivningen är en konsertfilm/cd där huvuddelen är liveversioner av Bonamassas studioalbum "Time clocks". Duktigt, men småtråkigt, blir undertecknads omdöme. **AL**

Nu ser Prins Svart ut som de låter: metal, på nya albumet "Till vårt försvar".

Mer metal än vanligt

Prins Svart *Till vårt försvar* (Musica ex Machina)

●●●●

CD, **LP** Prins Svart känns på sitt femte album mer metal än vanligt. Kanske är det Mats Levéns brutala sångstil som bidrar. Framför allt är detta gitarristen Henrik Bergqvists platta. Uppmuntrad av de andra i bandet att "ta för sig mer" i sina solon, spelar han ett antal glödande – ibland blixtrande – solon som skickligt balanserar mellan smakfullhet och shredding. Men är inte den återkommande melodislingan i "Parasit" väl lik "Walk the earth" med Europe? **AL**

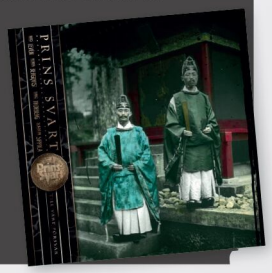

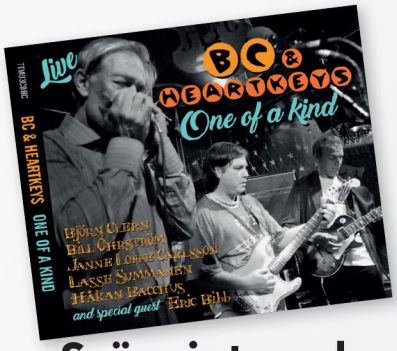

Svängigt med Loffe

B.C. & Heartkeys

One of a kind

(Egen) ●●●●

2-CD En välrenommerad gitarrhandlare (Björn Clern) på gitarr. En legendarisk frontman och mångsysslare (Bill Öhrström) på sång och munspel. En trum- och humorlegend (Janne Carlsson) bakom kaggarna. En tight rytmsektion (Håkan Bacchus och Lasse Summanen). Dessutom en världsberömd gästartist (Eric Bibb). Det är de medverkande på detta dubbla livealbum, som spelades in 2006 och är sprängfyllt med frustande bluesrock och närbesläktade genrer. Det svänger! **AL**

Rival Sons har potential att bli riktigt bra, om de bara kunde förbättra vissa delar.

I avsaknad av mycket

Rival Sons *Darkfighter* (Atlantic) ●●●

CD, **LP** Rival Sons är kompetenta och har en stark sångare i Jay Buchanan, men det känns som om de aldrig kommer att kunna bli riktigt stora. Skälen är flera. Låtskrivandet är ojämnt, de saknar personliga instrumentalister och ljudbilden är för okänslig och hårt mixad/mastrad för att få den värme som karaktäriserar deras förebilder.

"Darkfighter" har några ambitiösa, utmanande arrangemang och snygga akustiska partier, men fortfarande saknas låtar med stort L. **AL**

Johnny Depp? Näpp!

Hollywood Vampires

Live in Rio (Ear) ●●

CD+DVD Denna supergrupp, bestående av Alice Cooper, Joe Perry och Johnny Depp samt medmusiker, har till största delen varit roligare på papperet än i verkligheten, med ofta förutsägbara och originaltrogna covers på döda kollegors material. Detta utomhusgig – här på både cd och dvd – är inte olikt det vi såg på Gröna Lund för några år sedan. Habilt, men jag ser/hör mycket hellre en riktig show med Alice Cooper eller Aerosmith. Men inte med Johnny Depp. **AL**

Hedersgrammis nästa

Omslag: Ermalm's Egenart – svenska skivomslag 1971-2017
(Gidlunds förlag)

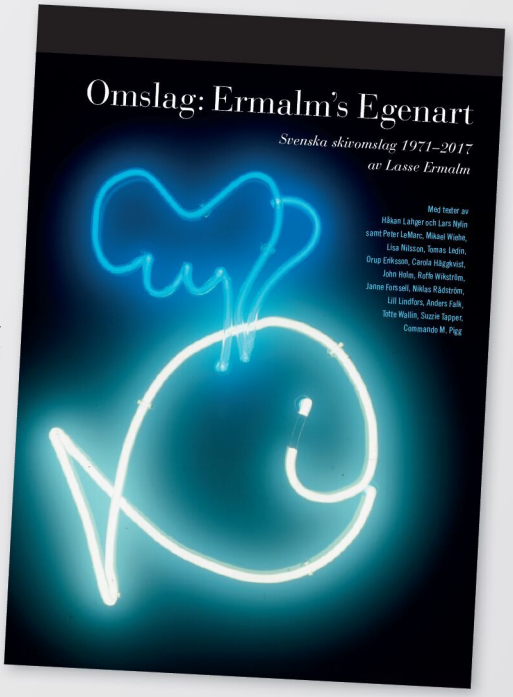

BOK Lasse Ermalm är den som varit bäst i landet på att fånga musikens känsla på ett skivomslag. Detta med enkel, stilren formgivning. Nu finns hans egna favoriter samlade i en maffig kaffebordsbok. De flesta är hantverk gjorda före datoråldern. Ermalm var uppfinningsrik, som när han trollade fram ljusskylten på Pugh Rogefeldts livedubbel "Ett steg till" med gnuggbokstäver, negativ film och akvarellfärger.

2.500 omslag senare borde Ermalm få en hedersgrammis, för att som ingen annan ha grafiskt formgivit den svenska rocken under 46 år. **JH**

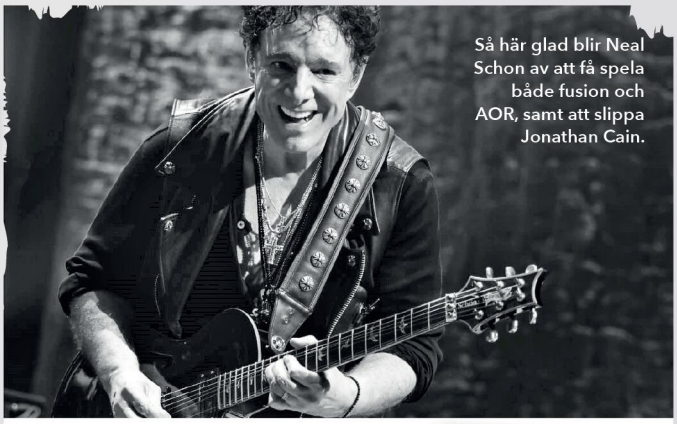
Så här glad blir Neal Schon av att få spela både fusion och AOR, samt att slippa Jonathan Cain.

När Neal får bestämma själv

Neal Schon ***Journey through time*** **(Frontiers)**

3-CD+DVD Det är väl så här gitarristen Neal Schon skulle vilja ha sitt Journey i dag, möjligtvis med Arnel Pinena som sångförstärkning (även om trummisen Deen Castronovo sjunger ännu bättre). Det vill säga med Gregg Rolie på keyboards i stället för Jonathan Cain, som Schon kommit att avsky.

Dessutom ligger Journeys tidiga fusionlåtar, varav några framförs här, närmare Schons egentliga musikaliska själ än AOR-klassikerna. En rätt kul konsert, men amatörmässigt filmad, från San Francisco 2018. **JH**

Alltid lika speciella

Sparks ***The girl is crying in her latte***
(Island)

CD, **LP** Om Sparks inte redan hade funnits och ett debuterande band hade låtit så här, hade nykomlingarna sannolikt hyllats som hopp, med adjektiv som excentriskt, fyndigt, udda och spännande. Nu är vi så vana vid Sparks unika sound att det är svårt att bli förvånad ens av de mest hisnande melodier och fyndiga texter med otymplig titlar. Kort sagt: Sparks är speciella och fullständigt olika alla andra grupper, men man blir inte längre överraskad. **AL**

"Du stinker värre än en soptunna", sjunger Luke om sina hatobjekt.

Mörka Toto-ballader

Steve Lukather ***Bridges***
(Mascot)

CD, **LP** Nästan bara melankoliska och långsamma låtar. Steve Lukather har inte mått bra på sistone, och är i avsaknad av energi. I en bitter låt som "Not my kinda people" spottar han ur sig sin vrede mot advokater, före detta Toto-medlemmar och skitsnackare.

Men här finns inte bara mörker. Soundet har en skön 80-talskänsla och Lukather spelar melodiöst och från hjärtat, med en rund och behaglig ton. Gillar ni Totos ballader är detta för er. Vi övriga vill även ha det lite rockigare nästa gång. **JH**

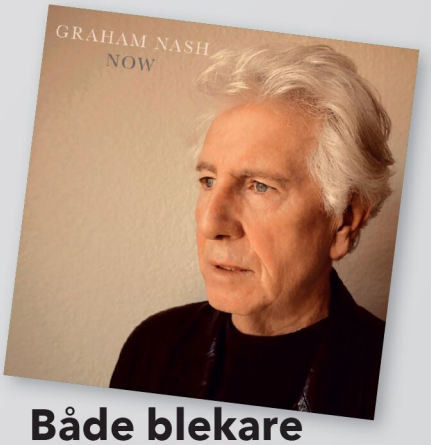

Både blekare och bättre

Graham Nash ***Now***
(BMG)

CD, **LP** Graham Nashs starkaste soloplattor var de två första, samt den förra, 2016 års "This path tonight". I det senare fallet var det gitarristen Shane Fontayne som skrev all musik. Nu skriver Nash åter både text och musik själv. Resultatet är blekare än föregångaren, men bättre än bottennappet "Innocent eyes". Kärlekstexterna övertygar, men de världsförbättrande låtarna rymmer sådana självklarheter att man blir irriterad. Plus för några eleganta stråkarrangemang. **AL**

Mannen bakom masken

Skräckrock, chockrock, glamrock, hårdrock. Allt stämmer in på Alice Cooper, samtidigt som hans musikaliska karriär spänner över så oändligt mycket mer. Kanske inte alltid bra, men aldrig någonsin ointressant. Det här är guiden till Alice Cooper.

Av Alo Karlsson (text), TT Bild, Getty Images, Anders Mossberg, Arkiv (foto)

Innan han blev Alice Cooper fanns bara Vincent Furnier: en helt vanlig amerikansk grabb, med en alldeles vanlig amerikansk uppväxt. Hans pappa, och farfar, var pastorer, så han tillbringade en stor del av barndomen i kyrkan. Han ljög aldrig, han stal aldrig och svor aldrig.

– I mitt hjärta har jag alltid vetat vad som varit rätt. Jag tvivlade aldrig på vem Gud var, eller vem Djävulen var. Därför hade jag tidigt en moralisk kompass. Det fanns saker jag aldrig skulle göra. Och kanske skapade jag karaktären Alice för att kunna göra de där sakerna, har han berättat.

Sjukdom ledde till flytt

Vincent växte upp i Detroit, Michigan, och även om han var en städad kille så fanns ändå bilar, gatuvåld och rock'n'roll i hans DNA. På grund av unge Vincents svåra astma fick familjen rådet att flytta till en varmare plats och man valde Phoenix, Arizona. Med tiden utvecklade Vince ett stort intresse för konst och valde därför konstinriktning på high school. Det var här han träffade Dennis Dunaway, som direkt blev hans bästa vän och det var här grunden till gruppen Alice Cooper lades. Dennis Dunaway:

– Jag såg den här smala, oansenliga killen som verkade vara den enda i klassen som liksom jag var intresserad av surrealism och dadaism. Vi läste konstböcker och jag sa "kolla in den här killen, Magritte" och Vince kontrade med "ja, men har du sett vad Braque gör?"

Beatlemania

Som för många andra ur Vinces och Dennis generation tog The Beatles ankomst till USA dem med storm. När det skulle anordnas talangjakt på skolan kom Dennis på att de skulle göra en Beatles-parodi. De iklädde sig stora peruker som gick ner över öronen och döpte helt sonika bandet till Earwigs. En liten detalj var dock att de inte kunde spela något instrument, så Dennis tog in sin kompis Glen Buxton, som åtminstone kunde lira sex låtar på gitarr.

Trots alla brister blev framträdandet en succé och Alice, Dennis och Glen hade fått smak på musik. Den sommaren lärde sig Dennis spela bas, Vince att sjunga och Glen ytterligare några licks och tillsammans med John Tatum och John Speer började Earwigs repa, dag som natt. Earwigs fick sitt första riktiga gig på den nyöppnade klubben VIP och avancerade snart till husband, med Yardbirds, Rolling Stones och The Who-låtar på repertoaren. ▶

Scenshowen var viktig för Alice Cooper Group redan från början. I mitten av 1970-talet tog de till excesser få andra var, eller har varit, i närheten av.

Alice Cooper grundkurs

★Vincent Furnier föddes den 4 februari 1948 i Detroit, Michigan. Han är gift med Sheryl sedan 1983 och de har tillsammans två döttrar och en son. Han har numera bytt namn till Alice Cooper.

Ung man i Motor City.

★Innan gruppen Alice Cooper tog sitt namn hette man först Earwigs, sedan The Spiders, sedan The Nazz. Efter att ha testat mindre klämmiga namn som The Flowers, Springtime och The Husky Baby Sandwich. De släppte en singel vardera under namnen The Spiders och The Nazz.

Nazz och Vincent med mustasch.

★Fröet till The Alice Cooper Group eller The Alice Cooper Band såddes i Phoenix 1964, men det var 1967 man fick sin klassiska sättning med Vincent Furnier på sång, Michael Bruce och Glen Buxton på gitarr, Dennis Dunaway på bas och Neal Smith på trummor.

★Bandets originalsättning gjorde sin sista spelning tillsammans i Rio de Janeiro i Brasilien den 8 april 1978. Efter splittringen startade Bruce, Dunaway och Smith gruppen Billion Dollar Babies och släppte sitt enda album ”Battle Axe” 1977.

★Alices favoritskivor är: The Beach Boys: ”Pet sounds”, The Beatles: ”Sgt. Pepper’s lonely hearts club band”, Love: ”Forever Changes”, The Rolling Stones: ”Aftermath”, The Yardbirds: ”Rave-up”. Pink Floyd: ”The piper at the gates of dawn”, The Who: ”My generation”. Allt med tidiga Kinks.

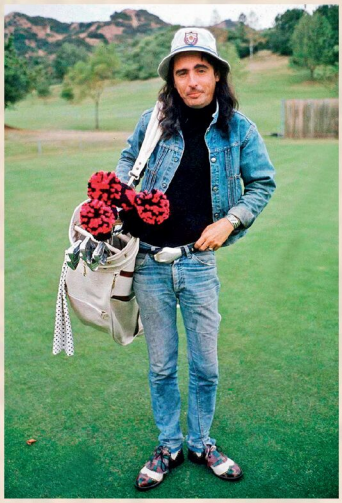

★När Alice blev ren från alkohol och droger hittade han ett mer hälsosamt substitut, nämligen golf. ”Golf är mer än en hobby, det är ett måste”, säger han i dag.

Slog sig fri från spriten.

När Earwigs blev Spiders fick de snabbt ett stående gig som husband på klubben VIP.

Debutalbumet ”Pretties for you” producerades – eller snarare o-producerades – av Frank Zappa. Gruppen The GTO’s bodde i Zappas timmerstuga och blev Alice Coopers räddare i nöden.

Albumet ”Muscle of love” kom i en pappkartong och stack verkligen ut i skivbackarna. Trots att det var gruppens svagaste album sedan ”Easy action” sålde det som smör.

Från fotosessionen till ”Killer”, med den så småningom klassiska boa constrictorn.

Runt ”Billion dollar babies” 1973 var Alice Cooper ett av världens största rockband.

Flower power? Innan de började kalla sig Alice Cooper testade de namn som The Flowers, Springtime och The Husky Baby Sandwich. De valde nog rätt bandnamn till slut, trots allt.

I samma veva bytte de namn till Spiders och Tatum och Speer byttes ut mot Michael Bruce på gitarr och Neal Smith på trummor – och den klassiska sättningen av gruppen var född.

Religion eller rock'n'roll

Vince slets hela tiden mellan sina kyrkliga förpliktelser och rock'n'roll-livet. När han väl gick i kyrkan satt folk och pekade och viskade om hans långa hår.

– Vad skulle vi göra? Han ville hålla på med bandet och han ville ha långt hår, konstaterade Vinces mamma Ella lakoniskt.

Trots detta var Vince, Dennis och Glen fast beslutna att bli rockstjärnor och styrde därför kosan till Los Angeles. Detta var 1967, i hjärtat av hippievärlden, love generation. Det var dock inte så enkelt som de först trodde.

De insåg emellertid snart att Spiders inte var ett speciellt gångbart bandnamn och bytte därför till The Nazz, bara för att upptäcka att Todd Rundgren hade ett band med samma namn. En dag fick Neal Smith för sig att konsultera ett ouijabräde. När det var Vinces tur frågade han brädet om han levt ett tidigare liv och fick till svar att han tidigare varit en häxa i England vid namn, you guessed it, Alice Cooper.

– Wow, det låter som namnet på en söt gammal dam som delar ut kakor till hela grannskapet, men som har en hel hög med lik nedgrävda i källaren, kommenterade Vince och bandet var döpt.

Zappas hjälpande hand

Under en av alla oräkneliga fester i LA lärde bandet känna en grupp tjejer som kallade sig The GTO's. De råkade bo i källaren till Frank Zappas timmerstuga och de erbjöd Alice Cooper en plats att bo på.

Tjejerna hjälpte inte bara bandet att skapa sig en image, bland annat med avlagda kläder från isshowen Ice Capades, de fixade också en provspelning för Zappa. Frank, som vid det här laget hade tjänat multum på albumet "Uncle Meat" signade Alice Cooper och lovade att producera deras debut.

Under inspelningen av "Pretties for you" ville inte Zappa ha några pålägg. Han ville att det skulle låta som om han körde förbi ett garage och råkade höra ett band som repade. Därav är hela albumet inspelat på en dag – och låter som det gör. Den legendariske musikjournalisten Lester Bangs kallade skivan "ett tragiskt slöseri med plast", något de flesta skivköpare verkade skriva under på.

Inte heller uppföljaren "Easy Action" gjorde något större väsen av sig och inom kort var bandet Alice Cooper persona non grata i Los Angeles och de stack med svansen mellan benen. De kom överens om att stanna i den första stad där de fick en stående ovation. Ödet skulle avgöra att denna stad ironiskt nog blev Detroit.

Detroit Rock City

I brist på tillräckligt bra låtar och en utpräglad stil fick Alice Cooper förlita sig än mer på teatraliska effekter och galen rekvisita för att sticka ut. Och det som inte gick hem i Los Angeles togs emot med varm hand i Detroit, som kanske tack vare band som Mitch Ryder & The Detroit Wheels, MC5 och Iggy and The Stooges var redo för ett band som Alice Cooper.

– Detroit kändes som hemma, dels för att det faktiskt varit mitt hem en gång i tiden, dels för att vår musik hittade rätt sammanhang rent geografiskt, har Alice sagt.

Bandet blev snabbt ett namn i sin nya hemstad och tack vare den berömda "kycklingincidenten" på ett festivalgig i Toronto började ryktet om bandet som en liveakt utöver det vanliga att spridas även i övriga landet. Men någonting saknades: något med substans, något kraftfullt, något eller någon som kunde styra upp i det musikaliska kaos bandet levererade. Man behövde helt enkelt en hit.

Enter Bob Ezrin

Bandet började studera listorna för att se vilka rockband som hade hits vid den här tiden och insåg att The Guess Who låg närmast till hands. De snokade reda på att

Alice Cooper var väl egentligen glamrock mer till utseendet än rent musikaliskt, men de gjorde sig onekligen bra på tv.

de spelade in på Nimbus i Toronto. En ung producent och tekniker på Nimbus vid namn Bob Ezrin övertalades att komma till New York för att kolla in bandet. Han blev helt golvad.

– Detta är inte rock'n'roll, det är början på en kulturell rörelse! har Ezrin kommenterat sin första upplevelse av Alice Cooper.

Att Bob Ezrin blev räddningen för gruppen är ingen överdrift. Första albumet under hans överinseende, "Love it to death" är milsvida överlägset föregångarna.

Alice:

– När vi gick in i studion pratade Bob och jag om Alice i tredje person, så att jag skulle kunna vara precis så galen som jag ville bakom den här masken. Vi såg Alice som en hel bunt olika karaktärer, vilket betydde att vi kunde ta oss an varje låt på olika teatraliska sätt.

Dennis Dunaway:

– Vi såg Alice-karaktären bokstavligen komma till liv framför våra ögon. Med hjälp av Bob Ezrin kunde vi också fånga energin från våra liveframträdanden på skiva.

En efterlängtad hit

Med sin entonsmelodi på munspel, ett enkelt men effektivt riff och en text som på pricken fångade den rådande tidsandan för amerikanska tonåringar blev "I'm eighteen" helt utan förvarning en dunderhit. Det mesta är Bob Ezrins förtjänst, menar Dennis Dunaway:

– Vi brukade köra en låt för att värma upp i studion, som var runt tio minuter lång. Bob hörde något i den och började ge oss instruktioner om att korta ner delarna och renodla. "Det är för uttänkt, dumb it down", brukade han säga. Det är helt och hållet tack vare Bob som "I'm eighteen" blev den hitsingel den blev.

Plötsligt var Alice Cooper en sensation bland en helt ny typ av publik – freaksen, de utstötta och de udda hade fått en ny favoritgrupp. Tack vare hitsingeln, de efterföljande framgångarna med "Love it to death" och en alltmer utstuderad och kontroversiell scenshow fick gruppen skivkontrakt med Warner Bros Records. Och med Bob Ezrin bakom rodret inleddes nu en fyra album lång era som är närmast osannolikt bra.

Föga bekymrande moralpanik

När "Killer" släpptes 1972 hade till och med Lester Bangs tinat upp. Hans beskrivning av albumet som en film, där Alice antar en ny roll för varje låt är en beskrivning så god som någon. En annan är att "Killer" är bandets första mästerverk. Från den inledande endorfinkicken "Under my wheels" till den suggestiva titellåten är "Killer" en kreativ bomb och en uppvisning i hur en opolerad (rock)-slipsten ska dras. Dessutom är det svårt att hitta en kusligare låt än "Dead babies".

Med "School's Out" från 1972 skapade man i titellåten inte bara en odödlig klassiker, man lyckades också nå andraplatsen på Billboardlistan med albumet med samma namn, något som gjorde bandet till rockstjärnor i stora delar av världen. Samtidigt började vuxenvärlden alltmer förfasa sig över bandets upptåg på skiva och på scen. Idén till Alices berömda orm kom naturligtvis till under en brainstorming där man diskuterade vad som kunde uppröra föräldrarna mest, och med en scenshow kretsande kring hängningar, giljotin-avrättningar, blod och sex spred sig moralpaniken som ett brev på posten. Detta var dock inget som bekymrade bandet. Snarare tvärtom. Men i sin iver att chockera och uppröra började bandet så smått tappa fokus och Alice själv beskrev situationen "som om det vore de intagna som skötte mentalsjukhuset".

Babies och alkohol

För någonstans här började saker och ting gå fel. Alkoholen och berömmelsen tog över och sakta men säkert började gränsen mellan Vincent Furnier och Alice Cooper suddas ut, något som resten av bandet inte kunde undgå att märka.

I samband med släppet av första soloalbumet "Welcome to my nightmare" 1975 gjorde Alice även en tv-special i USA. Som superstjärnor ska göra.

Alice, eller ska vi säga Vince, tillsammans med sina föräldrar, mr och mrs Ether Furnier.

Alices sminkning har utvecklats genom åren, men svart runt och under ögonen har det alltid varit.

– Varför skulle jag vilja gå tillbaka till att bara vara Vince när Alice var så framgångsrik. Alla älskar Alice, men ingen behöver Vince, funderade huvudpersonen själv retoriskt.

Även om friktionen i bandet började kännas av levererade de 1973 sitt kanske bästa album, "Billion dollar babies". Men utöver medias fokus på sångaren Alice Cooper och inte gruppen Alice Cooper började också Bob Ezrins kontrollbehov bli ett problem för de övriga i bandet. Bob slutförde "Billion dollar babies", men efter det hade han gjort sitt.

– Bandet ville inte jobba med mig mer, de tyckte att jag styrde för mycket. Så jag gav upp. Men jag sa till Alice att ringa mig om han någon gång skulle bestämma sig för att gå solo, berättade Ezrin.

Resten av gruppen må ha varit lättad, men Alice själv sörjde sin producent:

– Bob var vår George Martin. Han lyssnade på det vi gjort och formade det. Att turnera var lätt jämfört med att jobba i studion. Bob var väldigt hård mot oss. Vi tillbringade hundratals timmar i studion för att få allting rätt och se till att vi inte hade några utfyllnadslåtar.

Slutet på en era

Med "Billion dollar babies" fick Alice Cooper sitt definitiva genombrott och den påföljande turnén var lika framgångsrik som den var extravagant, med giljotiner, tandläkarborrar, operationsbord och skyltdockor på menyn. Att Vince gick igång på att kanalisera sin inre mr Hyde på scen är ingen överdrift, men på det personliga planet gick det mesta till just överdrift. Inte minst alkoholkonsumtionen. Redan i slutet av 1973 var bandet tillbaka i studion utan Bob Ezrin, men "Muscle of love" är på många sätt en spegling av situationen i bandet. Det är ofokuserat och slarvigt, utan riktig skärpa i vare sig låtar eller texter. Det var väl egentligen bara en tidsfråga innan Alice Cooper, sångaren, skulle bryta sig loss från den tvångströja som gruppen Alice Cooper hade blivit.

– Jag behövde ett break från bandet, jag behövde ett break från turnerandet och jag behövde ett break från Alice. Men det går inte. Pengarna måste in, så hamsterhjulet bara fortsätter rulla, berättade Alice om sina känslor inför "Muscle of love".

Meningarna är delade om huruvida Alices avsked till gruppen skedde på vänskapligt sätt (Alices version) eller inte (övrigas version), men med tiden har i alla fall Dennis Dunaway kommit till en viktig insikt:

– Ingen av oss andra hade klarat av att göra det Vince gjorde med Alice. När han bestämde sig för att gå solo insåg jag att bandet Alice Cooper var över. Det gjorde väldigt, ▶

Fortsättningskurs

★Vid ett tillfälle öppnade The Spiders för Yardbirds på klubben VIP. Problemet var bara att Spiders enbart spelade Yardbirds-låtar. "Efter halva Yardbirds set började folk lämna lokalen. De var förbannade för att de spelade våra låtar", skrattar Dennis Dunaway.

★I gruppen The GTO's, som hjälpte Alice Cooper att skapa sin image ingick en viss Miss Pamela, som senare gick under namnet Pamela Des Barres, tidernas kanske mest kända groupie. Miss Christine, som också ingick i gruppen, dejtade inte bara Alice, utan senare även Todd Rundgren och Russell Mael från Sparks.

"Billion dollar babies" är värdefull idag.

★På albumen "School's out", "Billion dollar babies" och "Muscle of love" tog Alice Cooper vinylalbumkonsten till nya nivåer. "School's out" var utformad som en utvikbar skolbänk med ett par trosor runt innerpåsen, "Billion dollar babies" som en plånbok, komplett med en billiondollarsedel i klämman och "Muscle of love" kom i en pappkartong. Dessa album i original med allt lull-lull intakt är värda en mindre förmögenhet i dag.

★När Alice gjorde comeback 1986 hade han en plan: "Denna Alice hade brutit sig ut ur sin kokong och var nu en väldigt farlig fjäril. Jag ville att han skulle vara klädd helt i svart läder, rakryggad och arrogant. Jag såg fram emot att spela den här karaktären och idén bakom "Constrictor" och "Raise your fist and yell" var att etablera en hård – men "slick" – Alice", har han sagt.

★Shep Gordon har varit Alices manager och bästa vän ända sedan 1968. Han är det än idag och de två har aldrig skrivit något kontrakt sinsemellan.

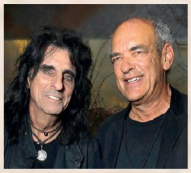

Alice och Shep Gordon 2016.

★Trummisen Neal Smith övergav musikbranschen och etablerade sig så småningom som mäklare, även om han fortsatt spela på hobbynivå. Neals syster Cindy gifte sig med basisten Dennis Dunaway. Originalgitarristen Glen Buxton gick bort 1997.

Överkurs

★Låten ”Elected” från albumet ”Billion dollar babies” är egentligen en omskrivning av en gammal låt, ”Reflected”, från gruppens debutalbum ”Pretties for you”. ”Det var Bobs idé. Han tyckte att ’Reflected’ hade något ofullbordat över sig och att det var värt att ge den en andra chans. Vi skrev om den till ’Elected’ för att det var valtider i USA och Nixon var på tapeten. Bob hade rätt som vanligt”, har Alice sagt.

Michael Bruce bidrog till soundet.

★I dokumentären Super Duper Alice Cooper finns det en medlem som är märkligt frånvarande, nämligen Michael Bruce, trots att han skrev de flesta av gruppens största hits och i allra högsta grad bidrog till soundet. Kanske var han den som tog splittringen hårdast, men sedan mitten av 1990-talet har han släppt en hel del soloskivor, samt boken ”No more mister nice guy – The inside story of the original Alice Cooper group”, där han ger sin syn på saken. 2010 var han med och skrev låten ”When hell comes home” till ”Welcome 2 my nightmare”.

Dick Wagner lirar nu ovan molnen.

★När ”Welcome 2 my nightmare” skulle skrivas ställde sig Alice och Bob Ezrin frågan vad som skulle göra Alice galen 35 år efter original-mardrömmen. ”Självklart skulle hiphop irritera Alice och teknologi i allmänhet skulle driva honom till vansinne, för han är en oldschool-skurk. Det var därför vi skrev låten ’Disco bloodbath boogie fever’. Det var en väldigt rolig skiva att göra”, berättar Alice.

★Dick Wagner (1942-2014) är den gitarrist, förutom Michael Bruce och Glen Buxton, som förknippas med Alice Cooper. Tillsammans skrev de många av Alices hits, som ”Only women bleed”, ”You and me” och ”I never cry”. Dick förekommer på ett stort antal av Bob Ezrins produktioner – ofta tillsammans med Steve Hunter – och har jobbat med Alice till och från ända sedan 1972.

1972 blev den rebelliska ”School’s out” en jättehit. Och nog såg Alice Cooper ut som en samling relegerade ex-studenter på den här tiden.

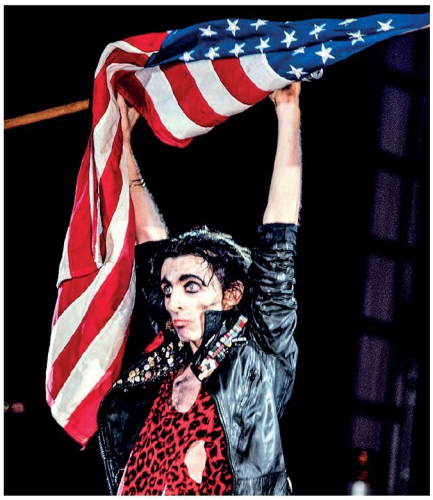

Alice har alltid haft en hatkärlek till sitt hemland och ofta kritiserat situationen i USA. Så när han viftar med ”star-spangled banner” är det satiriskt menat.

I dag känns Alice mer som en mysgubbe än någon man blir rädd för, även om han fortfarande försöker verka läskig.

Singeln ”He’s back (the man behind the mask)” från ”Fredagen den 13:e del VI” blev en lyckad comeback för Alice. Den letade sig upp till första-platsen på singellistan här hemma.

Alice har halshuggit sig själv otaliga gånger på scenen, ändå kommer han alltid tillbaka.

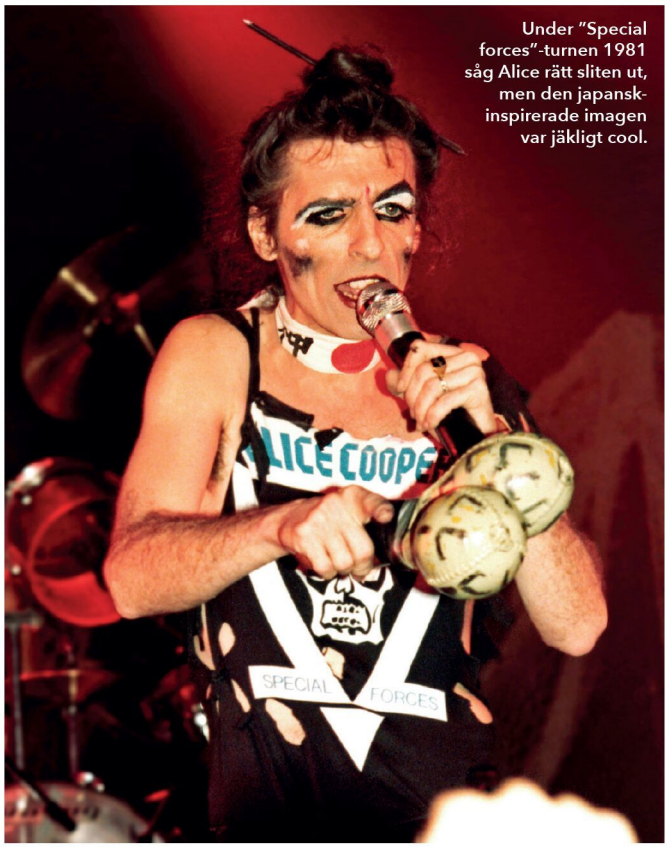

Under ”Special forces”-turnen 1981 såg Alice rätt sliten ut, men den japansk-inspirerade imagen var jäkligt cool.

Även kryckan är en rekvisita som hängt med på scen i många år. Frågan är när 75-åringen kommer att behöva den av rent fysiska skäl.

väldigt ont. Det gjorde ont att bli separerad från konsten, men inte minst gjorde det ont att bli separerad från vår vänskap.

En ny början

Inte långt efter att bandet splittrats våren 1974 ringde Alice till Bob Ezrin för att sparka igång sin solokarriär. Konceptalbumet ”Welcome to my nightmare” släpptes i mars 1975 och blev en stor hit. Den påföljande turnén likaså, med en scenshow som mer liknade ett Broadway-spektakel, vaudeville eller kabaré än rock’n’roll (det var också här Alice träffade sin blivande fru Sheryl, som var dansare i showen).

Karaktären Alice Cooper var nu en tvättäkta kändis som figurerade i alla möjliga och omöjliga sammanhang.

– Frank Sinatra kallade mig ”Coop”, för bövelen. Det blir inte större än så, har Alice sagt.

Utåt sett lekte livet, men det fanns ett problem: Alice drack konstant, dag som natt. På ”Alice Cooper goes to hell”, uppföljaren till ”Welcome to my nightmare”, finns låten ”I never cry”, där Alice uppriktigt (om än lite självömkande) adresserar sina alkoholproblem, men det skulle krävas att Sheryl och managern Shep Gordon ingrep för att något skulle förändras.

Från insidan

Sheryl och Sheps lösning var drastisk: de satte helt sonika Alice på ett mentalsjukhus.

– Jag var vansinnig. Jag skrek att jag skulle köpa stället och bygga om det till en bar. Men ingen där inne visste vem Alice Cooper var, vilket var extremt befriande efter ett tag. Jag började känna att jag kanske skulle överleva, säger han.

Väl ute i det fria och med en ny, nykter syn på tillvaron kände Alice skaparlusten återvända. Han ville skriva om sina upplevelser och katalysatorn blev hans gamle suparkompis Bernie Taupin, Elton Johns textförfattare. De hade känt varandra länge, inte minst genom Hollywood Vampires.

– Bernie och jag ville verkligen göra något tillsammans och kalla det vårt projekt. Publiken hade genomlidit min alkoholism tillsammans med mig, så varför skulle de inte genomlida min nykterhet? Samtidigt var jag rädd. De kanske inte skulle gilla mig nykter, reflekterade Alice.

”From the inside” producerades av David Foster och blev väl en mer konstnärlig än kommersiell framgång, inte minst för att det var den första skiva Alice gjort nykter. Men även om alkoholen var borta ur hans liv, finns det ju någonting som heter kokain. Det kan väl inte vara så farligt att testa? Och återigen spårade allting ur.

Förlorade år

Åren mellan 1978 års ”From the inside” och 1983 års ”DaDa” anses av de flesta vara Alice Coopers förlorade år. Personligen var det onekligen så: han föll av vagnen och in i ett gravt drogmissbruk och plattorna han gjorde ville ingen veta av. Han hade bokstavligt talat nått så lågt han kunde och insåg att det var dags för en förändring. På riktigt den här gången.

– Jag hade varit den största rockstjärnan i världen, men den här Alice-karaktären tog nästan livet av mig. Det svårt att förstå hur lågt jag kunde sjunka. Jag klarade helt enkelt inte av att bara vara Alice 24 timmar om dygnet.

Lösningen fanns hemma hos mamma och pappa i Phoenix, dit han tog sin tillflykt. Med stöd och hjälp från sin omgivning lyckades Alice ta sig ur sitt missbruk och började så smått planera för en fortsatt karriär med plats för både Alice och Vince.

– Den största vändpunkten i mitt liv var när jag slutligen blev nykter 1983. Tanken på att försöka bli nykter skrämde mig något oerhört. Jag hade haft framgång när jag var hög och full, så jag trodde det var en del av formeln, att jag inte skulle få ur mig något utan att stoppa i mig något. Jag gav alkoholen all ära, snarare än min egen kreativitet. Jag hade fel. Det höll mig bara tillbaka.

The Comeback Kid

Alice återförenades så småningom med Sheryl och sin lilla dotter och bytte alkohol och droger mot golf. 1987 gjorde han också musikalisk comeback med albumet

Alice är fortfarande hungrig och kreativ. Så sent som 2021 kom "Detroit stories", en hyllning till musiken från hans hemstad.

"Bob var vår George Martin", har Alice sagt om demonproducenten Bob Ezrin. Och visst har de gjort Alices bästa plattor ihop.

▶ "Constrictor" och singeln "He's back (The man behind the mask), som blev hans största försäljningsframgång sedan 1978. Men det var 1989 som Alice Cooper skulle få nytt liv på riktigt i MTV-eran, via en livesänd konsert från Michigan i sagda kanal och genom videor till monsterhits som "Poison" och "Bed of nails". Plötsligt visste även den yngre generationen vem Alice Cooper var.

– Metal kröp upp på mig. Plötsligt fanns den bara där och jag kände att jag passade in i den miljön. "Trash" var välproducerad popmetal och väldigt "slick". Likaså uppföljaren "Hey stoopid". De sålde bra och jag var mycket tacksam för att de hjälpte mig upp på listorna igen. Många unga trodde att "Trash" var min första platta eftersom jag inte hade någon riktigt stor platta på 80-talet före den. Så "Trash" var strategiskt bra och hade några låtar som har hållit – bland annat "Poison". Men jag ville inte låta så i längden, berättade Alice.

En ny mardröm

Efter ett habilt rockalbum i "The last temptation" och några halvmesyrer till försök att haka på industrimetal-vågen började Alice så småningom hitta tillbaka till det han är bäst på. "The eyes of Alice Cooper" från 2003 visade vägen och sedan dess har han varit oerhört produktiv och inspirerad. En cirkel slöts när han och Bob Ezrin bestämde sig för att göra en uppföljare till "Welcome to my nightmare" 2011, fyndigt betitlad "Welcome 2 my nightmare".

– När jag presenterade idén för Bob insåg jag att det var 35 år sedan förra "Nightmare"-plattan och ville därför att vi skulle ge Alice en ny mardröm i stället för bara en del 2. Vad skulle skrämma livet ur honom 35 år senare? Jag tror aldrig jag haft så roligt under skrivandet av ett album; Bob och jag var verkligen i vårt esse. Det är mycket humor på den skivan och det är dessutom ett av de mest välljudande album jag gjort.

Cirkeln sluts

På senare år har Alice varvat sina egna plattor och turnéer med hobbybandet The Hollywood Vampires tillsammans med Joe Perry (Aerosmith) och filmstjärnan Johnny Depp. Namnet The Hollywood Vampires har bandet tagit från den drinkarklubb Alice och hans gelikar hade i slutet av 1960-talet och början av 1970-talet tillsammans med Jim Morrison, Jimi Hendrix, Keith Moon, Harry Nilsson och Bernie Taupin.

– De flesta är döda i dag och det berodde i samtliga fall på ett alltför hårt leverne. Med undantag för John Lennon, som tog sig ur drickandet, men i stället makabert nog blev skjuten. Jag kunde ha gått samma väg som mina festarpolare.

Alice och Sheryl Goddard har varit gifta i över 40 år. De träffades när hon dansade i bandets scenshow.

2021 slöts ännu en cirkel för Alice Cooper i och med albumet "Detroit Stories", som består av låtar inspirerade av, samt covers av band och artister som liksom Alice kommer från bil- och rockstaden. Utöver det medverkar också samtliga överlevande medlemmar ur originalbandet Alice Cooper: Dennis Dunaway, Neal Smith och Michael Bruce.

– Jag är väldigt nöjd med plattan, konstaterar Alice, och det var extra kul att samarbeta med mina före detta bandkollegor på "Social debris". Vi var nöjda när vi kom på det uttrycket.

Alice i dag

Alice Cooper av i dag är inte en artist som upprör någon. I stället är han en gedigen hantverkare, med en respektfull attityd gentemot sitt förflutna, samtidigt som han – till skillnad från många av sina generationskamrater – fortfarande är intresserad av att skapa ny musik. När han fick frågan om vad som är det viktigaste han har lärt sig om hur man ska hantera en karriär, svarade han så här:

– Jag är inte bara stöpt i rock'n'roll, utan även den gamla skolan av underhållare och konstnärer: Groucho Marx, Fred Astaire, Salvador Dalí.

Vissa av dem umgicks han med medan de fortfarande var vid liv.

– Jag började fundera över varför de höll så länge, varför de älskades av så många, långt efter att de hade dragit sig tillbaka? Jag insåg att det främst berodde på två saker, förutom talang: deras hängivenhet och deras professionalism. Det inspirerar mig än i dag. □

S:t Eriksgatan 101
STOCKHOLM
S:t Eriksplan (utg. Torsgatan)
Öppet Mån - Fre 11-19
Lördagar 11-16
Tel 08 - 34 00 61

NOSTALGI PALATSET
NOSTALGIPALATSET.COM

OBS! Nu finns vi även i Arboga!
Ny stor butik på Industrigatan 6
Öppet: Ons 12-18 och Lör 10-14

BUTIKEN MED SVERIGES STÖRSTA
OCH BREDASTE SORTIMENT
AV VINYLSKIVOR!

Funderar du på att sälja?
Vi är ALLTID intresserade av att köpa skivor!

Halkans Rockhouse

VI FIRAR
50 ÅR AV VINTAGE!
1970 - 2020

Vi köper, byter, säljer, renoverar och värderar elgitarrer & rörförstärkare främst från 50- och 60-talen.

Vi söker även äldre akustiska stränginstrument.

Allt av intresse!

Besök oss!

Noe Arksgränden 2, Sthlm
Ⓣ - Medborgarplatsen
Vard. 11.00 - 18.00
Lörd. 11.00 - 16.00
Tel. 08-641 49 70

www.halkans.com

lundgren
guitar pickups

It's not about what you play or how...

but why.

Used by:
Schecter Guitars USA ·
American Distributor: Pitbull Audio USA · The Axe Palace USA
Ibanez · Hagström Guitars · Scott Gorham Thin Lizzy ·
Dregen Backyard Babies · GHOST · Fredrik Thordendal Meshuggah ·
Kent · Kalle Moraeus · among others

www.lundgrenpickups.com

Falsetten och de höga stämmorna på ”Billion dollar babies” framfördes av ingen mindre än Donovan i ett för tiden ganska udda samarbete. Här ses han tillsammans med Alice, Glen Buxton och producenten Bob Ezrin.

Alice Cooper – från A till C

Var ska man sortera in Alice Cooper i skivsamlingen? På A eller C? Många tycker att så länge gruppen hette Alice Cooper ska de stå på A. Från albumet ”Welcome to my nightmare” 1975 blev Vincent Furnier soloartisten Alice Cooper och dessa ska stå på C …

Av Alo Karlsson (text)

Pretties for you (1969)

Producenter: Alice Cooper/Frank Zappa

Frank Zappa ville att skivan skulle låta som om man körde förbi ett garage och hörde ett band repa där inne. Så långt kan man väl säga att han lyckades. På sätt och vis är ”Pretties for you” lika mycket av sin tid som ”Trash” är av sin. Fast på helt olika sätt förstås. Det mesta är ganska förfärligt, med två lysande undantag: ”Living” och ”Reflected” (som senare räddades och blev ”Elected”).

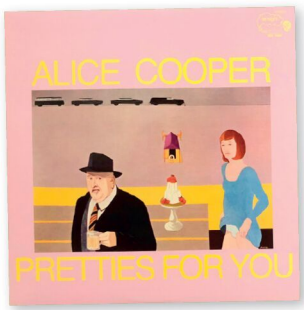

Easy action (1970)

Producent: David Briggs

Ett knappt, men ändå litet fall framåt från debuten. Till skillnad från Zappa verkar producenten David Briggs åtminstone bry sig lite om slutresultatet, men han kunde inte göra någonting åt bristen på låtar eller riktning. Det är nedlusat med många och långa outhärdliga instrumentalpartier, men om man lyssnar riktigt noga kan man på vissa ställen höra att soundet onekligen finns där någonstans – man hör att det är Alice Cooper, GRUPPEN, som spelar.

Love it to death (1971)

Producenter: Bob Ezrin/Jack Richardson

Från de inledande tonerna av megahiten "I'm Eighteen" tills det att "Sun arise" tonar ut är "Love it to death" ljudet av ett band som hittat sig självt och som menar det. Här kryllar av briljanta, snärtiga låtar – "Is it my body", "Caught in a dream", "Long way to go", "Hallowed be my name" – men också några längre alster som hintar åt vad som komma skall. Inte minst då den ruskiga "Ballad of Dwight Fry", kanske den låt där karaktären Alice Cooper träder fram på riktigt för första gången. Femman är snubblande nära här.

Killer (1971)

Producent: Bob Ezrin

BOOM! Där satt den! Albumtiteln säger egentligen allt, för här är det "all killer, no filler". Rå garagerock ("Under my wheels", "Yeah, yeah, yeah") varvas med poprock ("Be my lover"), psychrock ("Halo of Flies", "Desperado") och, ja, skräckrock ("Dead Babies", "Killer") och det är helt enastående bra. "Killer" är ett av de där albumen där allting är perfekt utan att vara vare sig perfekt spelat, sjunget eller producerat, och det är däri storheten ligger. Om någon av någon outgrundlig anledning skulle väcka mig mitt i natten och ställa den redan i vaket tillstånd omöjliga frågan om vilket som är mitt favoritalbum skulle jag nio gånger av tio säga "Killer" utan att blinka. Eller öppna ögonen, eller hur det nu blir.

School's Out (1972)

Producent: Bob Ezrin

Titellåten är en obestridlig klassiker, precis som omslaget och de i originalet medföljande trosorna (!). Men utöver det? Inte så himla mycket, faktiskt. Faktum är att "School's Out" är den skiva bandet Alice Cooper gjorde som mest påminner om det soloartisten Alice Cooper skulle göra efter uppbrottet, inte minst på "Lace and whiskey". "My stars" är fantastisk, "Alma mater" är bra och "Public animal" helt okej. I sin iver att "få in lite mer West Side Story" är arrangemangen ambitiösa, bombastiska och detaljrika: ändå känns det som att någonting saknas.

Billion dollar babies (1973)

Producent: Bob Ezrin

Bandets andra fullpoängare är inte bara fullsmockad med klassiker, det är också ett av de snyggaste album som getts ut rent formgivarmässigt. Ambitionerna från "School's out" är kvar, men BDB är bättre på alla plan: låtar, produktion, arrangemang och framförande. Här finns inte en enda död, eller dålig punkt och Alice-karaktären slår ut i full blom i "Elected", titellåten, "No more mister Nice Guy" och "I love the dead".

Muscle of love (1973)

Producenter: Jack Richardson/Jack Douglas

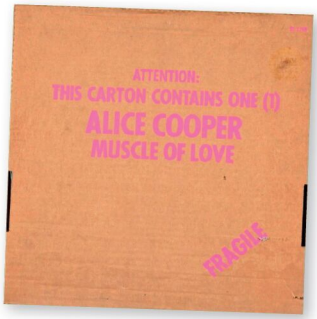

Att gruppen Alice Cooper var stadd i upplösning vid det här laget blir ganska tydligt när man lyssnar på "Muscle of love". Bob Ezrin tog ett steg tillbaka och gruppen tog in de båda Jack, Richardson och Wagner, med milt sagt varierande resultat. Det låter som om de tänkt "vad skulle Bob Ezrin gjort här?", utan att riktigt få till det. Till exempel hade den lysande refrängen till "Hard hearted Alice" kunnat få en bättre omgivning i Ezrins händer och singeln "Teenage lament '74" kunde med rätt man bakom spakarna också nått upp till högre höjder.

Welcome to my nightmare (1975)

Producent: Bob Ezrin

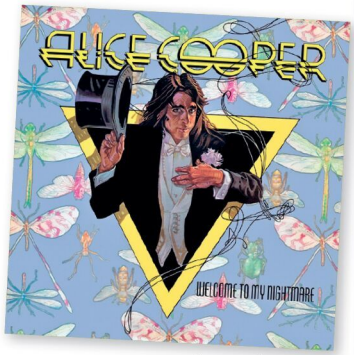

Alice kunde knappast ha startat sin solokarriär på ett bättre sätt. Tillbaka i Bob Ezrins famn kunde han spela ut hela sitt register och galningen Alice får här fritt spelrum, både textmässigt och musikaliskt. Den ikoniska titellåten är svår att komma runt, men det är inte ens bästa spåret här. Symptomatiskt nog fick Alice en hitsingel med den ovanligt inkännande och känsliga, närmast feministiska hyllningen "Only women bleed".

Alice Cooper Goes to Hell (1976)

Producent: Bob Ezrin

"Goes to hell" har enligt mig ett oförtjänt dåligt rykte. Visst finns här flörtar med bland annat disco i "You gotta dance", men det görs ändå med sedvanlig bravur och humor, åtminstone på "Wish you were here" (där "here" naturligtvis syftar på helvetet). Titellåten är en uppvisning i självironisk självrannsakan och "Give the kid a break" är en dråplig konversation mellan Alice och Gud själv – och en satans bra låt (pun intended). Att höra Alice sjunga det gamla örhänget "I'm always chasing rainbows" är visserligen lika stört som att höra Gene Simmons sjunga "When you wish upon a star", men i Alices fall har låten en textmässigt konceptuell logik.

Lace and whiskey (1977)

Producent: Bob Ezrin

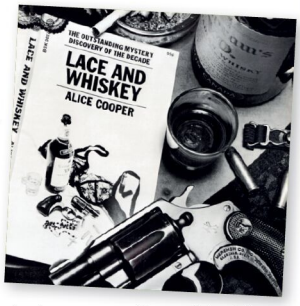

Tanken var att även "Lace and whiskey" skulle bli ett temaalbum, men varken Alice eller Ezrin orkade fullfölja idén om en fiktiv deckarförfattare och hans vedermödor med att skriva den perfekta kriminalromanen. Det märks. Vissa låtar hamnar i någon sorts ingenmansland: de låter varken som den gamla Alice Cooper eller pekar på någon ny inriktning. Därmed inte sagt att det är dåligt, långt därifrån. Kanske började alkoholen ta ut sin rätt.

From the inside (1978)

Producent: David Foster

Kanske hade "From the inside" fått ett bättre mottagande om inte punken kommit i samma veva. För bakom de här dörrarna gömmer sig ett mångsidigt, sprudlande och synnerligen kreativt verk. David Foster må kännas som från en annan planet än Alice Cooper rent musikaliskt, men resultatet som uppstår i mötet mellan dessa världar är bitvis fantastiskt. Elton Johns radarpartner, och Alices gamla suparkompis Bernie Taupin hjälpte till att skriva texterna, som alla på ett eller annat sätt avhandlar Alices tid på mentalsjukhuset. Det är både genial och kongenialt och här finns några av Alices bästa låtar någonsin.

Flush the fashion (1980)

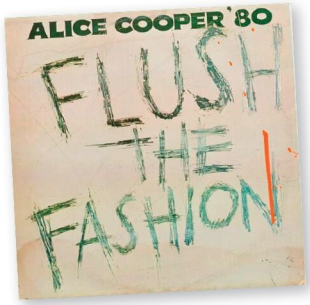

Producent: Roy Thomas Baker

Från Bob Ezrin till David Foster till … Roy Thomas Baker. Alice ville ha ett album som kunde konkurrera med det som hördes på radion vid tidpunkten, som The Knack och The Cars. New wave, kort och gott. På papperet en ganska god idé, men det blir ganska snart tydligt att låtmaterialet inte håller tillräckligt hög kvalitet. "Clones (we're all)" var en modest hit och plattan inleds med en godkänd cover av The Music Machines gamla hit "Talk talk". Därefter inte speciellt mycket minnesvärt, bortsett från "Pain".

Special forces (1981)

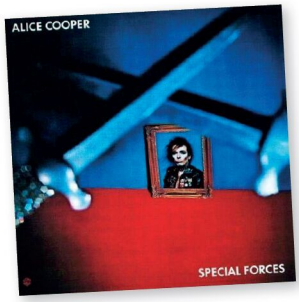

Producent: Richard Podolor

Special Forces gick ganska obemärkt förbi när den kom, men plattan är inte helt utan meriter. Det new wave-färgade soundet är ytterst märkligt och det låter nästan som om man glömt mixa den: framför allt trummorna. Texterna är dock lika skarpa som vanligt, med Alices vassa humor intakt på "Prettiest cop on the block", "You look good in rags" och "I'm a movie". Covern på Loves "Seven and seven is" och nyinspelningen av "Generation landslide" känns både malplacerade och onödiga. Däremot är imagen, en vidareutveckling av Flush the fashion-karaktären, en av de coolaste Alice har haft.

Zipper catches skin (1982)

Producenter: Alice Cooper och Eric Scott

Inför den här artikeln hade jag förberett mig på att återupprätta anseendet för "Zipper catches skin", för jag mindes den som ganska bra. Låt oss konstatera att jag blev gruvligt besviken. Trots ett föredömligt torrt och snärtigt sound, ett i grunden kompetent band och några textmässigt humoristiska mästerstycken ("Adaptable", "I better be good" och "No baloney homosapiens") är det ett musikaliskt torftigt album, med få minnesvärda ögonblick.

DaDa (1983)

Producent: Bob Ezrin

Återföreningen med Bob Ezrin blev inte den succé man hade kunnat tro och både Alices och Bobs missbruk är säkert en stor bidragande faktor till den här U-svängen. Här finns inte en enda låt som skvallrar om Alice Coopers musikaliska förflutna – här är det syntar och trummaskiner som dominerar. MEN: texterna är briljanta, både gripande och roliga, och flera av låtarna skulle hålla vilken inramning som helst. "Former Lee Warmer". "No man's land". "Dyslexia". "I love America". "Pass the gun around". Svinbra hela bunten. Om man bortser från att det står Alice Cooper på omslaget hade det här varit ett briljant artrock-album.

Constrictor (1986)

Producenter: Beau Hill/Michael Wagener

Allt på "Constrictor" – från det kackigt redigerade omslaget till de ohyggliga trummaskinerna – bara skriker lågbudget, detta två demonproducenter till trots. Rambo-lookaliken Kane Roberts gör ett helt okej jobb och det finns låtar, eller åtminstone titlar/texter som påminner om fornstora dagar. Och ledmotivet till Fredagen den 13:e del VI, "He's back (The man behind the mask)" är väldigt charmigt i sin blåögda amatörmässighet och blev faktiskt etta på singellistan här hemma.

Raise your fist and yell (1987)

Producent: Michael Wagener

Ett ord: katastrof. Den lite amatörmässiga charmen från "Constrictor" är borta och ersatt av fläskiga gitarrer, fläskiga trummor och fläskiga refränger. Allt till ingen nytta. Alice må ha känt ett musikaliskt, eller kanske snarare imagemässigt släktskap med alla hårmetallband som härjade vid tiden, men han borde vetat att han är så mycket bättre. Det här är Alices mest humor- och finesslösa platta och ett desperat försök att vara tidsenlig metal. Jag hittade inga förmildrande omständigheter när den kom och jag hittar banne mig inga förmildrande omständigheter nu.

Trash (1989)

Producent: Desmond Child

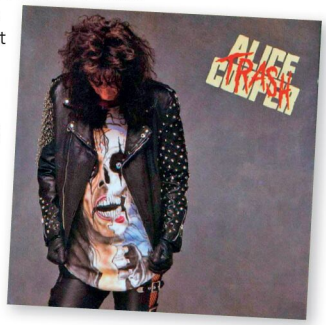

Alices enda riktigt uttalat kommersiella album räddas av att den bäst säljande musiken 1989 lät precis så här. Men Alice gjorde det bättre än de flesta, mycket tack vare draget att låta Desmond Child producera och skriva de flesta låtarna. Även om jag personligen har svårt för den här popifierade hårdrocken är det svårt att värja sig mot refrängerna på "Bed of Nails" och "House of Fire". Och så fick han ju sin största hit någonsin med "Poison".

Hey stoopid (1991)

Producent: Peter Collins

Två ord: nästan katastrof. Det finns en del klistriga refränger, som på titellåten, "Feed my Frankenstein" och "Little by little". I andra delar fungerar det emellertid inte alls och att höra Alice sjunga powerballader om olycklig kärlek, utan humor eller bett, känns bara märkligt. Alice känns för andra gången på några få år vare sig unik eller relevant. Tack gode gud för att Nirvana och kompani kom och satte stopp för sådant här musikaliskt elände.

BEST FEST 2023!

Följ med till

23-29 augusti

På Casbah Coffee Club, 8 Haymans Green,
West Derby, Liverpool - där det hela VERKLIGEN startade!

PETE BEST BAND
BERYL MARSDEN
THE UNDERTAKERS
KARL TERRY & The CRUISERS
THE TR5´S

DESSUTOM ÖVRIGA DAGAR:
AN AUDIENCE WITH FREDA KELLY
&
AN AUDIENCE WITH TERRY BRAMWELL
PÅ THE LIVERPOOL BEATLES MUSEUM

Samt ”russinen” i Beatle week,
bl a konventet.
FÅ PLATSER KVAR! 14 500:-/PERS
Ni kan också skräddarsy en egen Beatlesresa på
annan tid om ni är minst 5 i gruppen!
INFO@BEATLESRESOR.SE - WWW.BEATLESRESOR.SE

BÄCKMANS BEATLESRESOR
WWW.BEATLESRESOR.SE

FYLL DIN AC SJÄLV?
Vi har produkterna!

LTD UTGÅVOR!

ginza.se 55 år 1968-2023

TRYGG E-HANDEL

☎ 0512-299 50

Kent: Isola
(English version/Yellow/Ltd)

2LP 101914.....399kr

Kent: Hagnesta hill
(English version/Red/Ltd)

2LP 101915.....459kr

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - VI SKICKAR DEN GRATIS!

Ginza AB • Fåglum • 465 81 NOSSEBRO • kundservice@ginza.se • Kundtjänst telefon 0512-299 50

The last temptation (1994)

Producenter: Don Fleming /Duane Baron/John Purdell/Andy Wallace

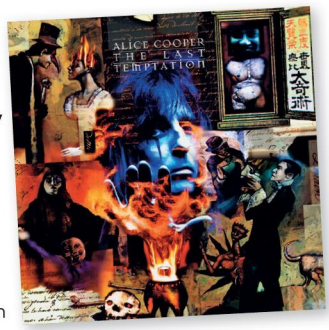

En lika otippad som lyckad återkomst, minsann. Redan på inledningslåten "Sideshow" förstår man att Alice är tillbaka där man vill ha honom. Albumets konceptuella ramverk, som även illustreras av ett åtföljande seriealbum skrivet av Neil Gaiman, är inte överdrivet tydligt och ärligt talat tillför den inte speciellt mycket för skivan som helhet. "Med 'The last temptation' ville jag gå tillbaka till det klassiska Alice-soundet. Jag ville skapa den välbekanta känslan man får av att träffa en gammal vän", har Alice sagt om albumet. Det funkade bara nästan.

Brutal planet (2000)

Producent: Bob Marlette

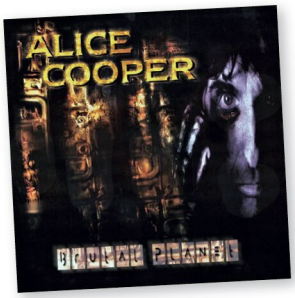

Att Alice förr eller senare skulle testa industri-metal hade man haft på känn. Någon måste ju ge Marilyn Manson en match, och varför då inte Gudfadern av chockrock själv? Problemet med "Brutal planet" är att den låter som en blek kopia av just Marilyn Manson. Samhällskritiken, som Alice alltid varit så bra på tidigare, känns påklistrad och lite alibi-aktig. Det är som om han inte riktigt menar det han sjunger, utan att det bara förväntas av honom. Men visst, "Pick up the bones" är rätt från och på "Gimme" hittar han rätt både textmässigt och musikaliskt.

Dragontown (2001)

Producenter: Alice Cooper/ Bob Marlette

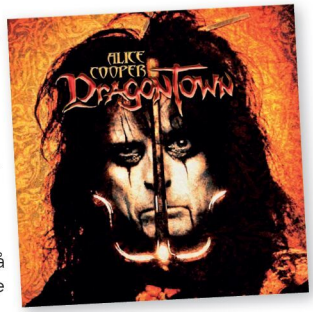

Formeln från "Brutal planet" känns igen med maskinella inslag och hårda syntar, men någonstans på vägen glömde Alice bort hur man skriver riktiga låtar. Det mesta tuggar och tuffar på utan någon egentlig riktning och mål, mer än att man får uppfattningen att det ska låta "tufft". "Sister Sara" sticker ut med en överraskande brygga och stark refräng, men man har ärligt talat tröttnat innan låten ens är slut.

The eyes of Alice Cooper (2003)

Producenter: Alice Cooper/ Mudrock

I mina ögon har Alice Cooper alltid varit som bäst när han inte försökt låta tuff, utan bara tagit över och blivit synonym med låtens karaktär, vad det än mände vara. Det var också här Alice på allvar började bejaka sina Detroit-rötter igen i låten "Detroit City" och musikaliskt är "The eyes of Alice Cooper" definitivt en återgång till det gamla soundet. Låten "Between high school & old school" är utsökt, precis som "Novocaine".

Dirty diamonds (2005)

Producent: Steve Lindsey

"Dirty diamonds" tar vid där föregångaren slutade, det vill säga i det mer jordnära rock-soundet. Men där "The eyes of Alice Cooper" kändes inspirerad och genuin känns "Dirty diamonds" oftast bara trött, både i sound och låtskrivande. Många låtar börjar lovande, men det är som om varken Alice eller bandet orkar hålla energin uppe. Även om jag älskar samarbeten över genregränser är sistalåten "Stand", där rapartisten Xzibit medverkar, bara så fel, så fel. Det känns mest som ett desperat försök att vara cool. Och det behöver sannerligen inte Alice Cooper Xzibits hjälp för att vara.

Along came a spider (2008)

Producenter: Greg Hampton/Danny Saber

Ännu ett tema-album, den här gången i form av en makaber mordhistoria, som en sorts musikalisk 7even. Rakt upp Alices allé, med andra ord. Kanske beror det på den makabra storyn, men "Along came a spider" är mer metal än hårdrock och tyvärr är melodierna, eller snarare bristen därpå, sorgligt endimensionella och fantasilösa, vilket gör att allting snart flyter ihop till en enda röra. Lite som bakgrundshistorien. Samtidigt är det väl bara Alice Cooper som skulle på tanken att låta karaktären av en seriemördare sjunga "I wanna get in touch with your feminine side".

Welcome 2 my nightmare (2011)

Producent: Bob Ezrin

Om Meat Loaf kan så kan väl Alice. Göra en del två av sitt mest klassiska album, alltså. Och den återvändande mardrömmen måste naturligtvis börja med temat från "Steven", något annat vore nästan tjänstefel. Det är också lite det som är problemet här, åtminstone för mig. Det känns lite för förutsägbart, lite för konstruerat, lite för … tråkigt. Det saknas inte små överraskningar eller sköna blinkningar till det förflutna, men det känns samtidigt som om det kanske gått lite för fort i låtskrivarfasen, även om Alice själv säger att han aldrig haft så roligt i skrivandet av ett album.

Paranormal (2017)

Producenter: Bob Ezrin/Tommy Henriksen/ Tommy Denander

"Paranormal" fick genomgående bra recensioner när den kom och det är inte svårt att förstå varför. Den låter otippat vital för en 69-åring och faktum är att Alice sjunger bättre än på länge här. Kanske för att det faktiskt finns en del riktiga melodier att sjunga. Om man kan ha överseende med digitalskadade gitarrer och och andra "moderna" studiotricks finns det några retromoderna pärlor ("Holy water", "The sound of A", "You and all of your friends") att hitta här. Allra bäst är "Paranoic personality", som man med en kofot och lite tur hade kunnat tränga in på "Love it to death". Kanske. Extra kul också för att vår svenska rocklegosoldat Tommy Denander är med och lirar och producerar.

Detroit Stories (2021)

Producent: Bob Ezrin

Med utgångspunkt i "Detroit City" från "The eyes of Alice Cooper" formar Alice och Ezrin ett temaalbum om hemstaden och dess rockarv. Covers på Velvet Underground, MC5, Bob Seger och Outrageous Cherry varvas med nyskrivna låtar på samma tema – och visst dyker de överlevande medlemmarna från originalgruppen upp på några spår. Det är rart och lite rörande och stundtals riktigt bra – men den bestående känslan är ändå att idén och ambitionen bakom albumet är bättre än slutresultatet.

4BIKERS FODER-JACKA BUDDY 799 kr

4BIKERS BUDDY BYXA 1999 kr JACKA 2499 kr

4BIKERS KENNY 1799 kr

LINDSTRANDS LEJEN 1995 kr

4BIKERS CAMPINGSTOL MOOD 599 kr

4BIKERS MC-TÄLT ORIGINAL 2499 kr

4BIKERS HARRIET 1899 kr

RICHA D30® BACKSHIELD 1199 kr

4BIKERS FIBERTECH från 2799 kr

Kraftig denim & skinn

4BIKERS DENNIS 1499 kr

KNOX ORSA TEXTILE MK3 1599 kr

DuPont™ and Kevlar® are trademarks or registered trademarks of E.I. du Pont de Nemours and Company.

Reservation för tryckfel, eventuella prisförändringar och slutförsäljning.

rockand

Ett vackert rum fyllt av musik. Inspelad på 5.000 cd-skivor, varenda en utvald och högt avhållen av Håkan Kårebrand som kallar rummet sitt ”rockandrålderdomshem”. En gång bestod samlingen av motsvarande musikskatt på vinyl. Håkan säger att han har blivit idiotförklarad flera gånger för att han bytte lp mot cd, men det tjänar inget till att ångra sig. Musiken är densamma och det är den han vill ha.

Håkan bor på ålderdomshem

En gång i tiden hade Håkan Kårebrand från Uddevalla 5.000 lp-skivor. Det har han inte längre. Men musiken har han återtagit. Den här gången på cd. Ett byte han har blivit idiotförklarad för. Men han ångrar ingenting, det är ändå musiken som betyder något.

Av Per Stern (text), Roine Lundström (foto)

▲
Jethro Tulls andra album "Stand up" från 1969 vann New Musical Express pris för bästa albumomslag. Cd-upplagan "Stand up – the elevated edition" från 2016 innehåller två cd och en dvd med en hel del tidigare outgiven musik, bland annat från Sverige-turnén 1969. Starka låten "We used to know" har kusligt lik ackordföljd som Eagles "Hotel California" från 1976.

Två numrerade boxar med The Kinks "The EP collection" 1 och 2. Tio cd i varje. Utgivna av Essential Records 1998 respektive 2000. Den röda ettan är nummer 2.424 av 15.000, den blå är nummer 9.202. Sådant som Håkan hörde första gången när han långhårig och fin gick omkring i utsvängda jeans, blommig skjorta och boots. ▼

Håkan har någon enstaka vinylskiva kvar, exempelvis Johnny Winters självbetitlade andra album från 1969, den har han inte kunnat göra sig av med. Någon gång när skivan var ny utspelade sig följande i ett sommarstuge-område utanför Uddevalla.

– Min kompis hade en stereoanläggning, en Bang & Olufsen, i föräldrarnas sommarstuga. Vi ställde högtalarna i det öppna fönstret och lade på "Johnny Winter" och skruvade upp till maxvolym, berättar han.

Sedan gick de på en promenad, allt längre bort, för att ta reda på hur långt ut i naturen ljudet från stereon kunde nå. De gick och gick till tonerna av Johnnys brännheta Texasgitarr och högintensiva röst som manade: "Be careful with a fool, someday he may get smart ..."

– Vi fick gå väldigt långt och när vi kom tillbaka stod både hans och min pappa, och fyra andra vuxna herrar, och väntade på oss. Rosenrasande! De kunde inte komma in i stugan och stänga av stereon, för dörren var låst.

Annars började det för Håkan, som det gjorde för en hel del andra i samma generation, med en rullbandspelare och en mikrofon som ställdes upp framför radioapparaten när exempelvis Tio i topp eller Kvällstoppen sändes.

– Och alla närvarande var tvungna att vara tysta.

Zeppelin blev starten

Sedan kom banankontakten som man pluggade in mellan bandaren och radion och som gjorde det fritt fram att samtala eller sjunga med.

Plattan som definitivt satte igång Håkans skivsamlande var "Led Zeppelin II".

– Någon hade med den och spelade i skolan. Jag blev helt betagen. Vi hade inte ens en skivspelare hemma. Jag sprang hem till morsan och sa att det just hade kommit en trippel-lp med Evert Taube, hennes favorit, och var det inte dags för oss att skaffa en skivspelare? Hon sa bara: Vad är det du vill ha nu då?

De gick i alla fall till Thörners radioaffär och köpte en Philips skivspelare med högtalare i locket. Mamma skaffade Taube-plattan. Och för Håkan drog det i gång.

– "Led Zeppelin II" var första skivan. Sen ville jag ha samma skivor som kompisarna hade: John Mayall, Johnny Winter, Fleetwood Mac, Stones. Efter det kom de andra banden som på ett pärlband.

Medan kompisarna mekade med sina mopeder satt Håkan inne och lyssnade på skivor.

– Jag skrev ner texterna och lärde mig engelska. Om texterna fanns med försökte jag översätta dem. Engelska blev mitt bästa ämne i skolan.

Håkan spelar sina skivor på en Arcam CD73 matchad med en förstärkare från McLaren. Rummet är försett med dubbelt tak och dubbla väggar för att omgivningen inte ska bli störd. Håkan har lett programserien ”Det var bättre förr” i lokalradion. Efter att ha spelat låtar av Jefferson Airplane tyckte en chef att det var dags att byta kusk.

”Håkan sålde av resten av samlingen. Nästan i samma stund blev det uppenbart att incitamentet för hans samling inte var samlingen i sig.”

Han citerar på stående fot: ”What is this that stands before me? / Figure in black which points at me / Turn around quick, and start to run / Find out I’m the chosen one / Oh no!”

– Black Sabbath, det var jäkla spännande!

Grät länge

1972 började han ta lite extrajobb vid sidan om skolan.

– Då tog det fart ordentligt. Det jag tjänade gick till skivor.

Senare höll han i en studiecirkel bestående av en diskussionsgrupp som pratade om, just det, musik. Arvodet han fick gick till, just det, grammofonskivor.

Så höll det på till fram på mitten av 80-talet. Vid det laget var Håkan ägare till 5.000 lp-skivor, förvarade i Billyhyllor utefter en hel vägg.

– Där någonstans kom vändningen. Jag tog med mig skivor till Satisfaction i Göteborg för att få dem värderade och jag sålde en del dubbletter. På något sätt fick en kille reda på att jag hade en stor samling och frågade om han kunde få komma och titta.

Den godhjärtade Håkan bjöd hem honom.

– Han satt en hel dag inne i musikrummet. Och han visste precis vad han ville ha. Jag tyckte synd om honom, att han som kommit hit ända från Göteborg skulle få åka lottlös tillbaka. Så han fick köpa skivorna. Efteråt grät jag i tre månader.

Nu var det som att det inte var någon idé längre, så Håkan sålde av resten av samlingen. Nästan i samma stund blev det uppenbart att incitamentet för hans samling inte var samlingen i sig.

Spelar hela tiden

– Det är musiken jag vill åt. Jag spelar från det att jag stiger upp på morgonen till dess att jag går och lägger mig på kvällen, säger han.

I den här vevan hade musiken börjat komma ut på ett nytt format, cd-skivan. ▶

"Smash Boom Bang" är en antologi utgiven av tyska Bear Family. En hyllning till den tyska beatboomen i mitten av 60-talet samlat på 20 cd med titlar som "Beat im Ruhrgebeat" (ni hajar ordleken?), "Die München Szene" och "The German Blue Flames". Hela samlingen bildar också fotokonst i cd-hyllan.

Cirkus "One", en av limiterade 500 ex med "High quality LP style mini sleeve". Engelska progressive rock-bandet Cirkus släppte första plattan "One" 1973, med hyfsat korta låtar för genren. Har beskrivits som ett recept med ingredienser som Yes, Genesis och Bowie. Andra plattan "Two" skulle dröja till 1994.

Johnny Winters "Johnny Winter" från april 1969 är en av Håkans få kvarvarande lp-skivor. Han har den förstås på cd också, Japanpressad. Johnnys första platta på Colombia som signade honom för den då rekordstora summan 600.000 dollar. Hans lillebrorsa Edgar är med på ett hörn, och faktiskt också gamle Willie Dixon som spelar bas på "Mean mistreater".

De första cd-hyllorna måttbeställde Håkan av en möbelsnickare som anpassade varje hylldel för ett visst antal plattor. Under åren har cd-skivorna fått alltmer varierande format som kräver andra hyllor.

▶ – Jag köpte det som fanns, det var inte så mycket i början. "Brothers in Arms" med Dire Straits var en av de första. En annan var "A nod's as good as a wink to a blind horse" med Faces. Ronnie Lane är fantastisk, en av mina favoriter.

Efter många resor till Göteborg och skivbutikerna Waidele, Skivhugget, Bengans och Dirty Records, liksom ett antal beställningar av näthandlare som Delerium och Kozmik Ken var ordningen återställd.

– All musik jag hade haft på lp köpte jag nu tillbaka på cd.

Vi frågar efter godbitarna i samlingen i musikrummet som Håkan i dag kallar "rockandrålderdomshem".

– Jag tycker nästan alla är rariteter. Många är svåra att få tag på, om man inte går in på Discogs, men då kostar det.

Mayall till öde ö

Men visst finns det några som betyder lite extra.

– "Blues from Laurel Canyon" med John Mayall. Sedan jag hörde den första gången har den följt mig genom livet. Det är plattan jag skulle ta med mig till en öde ö. Den unge Mick Taylors gitarrspel är otroligt bra.

Som mycket annat i Håkans skräddarsydda cd-hyllor är Mayalls hyllning till området i Santa Monica Mountains ovanför Los Angeles Japanpressad, SHMCD (Super High Material CD), en variant av cd-skiva som lanserades 2007 och som enligt tillverkaren låter bättre tack vare en utveckling av material och pressning.

– Om de är bättre tvistar de lärde om. Skivorna är i alla fall eftertraktade, säger Håkan.

Viktigt papper

Helst ska de Japanpressade skivorna ha en obi på omslaget, en liten pappersflärp med diverse info skriven med japanska tecken.

– Skivorna med obi är värda nästan dubbelt så mycket.

Ska man snacka värde så hade väl Håkans lp-samling haft ett större värde i pengar än samlingen han har nu inom de fyra dubbla väggarna och under det dubbla taket han utrustat rummet med för att inte störa sin hustru.

Om han fortfarande ångrar att han sålde vinylen?

– Det är ingen idé. Det går inte att ångra livet. Allt jag har gjort gör mig till den jag är i dag, på gott och ont, säger han.

Dessutom är han glad för var och en av de 5.000 cd-skivorna, det märks när han plockar dem ur hyllorna för att berätta om dem.

– Jag lyssnar inte på Spotify. Jag vill välja själv vad jag ska lyssna på och när jag ska göra det. Och så är det fortfarande detta med att kunna hålla skivorna i handen. □

Japanpressad mångkultur. Exempelvis smäktande progrock från engelska Barclay James Harvest och deras genrekollegor och landsmän i Tiger. Nektar är mer av samma vara men tysk, och ovanpå det Premiata Forneria Marconi från Italien som fick sina texter utskrivna fonetiskt av King Crimsons textförfattare Peter Sinfield. The Golden Cups är en egen produkt, ett av toppbanden i den japanska Group Sounds-eran i mitten av 60-talet. Och så våra egna Tages.

Bara smeknamnet skulle för vissa i dag vara en kränkning. Fiolspelaren och sångaren Don "Sugar Cane" Harris ville dessutom ha med en kvinnas bröstvårta bredvid amerikanska flaggans stjärnor på omslaget 1973. Frank Zappa lär ha betalat borgen för att få ut denne sin favoritspeleman ur fängelset. Sugar Canes insats på Zappa-plattor som "Hot Rats", "Burnt weeny sandwich" och "Weasels ripped my flesh" hör till skivornas höjdpunkter.

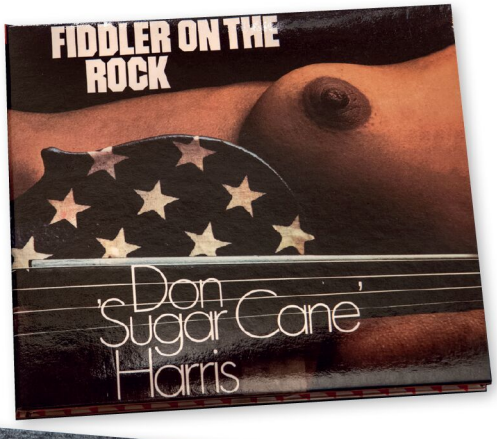

Japanpressad "Blues from Laurel Canyon" med obi-strip med diverse info om skivan översatt till japanska. En del skivköpare slänger obin, möjligen ovetande om att den höjer värdet väsentligt på skivan. John Mayalls blues-platta från 1968 hyllar musiker som Canned Heat och Frank Zappa. Den senare är hjälten som bor på "2401" i låten med samma namn. Mick Taylor spelar gitarr som en ung gud. En platta som följer Håkan genom livet.

"Dave's Picks" (Rhino) är en milt sagt omfattande cd-utgivning av i första hand tidigare outgiven livemusik av amerikanska Grateful Dead. Det finns att ta av, Grateful Dead gjorde drygt 2.300 livespelningar under karriären. De flesta albumen innehåller tre cd, konserterna var långa. Plattorna är åtråvärda bland "Deadheads", hängivna Grateful Dead-fans, av vilka Håkan är en. Bonusplattorna säljs ofta separat och är ännu större dyrgripar.

Döda Havet lever upp med ny trummis

Blanda metal, melankoli, progressiva inslag, grunge-influenser och texter på svenska. Resultatet blir Uppsala-bandet Döda Havet, som är tillbaka efter en pandemipaus – med en ny trummis bakom kaggarna.

Av Anders Lundquist (text), Stefan Boman (foto)

Döda Havet har sitt ursprung i att sångaren, gitarristen och låtskrivaren Staffan Stensland Vinrot satt på en massa låtar på svenska som han ville testa att spela in.

– Jag har skrivit låtar sedan åtta års ålder, men det tog förstås ett tag innan det började likna något, ler han när vi träffar kvartetten i deras kombinerade replokal och inspelningsstudio, i utkanten av Uppsalas innerstad.

Även tidigare band som Staffan har varit med i har börjat med att ett antal musiker har samlats för att spela in hans låtar, innan det hela har resulterat i ett band.

– Döda Havet är nog tredje gången som det har skett, säger han.

Speciella texter

Två album har det blivit hittills: debuten ”Döda Havet” släpptes 2016 av eldsjälen Dan Olson, som kanske är mest känd som mannen bakom Uppsalas finfina skivaffär Open Mind, men som också driver Open Mind Records – ett skivbolag som fokuserar på att ge ut akter med lokal förankring.

Döda Havets andra album,”Tid och rum”, släpptes 2020 av skivbolaget Gaphals.

En av de saker som är speciella med bandet är texterna. De kan vara introverta, melankoliska, arga, glada och rymmer ofta fyndiga formuleringar (ta bara en låttitel som ”Komatecken”). Enligt Staffan var övergången från att skriva på engelska till att skriva på svenska ganska smidig och vållade inte någon större vånda.

Under pandemin blev gruppen av med två musiker. Sedan dess har de återstående medlemmarna – Staffan, basisten Lawfence Mackory och gitarristen Peter Garde Lindholm – bestämt sig för att klara sig utan keyboards, men värvat en ny trummis, Martin Wallén. För enkelhetens skull har denne samma förnamn som sin föregångare.

– Vi kallar honom för ”Martin 2”, ler Staffan. Vi har spelat ihop i ett band tidigare och gick även estetisk musik tillsammans, så han är ingen främling.

Martin har frilansat som heltidsmusiker i många år.

Andra genrer

– De band jag har spelat i har dock inte varit så rockorienterade, utan det har mer handlat om reggae, R&B, soul och gospel. När jag fick höra ”Tid ▶

Döda Havet är baserade i Uppsala och har släppt två album. Från vänster: Peter Garde Lindholm (gitarr), Staffan Stensland Vinrot (sång, gitarr, låtskrivande), Martin Wallén (trummor) och Lawrence Mackory (bas).

Döda Havets basist Lawrence Mackory (vid datorn) är även ljudtekniker, mixare och masteringstekniker. Här spelar han in ett gitarrpålägg av gitarristen, sångaren och låtskrivaren Staffan Stensland Vinrot.

"Om det är någon som inte är så inne på musik som frågar, säger jag helt enkelt att vi spelar rock. Om personen är mer insatt i musik, säger man kanske att vi spelar någon form av melankolisk rock med progressiva drag och texter på svenska."

Döda Havets debutalbum heter, kort och gott, "Döda Havet" och släpptes på vinyl av Uppsalabaserade Open Mind Records 2016.

Det dröjde hela fyra år innan Döda Havet släppte sitt andra album, "Tid och rum" (2020). Även detta släpptes på vinyl. Denna gång var skivbolaget Gaphals i Linköping.

▶ och rum" för ett par år sedan kontaktade jag Staffan, halvt på skoj, "hör av er om ni behöver en trummis, vore kul att få hamra lite rocktrummor, spräcka en crash och slå av några trumstockar!" Senare slumpade det sig att de faktiskt behövde en ny trummis, och jag har faktiskt redan slagit sönder en dyr crash och ett antal trumstockar, skrattar den nye batteristen.

Sedan han kom med har de gjort tre spelningar. Störst succé – både publikt och i fråga om skivförsäljning – gjorde de på Slaktkyrkan i Stockholm i november 2022. Senaste giget skedde en vecka innan jul i Uppsala. Allt har gått bra.

– Det känns som om vi har "dejtat" vår nya trummis och vi är fortfarande lite nyförälskade, ler Lawrence.

Rock, prog, svenska

Hur beskriver ni er musik?

– Om det är någon som inte är så inne på musik som frågar, säger jag helt enkelt att vi spelar rock. Om personen är mer insatt i musik, säger man kanske att vi spelar någon form av melankolisk rock med progressiva drag och texter på svenska, säger Lawrence.

Staffans låtar är ganska färdiga när han presenterar dem för de andra. Han är dock öppen för att alla andra i bandet adderar sin egen personlighet. Lawrence hävdar dessutom att Staffans låtar har gjort honom till en bättre basist.

– Hans låtskrivande är ständigt intressant och har gett mig ett helt annat musiktänk än jag hade tidigare. Jag vill till och med påstå att jag förstår musik bättre på grund av hans låtar, vilket är häftigt Han skriver väldigt bra för bas. Jag kryddar förstås med eget, men hans basgångar ger mig en bra grund att stå på och utgå ifrån.

Martin påpekar i sin tur att Staffan skriver många riff med rytmisk "tre-mot-två-känsla" vilket är vanligt i en del hårdrock och prog, men även har ett släktskap med den västafrikanska musiken.

Annan trumstil

Jag frågar trumslagaren om han ser annorlunda på gruppens musik, nu när han är med och spelar den.

– Även när man bara lyssnar tänker man som musiker ofta på vad man skulle göra själv och det som är mest spännande för mig är att min föregångare hade en ganska annorlunda spelstil. Han gjorde ofta saker som jag kanske inte skulle ha gjort. Därför är det en utmaning att försöka vara trogen mot den han gjorde och samtidigt försöka få in sin egen grej.

Även Lawrence tänker ibland annorlunda och tycker att Martin gör lite för många funk-fills eller "spelar över", vilket trummisen också finner nyttigt att ta till sig.

– En av gruppens styrkor är just att vi är olika varandra i uttrycket och att blandningen

Döda Havet rockar loss livligt i replokalen. Det saltstänkta gruppnamnet refererar inte specifikt till havet vid Israel och Jordanien med samma namn, utan är enligt bandet ämnat att ge mer allmänna associationer. Ord som ”döda” och ”havet” rymmer ju en viss ödslighet som passar musikens ofta melankoliska ”vibe”. Man kan också tolka in en hänvisning till samtidens miljöförstöring om man vill. Fundera på det ...

blir jäkligt häftig. Eftersom det är så god stämning i bandet i övrigt, fungerar det med konstruktiv kritik, menar han.

Peter menar att gruppens styrka och svaghet egentligen är två sidor av samma mynt.

– Att vi inte känner att vi måste vara något speciellt eller visa upp någon speciell sida. Ingen av oss känner någon press på sig att saker måste göras på något visst sätt, vare sig musikaliskt eller i övrigt. Det kan i sin tur också hindra oss om vi vill ”komma vidare” karriärmässigt.

Många fans i Norge

De säger att de ibland bestämmer sig för att skärpa sig när det gäller marknadsföring, men lätt fastnar i att dricka kaffe och snacka om annat. Sedan återgår de till det som faller sig naturligt: musikskapandet.

– Vi har helt enkelt ingen i bandet som är en riktig ”fixare”, konstaterar Lawrence. Den som kommer närmast är nog jag. Jag kan i alla fall läsa kontrakt och så. Vi saknar fortfarande en briljant imageidé. I slutändan blir allt bara jobbigt och krystat när vi försöker vara strategiska. Det känns som att vi vill göra vår musik och sedan får folk hitta oss.

När de väl får fanmejl är breven ofta långa och hjärtliga och visar att både musiken och texterna verkligen berör folk.

– Vi tycks ha många fans i Norge, så nu måste vi väl dit och spela också, låtsassuckar Lawrence, men ser väldigt nöjd ut.

Hemliga egenheter

Många brittiska band tar en massa kokain, får storhetsvansinne efter en platta och splittras. Döda Havet känns väldigt vettiga och ”svenska”.

Fullt så präktiga är de dock inte, påpekar Peter.

– Alla band har ju sina egenheter och jargonger och när man känner någon väl, sänks ju ribban. Fast det som sägs då kanske inte lämpar sig för tryck, ler han.

Har ni INGA konflikter?

– I vår tidigare sättning kunde vi känna av en del åldersskillnader inom bandet, men också lite olika ambitionsnivåer. Alla ville inte repa lika mycket.

Oj, så skandalöst.

– Hmmm ... Vi måste kanske hitta på en konflikt, så att vi blir lite mer intressanta för media, ler Lawrence.

Peter påpekar att bandet väldigt mycket är en social grej.

– Om inte Döda Havet fanns, skulle jag inte få träffa de andra lika regelbundet. Ibland känns musiken nästan som en biprodukt av vår vänskap. Det blir en anledning för oss att ses – och en bra sådan!

Får aldrig hybris

Jag ger mig inte. Tappar de aldrig fattningen eller får hybris?

– Vi är förstås jätteglada efter en lyckad spelning, men det är ingen som blir stöddig eller slår sönder ett hotellrum precis, skrattar Peter.

Inga groupies?

– Ingen som kommit fram till mig i alla fall.

Det tycks som om bandet även där låter andra ta initiativet. Fast bland många experter anses det vara smart att inte vara efterhängsen eller ”klängig”.

De kanske är något på spåren i alla fall? □

Samantha och jakten på vinylskivor

Samantha Fish samlar på vinylskivor, och älskar därför att bläddra i Skivbacken.
– Jag gillar att gå i skivbutiker. En del av det roliga är jakten. Hela upplevelsen: att bläddra, hitta och kolla in plattorna, säger den amerikanska bluesrockstjärnan.

Av Jörgen Holmstedt (text) och Stefan Boman, TT, arkiv (foto)

"Tre tidiga, viktiga influenser för mig."

Personligt

SAMANTHA FISH
FÖDD: 30 januari 1989 i Kansas City.
BOR: Hus i New Orleans.
GÖR: Sjunger och spelar gitarr på egna turnéer och skivor.
FAMILJ: ”Nej, jag tänker inte avslöja om jag har något fast sällskap den här gången heller. Jag vill fortfarande behålla lite mystik, hihi.”
INTRESSE: Matlagning, samla vinylskivor, hänga med vänner och att resa.
AKTUELL: Med albumet ”Death wish blues” med Jesse Dayton.

Med dessa tre artister började det för Samantha Fish: Stevie Ray Vaughan, The Rolling Stones och Tom Petty and the Heartbreakers. ”Jätteviktiga influenser för mig. Jag lyssnade på rock som barn, det kommer från mina föräldrar”, berättar hon.

"Det är bara bra låtar på den här", tycker Samantha om klassikern "Rocks" med Aerosmith. Och det har hon ju rätt i. På bilden ovan jammar hon med Aerosmith-sångaren Steven Tyler på Maui, Hawaii, den 12 januari 2016. "Han drog på värsta showen, som vanligt."

"De har inget att dölja", fnittrar Samantha om The Allman Brothers Band.

"Nu ska vi se, 'Warpigs' är låt nummer ett." Samantha Fish har framfört inledningslåten på Black Sabbaths "Paranoid"-album. "För att reta de som tyckte att jag var för rockig för att uppträda på bluesfestivaler. Black Sabbath började faktiskt som ett bluesband", påpekar hon. På bilden, fr.v. Ozzy Osbourne, Tony Iommi, Bill Ward och Geezer Butler 1969, under deras bluesperiod.

Samantha Fish skiner upp vid åsynen av tre extra viktiga plattor för henne.

– Den här har jag! säger hon om "Damn the torpedoes" med Tom Petty and the Heartbreakers. Jag älskar Mike Campbell, leadgitarristen. Och titta, Rolling Stones och Stevie Ray Vaughan! Har ni satt ihop backen speciellt för mig? Tre viktiga, tidiga influenser för mig, speciellt vad gäller gitarrspel. Och så än i dag. De här skivorna upptäckte jag genom mina föräldrar. Jag lyssnade inte bara på pojkband, som tjejer gjorde när jag var barn, utan även på rock'n'roll.

Black Sabbaths andra album, "Paranoid" från 1970, brukade Samantha spela en låt från.

– Jag lirade "Warpigs" på bluesfestivaler runt 2014. Där tyckte folk att jag var för rockig för att vara bluesartist. Därför spelade jag "Warpigs", för att vara lite rebellisk. Jag älskar att Black Sabbath började som ett bluesband. Många har förbestämda föreställningar om hur olika musikgenrer ska vara, men olika stilar flyter in i varandra. Bluesen har influerat så många, inklusive Sabbath. Folk blev som galna när jag spelade "Warpigs", haha!

Jammade med Steven Tyler

The Runaways med "Queens of noise" (1977) ligger därnäst. Är Samantha för ung för att känna till dessa kvinnliga rockpionjärer?

– Inte alls. The Runaways banade vägen för oss tjejer. Speciellt Joan Jett, hon är 100 procent rock'n'roll. Unga kvinnor med mycket attityd på scenen.

Med en av killarna i Aerosmith, här representerade av "Rocks" (1976), har hon spelat.

– Jag jammade med Steven Tyler för några år sedan, på Maui, Hawaii. Willie K, en jättebra sångare och gitarrist har en bluesfest där varje år i januari. Det är då storfräsarna hänger i sina sommarhus där. Steven Tyler, Alice Cooper, Michael McDonalds och flera andra gick upp på scenen. Otroligt kul att spela blues med de där snubbarna. Vi rev av "Oh well", den gamla Fleetwood Mac-låten.

Besökte Bon Scott-statyn

AC/DC med europeiska debutskivan "High voltage" (1976) gör henne på extra gott humör.

– Hell yeah! Vi pratade mycket om AC/DC för ett par veckor sedan, när vi var i Australien. I Perth kollade vi in Bon Scott-statyn.

Hon fnissar förtjust över den hädangångne sångarens ekivoka lyrik.

– "The Jack" handlar om en könssjukdom och "She's got balls" är en underbar ordlek. Bon Scott fick till och med en säckpipa att låta rock'n'roll. Jag köpte en säckpipa när jag var i Skottland för ett tag sedan. Angus Young är en av gitarristerna som fick mig att välja en Gibson SG som huvudgitarr. Han, Tony Iommi, Sister Rosetta Tharpe och Derek Trucks.

"Serious business" (1985) och "Third degree" (1986) med Johnny Winter (1944-2014) gör henne aningen nedstämd.

– Jag saknar honom, suckar hon. Jag träffade Johnny Winter tidigt i min karriär, när jag var en del av turnépaketet Girls with Guitars. Vi var förband till Johnny i New York, på B.B. Kings Blues Club & Grill. Johnny var så trevlig, bjöd in mig i sin loge, vi tog bilder och pratade. Han sa snälla saker om mig, som att jag var en bra gitarrist. Det gav mig motivation att fortsätta.

Bootleg-lp:n "Anarchy world wide" med The Sex Pistols (1977). Hur är hennes intresse för punkrock?

– Jag gillar punk! Det kan man höra lite på min nya skiva, "Death wish blues", som jag gjort med Jesse Dayton. Den har den där attityden. Men bluesen finns förstås

"En av anledningarna till att jag spelar på en SG", säger Samantha om AC/DC-gitarristen Angus Youngs val av gitarr. I Perth, Australien, var hon nyligen och kollade in Bon Scott-statyn. "Han fick till och med en säckpipa att låta rock'n'roll".

fortfarande där. Sex Pistols var före min tid, men jag har alltid lyssnat på gammal musik.

Visa rumpan eller inte

Därefter Led Zeppelin med "Houses of the holy" (1973).

– Fuck yes, vem är inte fan av Zeppelin? Jag har verkligen varit inspirerad av dem. Att skriva minnesvärda, ikoniska riff. Och Robert Plant är ju en helt galet bra sångare. Jag är tjej, men har ändå försökt låta så i åratal. Den här plattan har jag inte på vinyl, säger hon och tittar på de nakna småbarnen på omslaget.

I dag kan man inte göra ett sådant omslag.

– Jodå.

Inte i Sverige.

– Inte? Lorde, den unga popsångerskan, visar rumpan på sin nya platta. Jag tror att det är mer inne än någonsin att visa rumpan. Inte för att jag planerar att göra det. Åtminstone inte i dag, haha!

The Allman Brothers Band med självbetitlat förstlingsverk från 1969.

– Starten på sydstatsrocken. Älskar den här skivan.

Hon viker upp konvolutet och fnittrar åt nakenbilden. ▶

"Johnny gav mig motivation att fortsätta."

"Jag saknar honom." 2011 spelade Samantha i tjejtrion Girls With Guitars, som var förband till Johnny Winter. På bilden har blueslegenden bjudit in henne till sin loge. "Han var så trevlig, och sa att jag var en bra gitarrist".

"Jag gillar punk! Det kan man höra på min nya skiva 'Death wish blues', som jag har gjort med Jesse Dayton" (nedan). "Sex Pistols var före min tid, men jag har alltid lyssnat på gammal musik".

Samantha blir förvånad när hon får höra att ett omslag som det till Led Zeppelins "Houses of the holy", med nakna småbarn, skulle möta motstånd i dag. "Jag tror tvärtom att det är mer inne än någonsin att visa rumpan. Inte för att jag planerar att göra det", fnissar hon. Infällda bilden: Led Zeppelin på det tidiga 70-talet.

– De har inget att dölja. Hämningslösa, coolt.

Så långt skulle du aldrig gå?

– Det vet man aldrig, ler hon. Ibland måste man tänja på gränserna för att skapa stor konst.

Yngwie Malmsteen's Rising Force med självbetitlad platta från 1984 gör henne till ett enda stort frågetecken.

– Rising Force ... vad är det?

Yngwie Malmsteen, svensk gitarrist, och hans band.

– Aha, från Sverige? Nyklassisk rock, säger du? Måste lyssna på honom. Han ser väldigt svensk ut, eller hur?

Älskar Kiss

Gary Moore (1952-2011) gav ut "Back on the streets" 1978 och året efter i USA.

– Han var ofattbart bra. Stor i Europa, men inte i USA. Jag hörde Gary Moore först när jag kom till Europa. Då var det bara: Holy hell, hur kan jag ha missat detta!

Samantha blir uppspelt av att hitta Kiss med "Rock'n'roll over" (1976).

– Jag älskar Kiss! Peter Criss är nog min favorit, eftersom jag älskar katter. Eller ... Ace Frehley så klart, cool gitarrist. Jag gillar deras hängivna, smarta sätt att hitta på scendräkter. Jag gör det själv, men kommer inte ens i närheten av Kiss. Snacka om att bli ikoner och att skapa varumärken. Kolla, erbjudandet om att gå med i Kiss Army och att köpa Kissprylar ligger kvar i omslaget! Kiss bemästrade fanklubbsgrejen och pryl-försäljningen till fullo.

Hon finner även klistermärket som medföljde lp:n.

– Kul! Om jag var ung fantast och fick ett klistermärke, wow, då skulle jag vara Kissfan för evigt. Den där roliga bonusen. 70-talet är min favoritperiod med Kiss. "Calling Dr Love" är en favoritlåt. Jag kallades så när jag gick i sexan. Inte för att jag vet om jag levde upp till det epitetet, haha!

En tuff väg att gå

Ett par tidiga tjejrockare: Heart med debut-lp:n "Dreamboat Annie" (1975).

– Bra band. Det här omslaget har jag aldrig sett.

Heart är fortfarande aktiva, även om systrarna Ann och Nancy Wilson inte drar jämnt.

– Det är en tuff väg att gå, att hålla på så länge i den här branschen. Och att dessutom jobba med en familjemedlem, jag kan inte föreställa mig hur det skulle vara. Men Heart

”Den där roliga bonusen.”

”Jag älskar Kiss! Jag gillar deras hängivna, smarta sätt att hitta på scendräkter. Jag gör det själv, men kommer inte ens i närheten av dem”, säger Samantha. Hon blir uppspelt över att klistermärket och Kiss Army-informationen ligger kvar i det 47 år gamla ”Rock and roll over”-albumet.

Samantha Fish har spelat förband till AOR-legendarerna Journey och Foreigner. ”De var otroligt bra, båda banden. Den typen av rock tar med lyssnaren på en resa, i låtarna”, säger hon. Men hon kan bara nämna en enda bandmedlem: Steve Perry (bilden), den före detta Journey-sångaren.

”70-talet är min favoritperiod med Kiss. ’Calling Dr Love’ är en favoritlåt. Jag kallades så när jag gick i sexan. Inte för att jag vet om jag levde upp till det epitetet, haha!”

har gjort ändå lyckats göra så mycket bra musik.

Därefter blir det AOR-giganter: Journey med ”Escape” (1981) och ”Double vision” (1978) med Foreigner.

– Jag öppnade för både Journey och Foreigner samma dag, på en festival i Europa. De var otroligt bra, båda banden. Den typen av rock tar med lyssnaren på en resa, i låtarna.

70- och 80-talens AOR-band kallades nedlåtande för ansiktslösa, för att de ansågs sakna starka profiler. Nästan ingen visste vad bandmedlemmarna hette. Kan du nämna någon?

– Eh, Steve Perry, eller hur? Men sjunger han fortfarande? Jaså, på en julplatta. Och få se nu, resten … Nej, jag kan inte nämna någon mer bandmedlem.

Lynyrd Skynyrds förstlingsverk ”Pronounced ’lĕh-’nérd ’skin-’nérd” (1973).

– De var oslagbara på att arrangera gitarrer, med de där långa svansarna av gitarrsolon från deras tre gitarrister, efter själva låten. Som i ”Freebird”.

Letar efter en Lizzy-cover

Tvillinggitarrer då? Thin Lizzy med 1975 års lp ”Fighting”.

– Thin Lizzy var otroliga, tycker hon och börjar nynna de berömda gitarrharmonierna i ”The boys are back town”.

– Jag och Jesse borde spela en Thin Lizzy-låt. Men inte ”The boys are back in town”, utan någon mer okänd, men lika bra låt. Lizzy har ju massor. Jag måste tänka på det.

Av en tillfällighet visar det sig att två liknande skivomslag har hamnat efter varandra: ZZ Tops ”El loco” (1981) och ”Ace of spade” (1980) med Motörhead. Tema: tre desperados i öknen.

Samantha skrattar.

– Skillnaden är att medan ZZ Top ser ut att ha kul, är Motörhead tuffa. Jag har träffat Billy Gibbons. Han har glimten i ögat, men är minst lika seriös som någon annan.

Slut. Samantha måste förbereda sig för att möta publiken på ett utsålt Nalen.

– Kul att få prata om enbart musik för en gångs skull, säger hon och ler stort.

Två timmar senare har hon och Jesse Dayton gjort braksuccé. □

Tack till: *Nostalgipalatset, Sankt Eriksgatan 101 i Stockholm, som har alla dessa underbara vinylskivor, och nästan allt annat ni kan tänka er.*

Wishbone Ash bestod 1974-1980 av Martin Turner (sång, bas), Steve Upton (trummor, dold), Andy Powell (sång, gitarr) och Laurie Wisefield (gitarr). När gruppen hade en lista på tänkbara gruppnamn satte Martin ihop Wishbone (önskeben) och Ash (aska).

Wishbone Ash blev en maktkamp

Wishbone Ash var ett av 70-talets mest inflytelserika brittiska rockband. Både Thin Lizzy och Iron Maiden har erkänt att de inspirerades av deras gitarrstämmor. Gruppen existerar än i dag, under ledning av sångaren och gitarristen Andy Powell. Gruppens tidigare sångare och basist, Martin Turner, är dock fortfarande bitter.

Av Anders Lundquist (text), TT Bild, Getty, Arkiv (foto)

Wishbone Ash bildades i London när Martin Turner och trummisen Steve Upton letade en gitarrist.

– Vi ville bilda en powertrio och testade alla gitarrister vi kunde hitta och nobbade allihop, inklusive Andy Powell och Ted Turner, minns Martin Turner på telefon från sitt hem i England. Sedan tänkte vi ”kanske är det två gitarrister vi behöver, så att vi kan låta dem spela tillsammans?” Så vi bad både Andy och Ted att komma tillbaka. Idén funkade.

Konceptet var löst baserat på bandet Blossom Toes. Deras ledare var Jim Cregan, som senare blev gitarrist hos Rod Stewart. ▶

Originalgitarristerna Andy Powell och Ted Turner. Båda fick nobben första gången de provspelade för bandet individuellt, men när de spelade tillsammans hände något. Powell spelar än i dag i Wishbone Ash.

Argus (1972) var det mest framgångsrika albumet med Wishbone Ash och nådde tredje plats på den brittiska försäljningslistan. De flesta texterna hade ett medeltida krigstema och handlade om härförare och makt. Musikaliskt blandade gruppen hård rock, folkmusikinfluenser och kyrkomusik på ett progressivt sätt. 2008 gjorde Martin Turner en ny studioinspelning av albumet, kallad "Argus through the looking glass". Samma år gjorde Wishbone Ash en liveskiva, "Argus then again live", där även de framförde hela albumet.

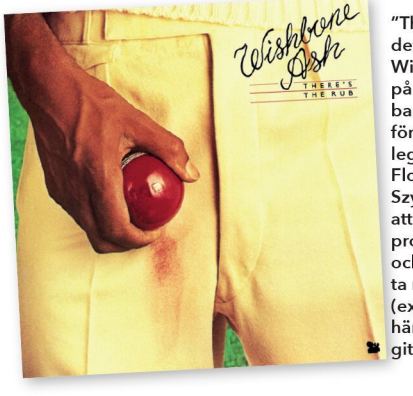

"There's the rub" (1974) var det första albumet där Laurie Wisefield hade ersatt Ted Turner på gitarr. Wisefield blev kvar i bandet i 11 år. Skivan var den första av flera att spelas in i den legendariska Critera-studion i Florida och producerades av Bill Szymczyk, som skulle komma att bli känd som The Eagles producent. Denne föreslog också att Wishbone Ash skulle ta med gitarristen Joe Walsh (ex-James Gang) i bandet. Det hände aldrig. I stället blev Walsh gitarrist i The Eagles.

▶ Fleetwood Mac med Peter Green och Danny Kirwan var en annan inspiration. Gitarrstämmorna gav dem ett tydligt sound.

– Dessutom spelade jag ofta melodiska basgångar under det, eftersom jag är uppväxt med klassisk musik, berättar Martin. Jag spelade ganska "pushy" och aktivt på den tiden. Jag spelar mer sparsmakat i dag.

Copeland manager

I samband med ett gig presenterade någon bandet för Miles Copeland.

– En mycket driven amerikan som försökte etablera sig i musikbranschen och bodde runt hörnet från Abbey Road-studion. Han blev vår manager, berättar Martin.

Wishbone Ash var en kort tid senare förband till Deep Purple. Ritchie Blackmore stod vid sidan av scenen och kollade in dem noga. Han berättade senare för en vän att de var bra. Vännens polare hade, i sin tur, precis blivit talangscout i Los Angeles och letade band. Det ledde till ett skivkontrakt med MCA och debutalbumet släpptes 1970.

– Vi var annorlunda. Vi var en demokratisk grupp, hade en amerikan boende i London som manager och var ett engelskt band som hade skivkontrakt i Los Angeles. Dessutom hade vi ett eget sound. De flesta band slog först på ena sidan av Atlanten och började därefter spela på den andra. Vi tog alla spelningar vi fick och pendlade, minns Martin.

Två kontinenter

Det tidiga 70-talet var bandets klassiska period, med "Argus" från 1972 som höjdpunkt.

– På "Argus" kan man tydligt höra gruppens två olika sidor, förklarar Andy Powell via Zoom från USA:s nordöstra kust, där han bor sedan 1980.

– Den ena sidan är engelska influenser: kyrkomusik och traditionell folkmusik – skivan är skriven på akustiska gitarrer och jag älskar tidiga Fairport Convention. Den andra är

"Just testing" (1980) blev Martin Turners sista album med Wishbone Ash. Albumet tog sex månader att göra och det var Turner som skrev majoriteten av materialet. De övriga medlemmarna tyckte dock att han börjat dominera för mycket. "Martins ego blev för stort och han trodde till slut att det var han som var bandet", säger Andy Powell i dag. Genom åren har Wishbone Ash släppt 24 studioalbum, 12 livealbum, tio samlingar och 20 singlar.

Originalsättningen av Wishbone Ash existerade 1970-1974. Från vänster: Andy Powell, Martin Turner, Ted Turner och Steve Upton.

När Ted Turner 1974 inte orkade mer, ersattes han av Laurie Wisefield. Från vänster: Wisefield, Steve Upton, Andy Powell och Martin Turner.

"Coat of arms" (2020) är i skrivande stund det senaste albumet med Wishbone Ash och markerar en återgång till gruppens karaktäristiska stilblandning av rock, folkmusik och progressive rock, fast nu med större inslag av Little Feat-inspirerat groove. De flesta av låtarna är skrivna av Andy Powell, gruppens nuvarande gitarrist Mark Abrahams, Andys fru, Pauline Powell (som också är manager/turnéledare för gruppen), samt deras son Aynsley Powell. Gruppen turnerar i skrivande stund hårt och har inget nytt studioalbum på gång.

den tyngre rocken. Den kombinationen karaktäriserar våra bästa skivor.

I Storbritannien backades de av de stora musiktidningarna. I USA fanns FM-radio. Wishbone Ash nådde snart en nivå då de blev valda till "årets band" och vann individuella omröstningar som bästa musiker.

– När jag ser tillbaka var det fantastiskt att vi kunde gå från att vara ett nybildat band med sitt första skivkontrakt till att vara ett av de större banden på båda sidor av Atlanten på bara två år, säger Andy.

Att två av medlemmarna hette Turner i efternamn gjorde att många trodde att de var bröder.

– Folk blev ofta så besvikna när vi berättade sanningen, att vi till slut började bekräfta att vi var bröder! skrattar Martin.

Ted klarade dock inte av turnélivet och hoppade av efter 1973 års "Wishbone four".

– Ted var ung och hade i princip kommit direkt från skolan. Han svettades så att han ibland kollapsade. Till slut pallade han inte längre, minns Martin. Faktum är att Miles hade kört hela bandet i botten.

In kom gitarristen Laurie Wisefield och de gjorde fina "There's the rub" (1974).

– Vår producent, Bill Szymczyk, föreslog att vi även skulle ta in Joe Walsh på gitarr, minns Andy. Vi gillade Joe, men trodde inte att han skulle passa in. Dagen efter att vi hade åkt hem började Bill producera Eagles "Hotel California" i samma studio, Criteria i Florida och de tog med Joe Walsh på gitarr. Och hade gitarrstämmor ...

Baserade i USA

I mitten av 70-talet baserades Wishbone Ash i USA.

– Främst av skatteskäl, men också för att vårt skivbolag var amerikanskt. I slutändan sparade vi inget, eftersom vi brände alla pengar på en studio och att ha kul. Kokainet skapade dock senare klyftor i bandet, menar Andy. ▶

Personligt

MARTIN TURNER
INSTRUMENT: Sång, bas.
FÖDD: Torquay, känt från ”Fawlty Towers” (”Pang i bygget”).
BOR: Woking, känt för McLaren sportbilar och Paul Weller.
FÖDD: 1947.
FAMILJ: Två tjejer från mitt första äktenskap, en pojke och en flicka från mitt nuvarande, en ”plastson” – vars biologiske far är Andy Summers – och några barnbarn.
FAVORITBASISTER: Jet Harris i The Shadows, fast han spelade inte alltid på skivorna, Paul McCartney, Johnny Gustafson.
FAVORITSÅNGARE: Crosby, Stills & Nash, Dusty Springfield, Joe Walsh och Matt Bellamy i Muse.
HOBBY: Fotboll, boxning. Har spelat cricket, långdistanslöpning, motorsport.

Personligt

ANDY POWELL
INSTRUMENT: Gitarr, sång, mandolin.
FÖDD: 1950 i Stepney i Londons East End och uppvuxen i Hemel Hempstead.
BOR: Georgetown, Connecticut, USA. Har även en lägenhet på den brittiska östkusten.
FAMILJ: Hustrun Pauline, som numera är manager och turnéledare för Wishbone Ash. Tre vuxna barn och fyra barnbarn.
HOBBY: Utomhusaktiviteter som att vandra, åka skidor, cykla och paddla kajak.
FAVORITGITARRISTER: Django Reinhardt och rockgitarrister som tidiga Peter Green och Eric Clapton. Hank B. Marvin startade allt.
FAVORITLÅTSKRIVARE: Joni Mitchell, Bob Dylan, Lowell George.
FAVORITSÅNGARE: Bonnie Raitt, Joni Mitchell. Arthur Brown var min första favoritrocksångare.
FAVORITGRUPPER: Cream, Fleetwood Mac och The Who. Jag älskar också Little Feat, speciellt originaleran med Lowell George.

Wishbone Ash tidigt 2023. Från vänster: Bob Skeat (bas), Andy Powell (sång, gitarr), Mark Abrahams (gitarr) och Joe Crabtree (trummor). Nyligen ersattes Crabtree av Mike Sturgis, som även var med 1995-1997.

▶ Martin erkänner att han var gladast av alla i det bolivianska marschpulvret.

– Ihop med alkohol var det fantastiskt. Jag drev på, medan de var mer tillbakalutade Jamaica-killar, om du förstår vad jag menar. De var inte alltid glada åt att bli tillsagda vad de skulle spela, men det funkade för oss.

”Tills de andra tröttnade”, kanske han skulle ha lagt till.

Martin Turners ego

Efter ett antal framgångsrika år började bandets popularitet mot slutet av 70-talet att dala. Grupper som hade varit förband till dem, som Saxon, var nu större än Wishbone Ash.

– 1980 kallade de andra till möte och jag föreslog att vi skulle ta det hos mig. De sa att de ville ta in en frontman, för att nå större kommersiell framgång. Vi hade precis fått ett förskott på en kvarts miljon dollar för vårt nästa album och jag tyckte att de skapade ett problem som inte fanns. De sa ”vi visste att du skulle reagera på det sättet. Om detta innebär att vi även måste skaffa en ny basist, får det väl vara så”.

Vid det laget var Martin så arg att det nästan började ryka ur hans öron.

– Jag sa ”det här luktar konspiration lång väg!” och kastade ut dem.

Bandet skickade ut en pressrelease som sa att Martin hade lämnat bandet.

– Det var inte sant. Bandet lämnade mig, kommenterar han kallt. Och de tog aldrig in någon ny leadsångare.

Andy erkänner att han alltid gett undanglidande svar när det gäller Martin.

– Nu får du sanningen, som jag ser den: när vi hade ”kom till Jesus”-mötet hemma hos Martin och konfronterade honom om hans ego sa han ”ni kan alla dra!” Och det gjorde vi. Grejen är att Martin och jag i grund och botten inte gillar varandra. Varken Laurie eller jag stod ut med honom. Om man tror att man är så bra, så måste man vara det också och han har inte gjort mycket ny musik, eller haft någon större framgång, efter att han lämnat bandet. Som kreativ entitet hade vi dock tillräckligt med dynamik för att skapa en del fantastiska saker ihop.

Powell har fortsatt

Martin har sedan 1980 haft egna grupper som huvudsakligen har spelat Wishbone Ash-musik under namn som Martin Turner’s Wishbone Ash och Martin Turner ex Wishbone Ash samt släppt ett soloalbum.

Under tiden har Andy fortsatt att driva den officiella versionen ihop med en rad olika musiker, inklusive återföreningar av originalsättningen som dock inte varade så länge.

”Coat of arms”, från 2020 visar att de fortfarande kan göra relevant ny musik.

– Mark Abrahams är son till ett Wishbone Ash-fan och lärde sig spela gitarr till våra skivor när han var nio! Basisten Bob Skeat har varit med i 25 år. Trummisen Mike Truscott kom med förra året.

Andy menar att det är hans positiva inställning som gjort att han orkat driva bandet vidare.

– Visst har det varit tufft i perioder. Jag är dock en person som vaknar tidigt på morgonen och kavlar upp ärmarna, redo att möta dagen. Jag bor i nordöstra USA där folk är energiska, drivna och vill få saker gjorda. Det är så jag försöker jag leva – proaktivt, fast utan att bli manisk. Och det är därför Wishbone Ash fortfarande finns. □

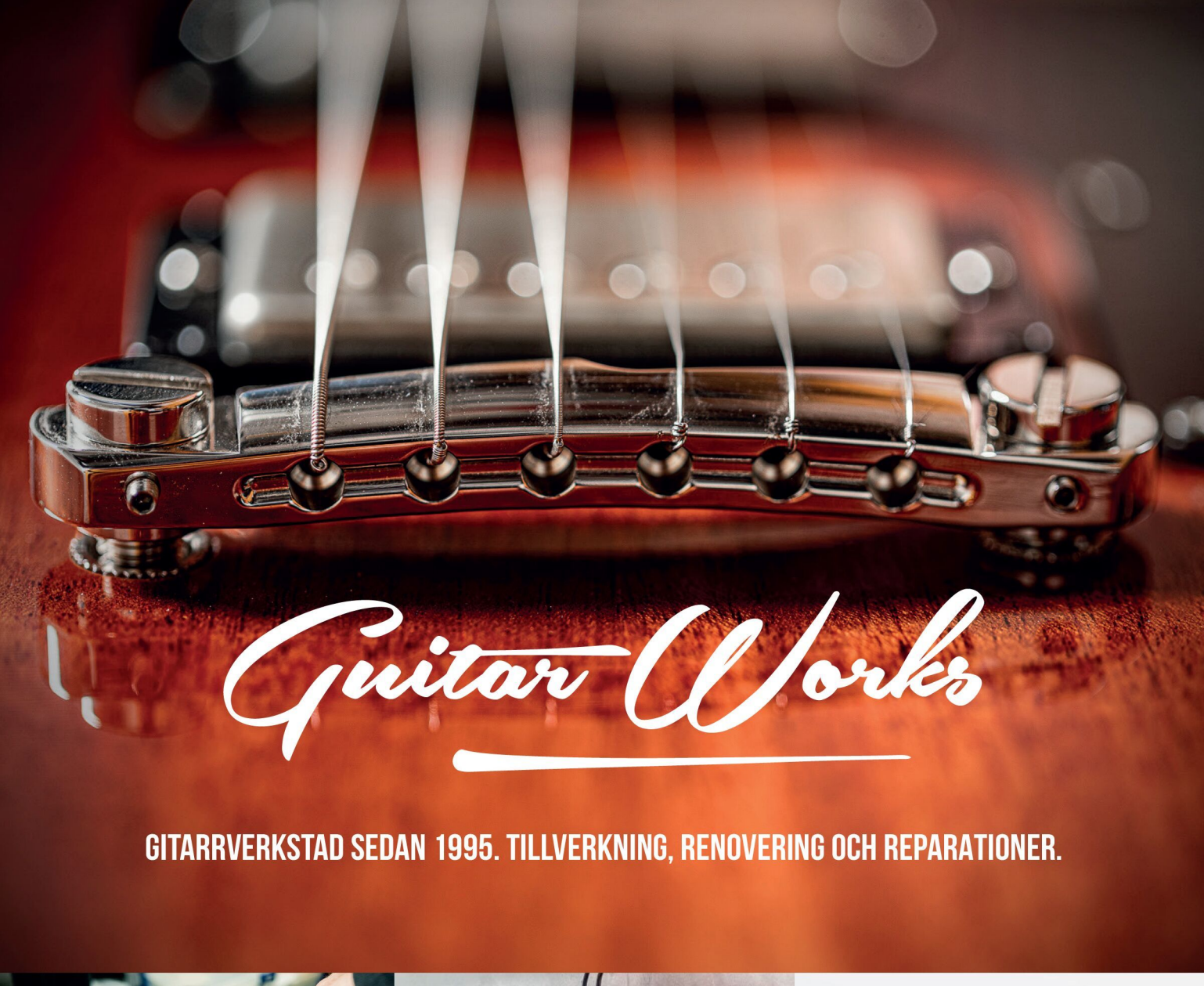

Guitar Works

GITARRVERKSTAD SEDAN 1995. TILLVERKNING, RENOVERING OCH REPARATIONER.

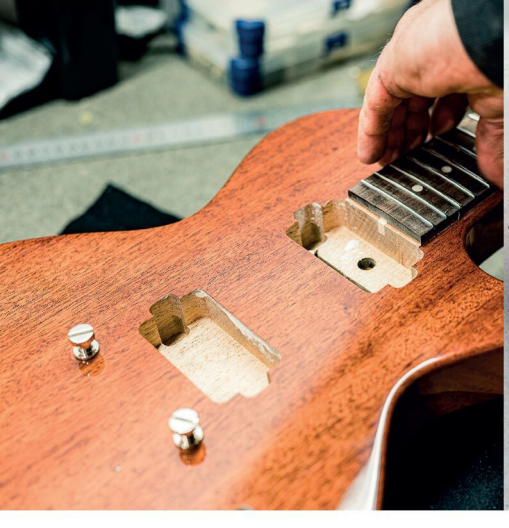

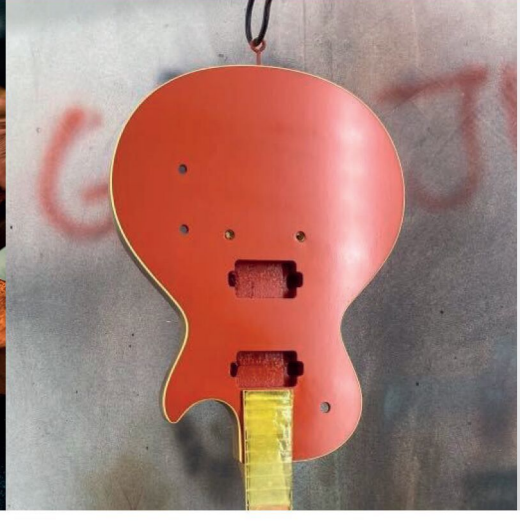

SWEDEN GUITARWORKS

Jakobsson

WWW.SWEDENGUITARWORKS.COM
INFO@SWEDENGUITARWORKS.COM
HTTPS://JAKOBSSONGUITARS.COM

LÄRLINGSGATAN 41
904 22 UMEÅ
070-2484267

plek®
the optimum in tone & playability

Hificonsult - en riktig Hificbutik

AVM kommer med nytillskott i instegsnivån. CS 30.3 är en ny ”husfrid”!
Även efterlängtad arvtagare till SD: nya PAS 3.3/5.3!

AVM CS 30.3

2 x 125 W
Phono input MM & MC
HDMI (ARC) input
AVM X-STREAM Engine® for HiRes streaming incl. DSD (256)
Spotify Connect, Qobuz, Tidal Connect, HiResAudio, and Webradio
2 digital inputs SPDIF (coax, optical)
USB-A for external hard drives (NTFS & FAT)
2 High-level inputs (switchable as Hometheater Thruput)
Airplay 2, ROON ready, Bluetooth 4.2
AVM RoomConneXion® Multiroom function
2 Digital outputs (SPDIF, optical)

Made in Germany Pris 51 800kr

Finns även i krom!

AVM PAS 3.3/ 5.3

Provlyssna, låna hem eller beställ ett hembesök av Hificonsult Örebro eller Hificonsult Sävedalen! Flera förstärkare finns på plats i båda butikerna! Välkomna!

Riktigt försteg med streaming och suverän DAC!
Helt balanserad, nya X-engine appen
Tillsätt slutsteg= klart!
3.3 solid state 82 000kr
5.3 Triod 92 000kr

Butiksbesök, hembesök, skicka paket?

Du väljer - i hela landet!

Hembesök

Få hem det du vill prova via ett hembesök Du betalar dieseln i förväg och sedan finns inga krav på att handla. Samtidigt får du hjälp med högtalarplacering, akustik, prov av utrustning och råd från en Hificonsult!

Butiken

Kaffet alltid eko, lokalt rostat, malet i butiken och ljudet är lika fintrimmat!

Webbutik

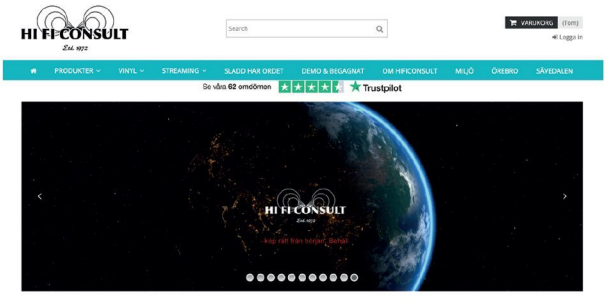

Vi tar inbyten - demo/begagnatavdelning - räntefritt - hemlån

hificonsult.se

Sancta Birgittagatan 5
7021 4 ÖREBRO

070 - 602 70 75
019 - 12 15 22

hificonsult@mac.com

50 years!
HI FI CONSULT
1972 - 2022

Köp 2 produkter=5%
Köp 3 produkter=10%
Payson check out
delbetalning
Faktura
Swish